
JULIANNE
MACLEAN
Ben
Sana
Tutsak
#ORPPERSEPHONE
epsilon
Webcanavari.net

Kimisi İskoçlar'ın özgürlüğü için savaştığını söylüyor, kimisi de kana susamış bir yabani olduğunu. Ben onu İskoç Kasabı olarak tanıyorum ve sizler onu, son nefesinizi verirken baltasının parıltısından tanıyacaksınız.

Anonim

BİRİNCİ BÖLÜM

Fort William, İskoç Dağları
Ağustos 1716

Güçlü ve saldırgan bir vahşi hayvan gibi ağzını açmıştı Kasap, nefes nefese doğruldu ve ayaklarının ucunda cansız yatan İngiliz askerine baktı. Başını savurarak ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, sonra eğildi ve ölü adamın cebinden anahtarları aldı. Onu düşmanına götürecek merdivenleri ararken, ter ve rom kokusuna aldırış etmeden, kalenin soğuk koridorunda ses çıkarmadan yürümeye devam etti.

Ölümün soğuk ürpertisi vücudunda gezindi, kararlığını arttırarak onu merdivenlerin tepesine çıkmaya zorladı. Orada subay misafirhanesinin ağır, meşe kapısı önünde durdu ve bir süre bekleyip başka muhafız yaklaşıyor mu diye dinledi ama uzun zamandır beklediği intikam anının tadını çıkarırken, kendi soluklarından ve kalp atışlarından başka ses duymadı.

Sırtına asılı kalkanı düzeltti, ardından kısa Lochaber baltasının sapını sıktı. Gömleği, gündüzleri eyer üzerinde yol almaktan ve geceleri çimen üzerinde uyumaktan kire ve tere bulanmıştı ancak tüm bunlara değerdi, çünkü beklediği an en sonunda gelmişti. *Onu* yok edecekti. Kasım ayının o soğuk günü meyve bahçesinde yaşananların anısını silecekti. Bu gece klanı, ülkesi ve de aşkı için öldürecekti. Acımayacaktı. Saldıracaktı, hem de çok hızlı.

Eli dahi titremeden anahtarı kilide soktu, sonra odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Gözlerinin karanlığa alışması için iki nefes bekledi, sonra sessizce düşmanının uyuduğu yatağa doğru gitti.

* * *

Leydi Amelia Templeton uyurken, belli belirsiz bir ses yatakta kımıldanmasına yol açtı. Ya da belki bir ses değildi de bir hisli. Yaklaşmakta olan felaketin hissi. Kalbi güm güm atmaya başladı ve gözlerini açtı.

Yıllardır görmediği o kâbus yine uykusuna girmişti. En son küçük bir kızken, dokuz yaşında tanık olduğu katliamdan sahneler hâlâ tüm korkunçluğuyla aklındayken görmüştü. O berbat günde, küçük burnunu at arabasının camına yapıştırmış ve bir grup İskoç asiyle, onu ve annesini İskoçya'ya götürmek için gelen İngiliz askerleri arasındaki kanlı mücadeleyi izlemişti. İngiliz ordusunda bir albay olan babasını ziyarete gidiyorlardı.

Amelia kirli İskoç savaşçıların İngiliz askerlere yoldan topladıkları ağır taşlarla vurmasını seyretti. Askerlerin acı içinde attıkları çığlıkları ve merhamet için ümitsizce yalvarmalarını duydu. Kalplerine sokulan keskin çelik kılıçlarla sesleri çabucak kesilmişti. Çığlıklar ve hıçkırıklar ürpertici bir sessizliğe dönüştüğünde, Amelia tam da artık bitti dediği zaman, kan içinde çirkin bir vahşi, at arabasının kapısını zorla açmış ve alev alev yanan gözlerle içeriye, Amelia'ya doğru bakmıştı.

Korkudan titreyerek annesine sokulmuştu. Adam, sonsuzmuş gibi gelen bir süre boyunca onu incelemiş, sonra kapıyı çarpıp diğer klan üyeleriyle beraber ormana dalmıştı. Işıltılı İskoçya sisinin içinde bir kurt sürüsü gibi gözden kaybolmuşlardı.

Amelia'nın şu anda hissettiği dehşet de pek farklı değildi, sadece buna bir parça öfke karışmıştı. Yıllar önce at arabasının kapısını açan o vahşiyi öldürmek istiyordu. Ayağa kalkmak ve ona bağırmak, onu kendi elleriyle vahşice katletmek istiyordu. Korkmadığını kanıtlamak için bunu yapmalıydı.

Zemin gıcırdadı ve Amelia yastıkta başını çevirdi.

Hayır, olamazdı. Hâlâ rüya görüyor olmalıydı...

Bir İskoç savaşçı karanlıkta Amelia'ya doğru geliyordu. Panik tüm vücudunu sardı ve kör karanlıkta onu elinden geldiğince seçmeye çabaladı.

Hafif ayak sesleri kulaklarına ulaştı ve savaşçı baltasını yukarı kaldırmış halde tepesinde belirdi.

"Hayır!" diye bağırdı Amelia, olası bir darbeyi engellemek için elini uzatarak. Oysa baltanın keskin ucunun parmaklarını hemen doğrayacağını biliyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı.

Öldürücü darbe gelmeyince, Amelia gözlerini açtı. Kaslı vahşi, nefes nefese yatağının başında duruyordu. Baltası harekete hazır halde bekliyordu ve camdan gelen ay ışığında

parlıyordu. Uzun saçları kir, ter ya da nehir suyu -nedenini tam olarak bilmiyordu- yüzünden ıslaktı. En korkuncu da gözlerinin cehennemin alevleri gibi öfkeyle yanıyor olmasıydı.

"Sen Bennett değilsin," dedi adam derin, gürleyen İskoç aksanıyla.

"Hayır değilim."

"Kimsin?"

"Ben Amelia Templeton'ım."

Ne adam ürkütücü silahını, ne de genç kız titreyen ellerini henüz aşağıya indirmemişti.

"İngilizsin," dedi adam.

"Doğru. Peki gece yarısı yatak odama girmeye cesaret eden sen kimsin?"

Amelia kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarken, onun kimliğini sorgulayacak cesareti ya da sağduyuyu nereden bulduğundan emin değildi.

İskoçyalı bir adım geriledi ve baltasını indirdi. Konuştuğunda sesi derin ve dehşet vericiydi. "Ben Kasap'ım. Ve çığlık atarsan küçük kız, bu senin son nefesin olur."

Amelia dilini tuttu, çünkü gaddar ve kana susamış İskoç Kasabı'nın arkasında bıraktığı ölü ve yaralılara ilişkin hikâyeleri duymuştu. Efsaneye göre, uzun zaman önce bir Viking işgal filosunu bozguna uğratan Baltalı Gillean'ın soyundan geliyordu. Kasap hiçbir zaman ölüm saçan silahından ayrılmıyordu ve köküne kadar Jakobit[1] bir haindi.

"Eğer iddia ettiğin kişiysen, neden beni öldürmedin?" diye sordu, korkuyu tüm hücrelerinde hissederek.

"Bu gece başka birini öldürmeyi umuyordum." Keskin ve

1 II. James yanlısı.

saldırgan bakan gözleri odayı taradı, katletmeye geldiği kişiye dair bir iz arıyordu. "Bu kimin odası?"

"Burada benden başka kimse yok," dedi Amelia ama adamın öfkeli bakışı kendisine yöneldiğinde, soruyu daha kapsamlı cevaplamak zorunda hissetti. "Eğer Yarbay Richard Bennett'ı arıyorsan, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama o kaleden gitti."

"Nereye?"

"Tam olarak bilmiyorum."

Kızın yüzüne ay ışığında dikkatle baktı. "Sen fahişesi misin?"

"Pardon?"

"Eğer öyleysen, başını hemen kesebilir ve dönünce hayran hayran seyretmesi için masanın üzerindeki kutuya koyabilirim."

Amelia kafasını bir kutuda hayal ederken midesinin bulandığını hissetti. Acaba vücudunun geri kalanıyla ne yapacaktı? Başsız vücudunu pencereden aşağıya mı atacaktı?

Nefesini kontrol altında tutmaya çalıştı. "Ben Bennett'ın fahişesi değilim. Nişanlısıyım. Babam İngiliz ordusunda bir albaydı ve beşinci Winslowe Dükü'ydü. Yani bayım, beni öldürmek konusunda ciddiyseniz, şimdi öldürün. Sizden korkmuyorum."

Tam anlamıyla yalandı bu ama onun kendisini korkudan titrer halde görmesine izin vermeyecekti.

Adamın yüzünde bir şeyler değişti. Kocaman, güçlü eli baltasının sapını kavradı ve kaldırıp yatağın kenarına yasladı. Amelia kendini, sapı kalçasına değen baltanın ucundaki tehlikeli kancaya bakarken buldu. Savaşçının kınında duran kocaman kılıcın ve belindeki çakmaklı tüfeğinse o zaman farkına vardı.

"Kalk. Sana bir bakmak istiyorum," diye emretti adam, dürterek.

Amelia yutkundu, korku boğazını düğümlemişti. Acaba öldürülmeden önce tecavüze mi uğrayacaktı?

Adam daha sert dürtünce, Amelia yatak örtülerini dikkatlice kenara çekip bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Gözlerini onun gözlerine sabitleyip, bir eli iç gömleğinin boyun kısmını tutarak ayağa kalktı.

"Yaklaş," diye emretti İskoçyalı.

İlerlerken, adamın yüzünün zarif ve biçimli hatlara sahip olduğunu, gözlerininse daha önce kimsede görmediği kadar yoğun bir öfkeyi yansıttığını fark etti. Amelia daha ne olduğunu anlamadan bu gözlere tutsak oluvermişti.

Kasap geri geri gitti ve genç kız onu takip etti. Terinin erkeksi kokusunu alabiliyordu. Omuzları geniş, kol kasları kabarık, elleri yıpranmış ve kocamandı. Bunlar uzun yıllar boyunca kesip doğrayarak sertleşmiş olan bir savaşçının elleriydi.

Gözlerini, adamın yüzündeki haşin ifadeye çevirdiğinde içinin titrediğini hissetti. Amelia böyle anlarda hep cesur olacağını hayal ederdi ve şu anda da cesur olmayı çok istiyordu fakat bu insan azmanının dengi olmadığını biliyordu. Ne yaparsa yapsın, onu durduramazdı. Eğer adam ona tecavüz etmek ya da onu öldürmek isterse, bunu yapabilirdi. Ölümcül baltasını sallayıp onu yere serebilirdi ve Amelia'nın buna karşı yapacağı hiçbir şey olmazdı.

"Nişanlın da baltamın tadına bakacak," dedi hırıltılı bir sesle.

"Baltanı benim üzerinde kullanacak mısın?"

"Henüz karar vermedim."

Boğucu bir panik ciğerlerini sıkıştırdı. Yardım için çığlık

atmayı diledi ama bir şey -kaslarını işe yaramaz hale getiren, nerdeyse hipnotik bir güç- onu durduruyordu.

Adam yavaşça onun etrafında dolandı. "Bir kadınla yatmayalı çok zaman geçti." Tam bir daire çizip önüne geldi, baltasını kaldırıp kancasını genç kızın omzuna dokundurdu. Pürüzsüz çelik teninde kayarken Amelia korkudan aklını yitirmek üzereydi.

"Sen aşığı mısın?" diye sordu Kasap.

"Tabii ki aşığıyım," dedi gururla. "Ve o da benim."

Richard'ı tüm kalbiyle seviyordu. Babası da Richard'ı sevmişti. Ve olan biteni nişanlısı öğrendiğinde, Tanrı'nın bu pis Jakobit'e merhamet etmemesini diledi...

"Bu doğru mu?"

Öfkeli gözlerle adamın gözlerine baktı. "Evet, bayım, bu doğru. Ama aşk kelimesinin anlamını bildiğinizi sanmıyorum. Sizin anlayışınızın ötesinde."

Adam öne doğru eğildi, neredeyse dudakları Amelia'nın kulağına dokunacaktı. Sıcak ve ıslak nefesi genç kızın içini ürpertti. "Evet, küçük kız, sevecenlik ve şefkatle işim olmaz ve bunu hatırlaman senin hayrına. Peki, karar verildi. Onun yerine seni öldüreceğim."

Amelia'nın içi dehşetle doldu. Bunu yapacaktı. Gerçekten yapacaktı.

"Lütfen, bayım," dedi Amelia, sesindeki nefreti yumuşatmak için gayret göstererek. Belki de umutsuzca merhamet dileyerek onun dikkatini dağıtabilirdi. Şanslıysa, kaleye girdiğini fark etmiş olmalılardı ve biri çok geçmeden onu kurtarmaya gelirdi. "Yalvarıyorum."

"Bana mı yalvarıyorsun?" Adam zalimce kıkırdadı. "Sen yalvaracak tipte biri değilsin."

Lanet adam bundan zevk alıyordu. Bu onu eğlendiriyordu. Hiç merhameti yoktu. Hem de hiç.

"Nişanlımı neden öldürmek istiyorsun?" diye sordu, kaçınılmaz sonu ertelemeyi umarak.

Lütfen, Tanrım, biri kapıyı çalsın. Bir hizmetçi. Amcam. Süvariler. Herhangi biri!

"Onu nerden tanıyorsun?" diye sordu genç kız.

Kasap baltayı onun omzundan çekti ve ucu yukarı gelecek şekilde çevirerek kendi omzuna dayadı. Avını inceleyen bir kurt gibi onun etrafında daire çizmeye devam etti. "Inveraray'de ona karşı savaştım," dedi, "ve sonra da Sheriffmuir'de."

Jakobitler Sheriffmuir'de yenilmişlerdi. Richard'ın Amelia'nın babasının hayatını kurtardığı savaştı bu. Ve Richard'a âşık olmasının sebebi buydu. Nişanlısı Kral adına cesurca ve yiğitçe savaşmıştı - savaşın kurallarından bile muhtemelen bihaber olan bu vahşinin tam tersiydi. Belli ki bu adamın tek amacı şahsi bir intikam almaktı.

"O gün savaştığın tüm İngiliz askerlerini öldürmek niyetinde misin?" diye sordu. "Çünkü bu biraz zaman alabilir. Ayrıca orada İngiltere için savaşan İskoçlar da vardı. Campbelllar, sanıyorum. Onların da hepsini doğrayacak mısın?"

Adam çizdiği daireyi onun önünde durarak sonlandırdı. "Hayır. Bu akşam sadece aşığını ikiye ayırmak istemiştim."

"Ah, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Savaş ve katliam görüntüleri, bir film şeridi gibi Amelia'nın gözlerinin önünden geçti. Hepsi ne kadar da adaletsizdi. Babası öleli sadece bir ay olmuştu ve buraya, Fort William'a, amcasının vesayetinde Richard ile evlenmek için gelmişti.

Ne olacaktı şimdi? Aynı çocukluk kâbuslarında olduğu gibi, burada bu odada, bir İskoçyalı tarafından tüyler ürperten bir şekilde öldürülecek miydi? Yoksa bu adam onu hayatta bırakıp, nişanlısını mı bulup öldürecekti?

"Hayal kırıklığına uğramadım küçük kız," dedi Kasap, Amelia'nın çenesini nasırlı eliyle kaldırıp kendisine bakmaya zorlayarak. "Çünkü bu gece, düşmanımın hızlı ölümünden çok daha çekici gelen bir şeyle karşılaştım. Bu ona çok daha uzun süre acı verecek."

"Yani beni öldüreceksin?"

Ya da belki başka bir şeyi kastediyordu...

Amelia, midesi isyan ederken karşısındaki vahşiye dik dik baktı. "Ben sevdiğim erkekle nişanlıyım bayım. O yüzden, bana tecavüz etmeye niyetindeysen, emin ol avazım çıktığı kadar bağıracağım - ve istersen beni öldürebilirsin, çünkü ızdırap dolu bir ölümü senin tarafından kirletilmeye tercih ederim."

Adam gözlerini kıstı; sonra Galce sövdü ve Amelia'nın çenesini bıraktı. Kızın elbiselerinin olduğu uzun gardıroba doğru hızla yürüdü.

İpekli ve dantelli pahalı elbiseleri hızla seçip odanın ortasına yere fırlattı, sonra ağır kahverengi yünden basit bir elbise buldu. İç etekliği ve korsesiyle beraber gardıroptan çıkardı, yere attığı kıyafetlerin üstüne basarak Amelia'ya doğru gitti.

"Bunları giy," dedi. "Bir-iki ders alman gerek, o yüzden benle geliyorsun." Geri çekildi ve önünde giyinmesi için bekledi.

Amelia bir süre seçeneklerini düşündü ve itaat etmenin en iyisi olduğuna karar verdi, en azından zaman kazanmak

www.roche.com.tr

için. Ancak kendini onun önünde elbisesini giyerken hayal edince -onu dağlara kaçıracak ve Tanrı bilir başka neler yapacaktı- yapamadı. Eşek sudan gelinceye kadar dövülmeyi tercih ederdi.

Omuzlarını dikleştirdi. Bu adamdan çok korkuyordu, inkâr edemezdi ancak öfkesi bir şekilde korkusuna galip geldi. Sonuçlarını tam olarak düşünmeden, elbiseyi yere fırlatıvermişti.

"Hayır. Bunları giymeyeceğim, ne de bu kaleyi senle beraber terk edeceğim. Beni istediğin kadar zorlamaya çalışabilirsin ama daha önce de söyledim, bana dokunursan çığlık atarım. Yani, hemen şimdi yatak odamdan defolmazsan, çığlık atacağım. Yemin ederim çığlık atarım ve sen çok geçmeden ölmüş olursun."

Sonsuz kadar uzun gelen bir süre adam ona dik dik baktı, belli ki isyanı onu şaşırtmış ve sersemletmişti. Sonra yüz ifadesi değişti. İleriye doğru yavaşça bir adım attı ve artık vücutları birbirlerine değiyordu.

"Demek Winslowe'ın kızısın," dedi boğuk ve alçak sesle. "Hani şu ünlü İngiliz savaş kahramanı."

Amelia onun sıcak nefesini şakağında hissetti, tartanı da iç gömleğine değmişti.

Onun bu kadar yakın olması kalbini titretti. Bu adam adeta yaşayan, nefes alan bir kas dağıydı. Bedeninin baş döndüren etkisinden, ne düşünebiliyor ne de nefes alabiliyordu. "Evet."

"Onun gibi korkusuzsun. Korkusuz kadınları severim." Kasap onun bir tutam saçını eline aldı, parmakları arasında çevirdi, sonra burnuna götürdü ve gözlerini kapadı. Amelia'nın kokusunu içiyor gibiydi. Ardından dudaklarını hafifçe yanağına dokundurdu ve fısıldadı: "Ve güzel kokuyorsun."

Amelia cevap vermedi. Düşünemiyordu. Aklı dehşet ve şaşkınlıkla karışmıştı. Tüm bu sıcaklık başını döndürüyordu.

"İç gömleğini çıkar artık," dedi adam usulca. "Ve şimdi yap, yoksa ben kesip çıkaracağım."

En sonunda, Amelia kendine geldi ve cesaretinden geriye ne kalmışsa toparladı. Gözlerini kaldırıp çekinmeden ona baktı. "Hayır, bayım, Yapmayacağım."

"Beni sınıyor musun, küçük kız?"

"Sanırım öyle de denebilir."

Adamın bakışları Amelia'nın yüzünde gezindi ve sonra göğüslerine indi. Amelia karnında tuhaf bir his duydu ve ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Kasap kolundan yakalayıp tuttu. Konuşurken dudakları dudaklarına hafifçe değiyordu.

"Bu son uyarı. Çıkarmanı söyledim ve bana karşı gelmeye devam edersen, yapacaklarımdan ben sorumlu olmayacağım."

Amelia ona baktı ve başını iki yana salladı. "Yüz defa daha söylemem gerekse de cevabım hâlâ hayır."

Roche
www.roche.com.tr

www.roche.com.tr

İKİNCİ BÖLÜM

Amelia yaşadığı sürece kumaş ikiye ayrılırken çıkan o rahatsız edici sesi unutmayacaktı. İç gömleği iki parça halinde yere düştü ve soğuk gece havası çıplak tenine hücum etti. Hemen göğüslerini kollarıyla kapattı.

"Söylediğimi yapmalıydın," dedi adam. Amelia'nın çıplak vücuduna göz atıp, yırtık kumaş parçasını yerden aldı ve genç kızın gözlerinin içine bakarak dişleriyle parçaladı.

Amelia'nın arkasına geçti ve yırtılmış kumaş parçasını ağzına geçirip, başının arkasından düğümledi. Sıcak elleri Amelia'nın omuzlarını kavrarken, kulağına güven verici bir tonda fısıldadı: "Sana zarar vermeyeceğim, küçük kız, tabii söylediğim şekilde davrandığın sürece. Benim için bunu yapabilir misin?"

Adamın sesinde duyduğunu sandığı merhamet kırıntısına dört elle sarılan Amelia başını salladı.

"Seni buradan çıplak çıkarmamı istemiyorsan hemen giyinmelisin."

Amelia bu defa itaat etti. Çabucak iç eteğini başından geçirdi ve korsesini giydi. Kasap tek kelime etmeden arkasında durdu ve elbisesinin bağlarını sıkıca bağladı.

Ardından adam yırtılmış iç gömleğinin parçalarını kullanarak genç kızın bileklerini arkadan bağladı. Gözleriyle odayı tarayarak, "Ayakkabıların nerde?" diye sordu.

Amelia başıyla gece yatmadan önce ayakkabılarını bıraktığı yeri işaret etti. Kral George'un portresinin altındaydı.

Kasap ayakkabıları getirmeye gitti, başını kaldırıp kısa bir süre portreye göz attı ama sonra döndü ve Amelia'nın önünde diz çöktü. Baltasını onun ayakları önünde bırakıp, eteğinin altına elini uzattı ve çıplak bacağını kavradı. Elinin şok eden sıcaklığı Amelia'nın dengesini bozdu ve adamın omzuna yaslanmak zorunda kaldı.

Amelia'nın bacağını kaldırdı ve ayakkabısını giydirdi, sonra diğer ayak bileğini tuttu ve ayakkabının öteki tekini geçirdi. Baltasını yerden aldı ve ayağa kalktı. Her şey çok çabuk olmuştu -çorap giymeyi unutmuştu- ve Amelia şaşkın halde titriyordu. Daha önce ne bir erkeğin karşısında çıplak kalmıştı, ne de bir erkek ellerini eteğinin altına sokmuştu.

Amelia yukarı, ona doğru baktı ve ağzını tıkayan kumaşa rağmen konuşmaya çabaladı.

"Biliyorum çok sıkı," dedi adam, sanki onun aklını okuyormuş gibi. "Ama sessiz olmana ihtiyacım var."

Öne eğilip kaslı koluyla Amelia'yı kavradı ve onu omzunun üstüne kaldırdı. Ani hareket Amelia'yı nefessiz bıraktı. Birilerinin onları görmesi ve durdurması için dua ediyordu.

Bir eline de baltasını alan Kasap kapıyı açtı ve sessizce

koridora çıktı. Amelia koridorda yerde yatan ölü askeri işte o zaman gördü.

Korkudan uyuşmuş halde ve dili tutularak yerdeki zavallı askere bakarken merdivenlerden aşağı indiler, bir başka karanlık koridora daldıklarında iki ölü askeri daha geçtiler ve en sonunda kalenin arkasındaki bir kapıya ulaştılar. Bu kapının varlığından Amelia'nın haberi bile yoktu. Bu vahşi nereden biliyordu peki? Ona Richard'ın yatak odasını nasıl bulabileceğini kim söylemişti ve her şeyden önemlisi Richard'ı burada bulabileceğini nereden öğrenmişti? Son anda gelen bir emir, Richard'ın beklenmedik bir şekilde kaleden ayrılmasına ve Amelia'nın güvende olması için kendi odasında kalmasında ısrar etmesine yol açmıştı. Ne kadar da isabetli bir karar!

Dışarı çıktıklarında kalın bir sis tabakasıyla çevrildiler. Adam tekme atıp çırpınan Amelia'yı çimenli yokuş boyunca dış duvara doğru taşıdı. Amelia yere indirildiğinde, ayağının önünde toprağa saplanmış kancaya bağlı halatı fark etti. Sonra ne olduğunu anlamadan, kendini yine Kasap'ın sırtında ama duvardan atlarken buldu ve bir hanımefendiye yakışmayan bir şekilde küfrederek itiraz etti.

Ayakları yere değdi ve Amelia arkasını döndüğünde, parlak tüyleri gece kadar siyah birinci sınıf bir atla karşılaştı. At hafifçe kişneyip kafasını oynattı. Burun deliklerinden çıkan nefesi karanlıkta beyaz duman yığınları olarak görünüyordu ve Amelia ancak o zaman Kasap'ın bileklerindeki bağları çözüyor olduğunun farkına vardı. Sonrasında adam baltasını eyer kınına sokup atın sırtına çıktı.

Elini uzatarak, "Elini bana ver," dedi.

Amelia sinirle başını iki yana salladı ve konuşmasını engelleyen tıkacı ısırdı.

"Elini ver kadın, yoksa oraya gelip seni çok fena döveceğim." Amelia'yı kolundan tutup yukarıya atın üzerine çıkarıp arkasına oturttu, sonra topuklarıyla atın böğrüne vurdu. At dörtnala ileri fırladığında Amelia'nın kollarını onun güçlü bedenine dolamaktan ya da nehrin soğuk, karanlık derinliklerine yuvarlanmaktan başka çaresi yoktu.

* * *

Gerçekten de Kasap'ın vücudu kaslı ve taş kadar sağlamdı. Şu anda hayal gücü Amelia'yı hem rahatsız ediyor hem de bir şekilde meşgul ediyordu. Yine de aklını başına toplamayı ve geçtikleri yolları ezberlemeye başardı. Yol boyunca belirli noktaları aklına kazıdı; meşe fidanları korusu, bir kilometre kadar evvel üzerinden geçtikleri taş köprü ve eşit aralıklarla saman balyalarının dizildiği uzun arazi.

Hiç konuşmadan, karanlıkta yağmur serpiştirirken tam yarım saat yol almış olmalıydılar ve Kasap en sonunda konuştuğunda Amelia söylediklerine dikkat etmekte çok zorlandı çünkü aklı, onun sesinin kalın tınısında ve kafasını yana çevirdiği zaman yanaklarını okşayan uzun saçlarındaydı.

"Çok sessizsin, küçük kız. Yaşıyor musun?"

Ağzını kapayan tıkaç yüzünden tek yapabildiği bıkkınlıkla inlemek oldu.

"Evet, biliyorum." Adam başını salladı, sanki söylediği her kelimeyi anlamıştı. "Ağzındakini çıkarmayı düşünüyorum ama içimde hiç susmayacağına dair bir his var, o yüzden daha ücra bir yere gelene kadar bekleyeceğim, böylece kimse tiz çığlıklarını duymayacak."

www.roche.com.tr

"Çığlık atmayacağım," demeye çalıştı Amelia ama boğuk bir homurdanma sesi çıkardı sadece.

"Ne dedin? Çok zeki olduğumu mu düşünüyorsun? Evet, ben de öyle düşünüyorum."

İçinden bir ses adamın kolunu yumruklamasını ya da sırtına vurmasını söyledi ama Amelia bunun iyi bir fikir olmadığına kanaat getirdi, çünkü karşısındaki kişi baltası olan acımasız bir katildi.

Çam ağaçlarından oluşan bir korudan geçip, açık araziye ulaştılar. Amelia sisin ötesini görmeye çalıştı ve uzakta güçsüz bir ışık gözüne çarptı. Belki bir çiftçinin penceresindeki fenerdi? Ya da bir grup İngiliz askeri?

Kaçmaktan başka bir şey düşünemiyordu ve doğru düzgün bir plan yapmadan tıkacı ağzından çekmeye çabaladı. Kumaşı çenesinden kayacak kadar esnetmeyi başarmıştı. Amelia'nın planı, bacağını atın üzerinden geçirip hâlâ hareket halindeyken yere atlamaktan öteye gitmiyordu fakat çok geçmeden kendini yağmurlu arazide ışığa doğru hızla koşarken buldu.

"İmdat! Lütfen!"

Tabii ki Kasap'ın kendisini takip edebileceğinin farkındaydı ama imkânsız bir umuda -Kasap'ın atından düşüp kafasını kırmış olmasına- bel bağlamıştı.

Adamın ayaklarının yere değme sesi kulaklarına ulaştığında kalbi heyecanla çarptı ve birkaç saniye sonra da yakalandı. İskoçyalı kollarını beline dolayıp Amelia'yı yere indirmişti.

Kasap ata biner gibi üzerinde oturmuş, Amelia'nın kollarını başının üzerinde sabitleyerek onu sırtüstü yatırmıştı.

"Bırak gideyim!"

Amelia tekmeledi, çığlık attı ve teslim olmayı reddetti. Onun midesine diz attı ve yüzüne tükürdü, özgürlüğü için çılgınca mücadele ediyordu.

Kasap hırladı ve kollarının, kalçalarının ve bacaklarının ezici gücüyle genç kızı zapt etti. Amelia onun muazzam bedenini artık tamamen hissedebiliyordu - aşırı yakın, aşırı samimi ve aşırı bunaltıcıydı. Birden hepsi çok fazla geldi ve öfkeyle bağırdı: "Kalk üstümden, seni hayvan! Kendi rızamla gitmeyeceğim!"

Çiseleyen yağmur hızlandı ve tüm gücüyle mücadele eden Amelia'yı sırılsıklam etti. Kirpiklerinde toplanan gümüşi damlalar yüzünden gözlerini kırpıştırdı. Mücadele ederken açılan çıplak bacakları yağmurla ıslandı. Yine de savaşmaya, yumruklamaya ve tırmalamaya devam etti.

Fakat bu sert ve dayanıklı kaslar karşısında, Amelia'nın tükenmesi çok uzun sürmedi. Terlemiş, bitap düşmüş ve nefessiz kalmıştı.

Gökyüzü aydınlanıyordu, artık sabah olmuştu.

"Lütfen..." diye yalvardı, bu duruma düşmüş olmaktan nefret ediyordu. Keşke daha güçlü olabilseydi.

"Benle sonsuza kadar savaşamazsın, küçük kız, yine de denemiş olmana hayran kaldım."

Daha da sert kıvrandı ama adam kollarını her iki yanında sabitlemiş, bacaklarının ağırlıyla onu hapsetmişti.

İkisi de yağmurun altında sırılsıklam olmuştu. Kasap'ın yüzüne baktı ve sıcak nefesini dudaklarında hissetti. Koyu kirpiklerle çevrelenmiş mavi gözleri Amelia'yı tutsak etti. Karşısındaki erkek inanılmaz yakışıklıydı ve Amelia tüm bu olanların adaletsizliğine ağlayabilirdi - onun gibi bir şeytana nasıl böyle bir mükemmellik bahşedilmişti? Belli ki bu dünyada hiç adalet yoktu. Sonu gelmişti.

Vücudunu gevşetti, yumruklarını açtı, soğuk şafak havasına karşı derin bir nefes verdi. Kasap'a teslim olmaktan başka çaresi yoktu, en azından şimdilik.

Roche
www.roche.com.tr

Adam tutuşunu gevşetti ve burnunu Amelia'nın yanağına sürttü. "Akıllıca bir karar, küçük kız."

İskoçyalı'nın dirilen erkekliğini hissettiğinde neredeyse nefessiz kaldı ve kan beynine sıçradı. Eninde sonunda bunun olacağını biliyordu ama şimdi olmazdı... Daha değil...

"Lütfen," dedi Amelia.

"Lütfen ne, küçük kız?"

Dudakları dudaklarında gezindi ve Amelia istemsiz bir şekilde hafifçe inledi.

"Eninde sonunda bana boyun eğeceksin,"dedi. "Şimdi olması ikimiz için de daha iyi olmaz mı?"

Amelia daha fazla kendine hâkim olmayı dileyerek, "Sana asla boyun eğmeyeceğim," dedi.

Adam vücudunu daha da yakınlaştırdı ve elini onun uyluklarına doğru kaydırdı. Amelia ürpererek, "Bana öyle dokunmayı bırak!" dedi.

"Ne şekilde? Başka bir şekilde mi tercih edersin?"

"Hiçbir şekilde tercih etmiyorum."

İskoçyalı şafak sökerken ona delici mavi gözleriyle baktı. Amelia bakışlarından kaçabilmeyi diledi ama kapana kısılmıştı. Onunla başa çıkamıyordu.

"Bu daha iyi," dedi adam, yanağını yumuşakça öperken.

"Benden ne istediğini anlamıyorum." Amelia öpücüklerin etkisiyle gözlerini kapadı.

"Sadece teslim olmanı istiyorum."

Yenilmiş ve çaresiz hisseden Amelia, başını yana çevirdi ve kendini, hemen ötesindeki ham deriden bir çift bota ağzı açık halde bakarken buldu.

Yağmurda gözlerini kırpıştırarak hayal görüp görmediğini anlamaya çalıştı ama hayal değildi. Yün çorapları botlarından yukarı, yeşil ekoseden kiltine uzanan iki kıllı bacağa bakıyordu.

Davetsiz İskoçyalı'nın gürültülü kahkahası sessiz şafakta yankılanırken, "Tanrım!" diye bağırdı Amelia. Umutları boşa çıkmıştı.

Kasap ayağa kalktı ve Amelia onun vücudunun ezici ağırlığından kurtulduğuna şükretti, böylece yine nefes alabilir ve o tehlikeli ten teması esnasında hissettiklerini aklından çıkarabilirdi.

"Çayırda iş pişiriyor olduğunu tahmin etmeliydim," dedi yeni gelen. "Hem de kıçını kaldırıp Fort William'a gidip gelmen gerekirken." Yağmurlu gökyüzüne baktı. "Gerçi pek de buna uygun bir hava değil."

Hâlâ yerde yatan Amelia, ellerini alnına bastırıp, hızla yağan yağmurda diğer adama baktı ve kendini bir değil iki İskoçyalı'ya bakarken buldu. Okul bahçesindeki öğrenciler gibi Kasap'ı aralarına almış itip kakıyorlardı.

"Lanet ellerinizi çekin üzerimden," diye bağırdı Kasap.

Tanrı hepsine yardım etsin, bir kan banyosu olacaktı.

Tedirgin bir şekilde adamın eyerindeki baltasına baktı. Yirmi adım uzaktaydı. Belki de ona ulaşabilir...

Dizleri üzerinde doğruldu ama arkasında kavga eden üç adama baktığında -ve diğer ikisinin tabanca ve iki ağızlı kılıç taşıdıklarını gördüğünde- onlara karşı baltayla hiçbir şansı olmayacağını anladı. Bu adamlar savaşçıydılar. Denemesi bile düpedüz intihar olurdu.

İskoçyalılar'dan uzun olan, "Ee, ona sahip oldun mu seni azgın herif?" diye sordu. Boyu en az 1,80'di, çilli, kızıl sakallı ve dağınık yele gibi kabarık saçları vardı. Yüzünü kaşından burnuna çapraz kesen yara izi olmasaydı, o kadar da korkutucu görünmeyebilirdi. Gözleri iki yeşil misket gibi sabah ışığında parıldıyordu.

Gülerek Kasap'tan yalpalayarak uzaklaştı ve kilt kesesin-

Roche
www.roche.com.tr

den kalaydan yapılmış bir matara çıkardı. Hızla açıp içti ve uzattı.

Kasap aldı ve kafaya dikti. "Kızı mı yoksa kaleyi mi kastediyordun Gawyn?" diye sordu. "Eğer sorduğun ikincisiyse kaleyi aldım sayılır. Leydiyle o kadar çabuk ilgilenemedim."

Matarayı geri uzatıp, eliyle ağzını sildi ve Amelia'nın çimlerde oturduğu yere doğru yürüdü. Onu kolundan tutarak ayağa kaldırdı. "Bu arada o herhangi bir kız değil," dedi onlara. "O ağırlığı kadar altın eder."

Amelia onun tutuşundan kurtulmaya çalıştı ama parmakları çelik gibiydi. Amelia güçlükle konuşarak, "Bırak gideyim," dedi.

Kısa ve tıknaz, bir sarışın olan ilk İskoçyalı da kesesinden bir matara çıkardı. "Gözükara, hakkını teslim etmek gerek."

"Evet ama yüzülmüş bir tavşan gibi titriyor," dedi uzun olan. "Ne yaptın ona?"

"Hiçbir şey," dedi Kasap. "Üşüyor ve ıslak, hepsi o kadar."

"O zaman, ıslak çimende yuvarlanmamalıydı," dedi uzun olan. "Yarım akıllı mı?"

Kasap cevap vermeden Amelia'yı ata götürdü.

Hâlâ titreyen Amelia, Kasap'ın parmaklarını kolundan ayırmaya çalışırken kızgın bir şekilde, "Saçımdan sürükle istersen?" dedi. "Siz barbarlar genelde öyle yapmıyor musunuz?"

Diğer ikisi birbirlerine bakıp kahkahayı bastılar fakat Kasap gülümsemedi bile.

"Burada kalamayız," dedi. "Çok geçmeden hava tamamen aydınlanacak ve ormanın hemen ötesinde İngiliz süvarileri devriye geziyor." Amelia'yı tekrar eyere çıkardı ve parlayan gözlerle ona baktı. "Sakın aklına kaçmayı getirme,

küçük kız. Tek bir yanlış hareketin canlı canlı derini yüzmek için yeterli bir sebep olacak. İlk bıçağı saplamak da beni çok mutlu edecek."

Tam o sırada, yaklaşan toynak sesleri yağmurun çiseledi-ği şafakta yıldırım gibi yankılandı. Dördüncü bir İskoçyalı geldi ve soluk gri attan hayvan hâlâ tırıs giderken atladı.

Topluluğa eklenen son savaşçının altın rengi uzun saçları vardı ve gözleri kinle dolu iki turkuaz havuzdu. O da devasa boyuttaydı. "Onu öldürdün mü?" diye sordu, hızla yanlarına yürüyerek.

Kasap ona şöyle bir baktı. "Hayır. Orada değildi."

"Orada değil miydi?" Altın saçlı savaşçı Amelia'ya baktı. Genç kız eyerde otururken, Kasap ince ve kaba ipi bileklerine geçirip sıkıca bağladı. "Bu kim peki?"

"Bu Bennett'ın nişanlısı."

Adam kulaklarına inanamıyormuş gibi bakarak kaşlarını çattı. "Nişanlısı mı? Kadını mı varmış? Kahretsin, Duncan neden kafasını kesmedin?"

Bu denli taş kalpli oluşu Amelia'yı korkudan titretti. Kasap'ın bir adı olduğunu da aklına not etti. Adı Duncan'dı.

"Daha iyi bir fikrim var." Kasap genç kızın arkasına oturmak üzere eyere çıktı.

Altın saçlı savaşçı konuştuğunda sesinde iğrenme vardı. "Kafasını kesmeli ve orada çürümeye bırakmalıydın. Derdin ne senin?"

Kasap, kızın etrafından kollarını uzatıp dizginleri topladı ve diğer adam baktı. "Benden şüphe etmemen gerektiğini biliyorsun, Angus. Tereddüt etmeyeceğimi de biliyorsun. O İngiliz şeytan İskoç havasını soluduğu sürece de etmeyeceğim."

Roche
www.roche.com.tr

"Ya da herhangi bir yerde soluduğu sürece." At ürkekçe şaha kalkarken Angus yoldan çekildi.

"Ayrılmalıyız," dedi Kasap, sesi gerginliği bir bıçak gibi kesmişti. "Çok dikkatli olun, kampta görüşürüz." At diğerlerini geride bırakarak hızla ileriye fırladı.

Yumuşamış toprak üzerinde bir süre dörtnala gittiler, sonra ormanın derinlerine doğru tırıs sürdüler. Yağmur azalmış ve gökyüzü göz alıcı renklere bürünmüştü.

Sırılsıklam olan Amelia titriyordu. Kasap tek kelime etmeden tartanıyla ikisini de sardı. Amelia yün kumaştaki sert, erkeksi kokuyu içine çekti ve sırtını yasladığı geniş göğsün sıcaklığını hissetti. Bu yüzden müteşekkirdi, yine de tüm bu yaşananlar nedeniyle korkudan başı dönüyordu.

Amelia dişleri birbirine çarparken, "Siz İskoçyalılar'ın sorunu ne?" diye sordu. "Tek yapmak istediğiniz kafa kesmek. Bu bir İskoç geleneği mi?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Kasap, "ve bu soruyu bir daha sormazsan memnun olurum."

Amelia tartanın sıcaklığı donmuş kemiklerini ısıtmaya başladığında bir süre sessiz kaldı.

"Sana Duncan diye seslendi," dedi Amelia. "Onu duydum. Birine ismini söyleyeceğimden ve İskoç Kasabı'nın gerçek kimliğinin keşfedileceğinden endişelenmiyor musun?"

"İskoçlar'da yüzlerce Duncan var, küçük kız. O yüzden hayır, bu uykumu kaçırmayacak. Peki, çok soru sorduğun için fikrimi değiştirip boğazını keseceğimden korkmuyor musun?" Duncan duraksadı. "Hem artık ismimi de biliyorsun."

Amelia zorlukla yutkundu. "Belki biraz."

"O zaman soru sormayı bırakmalısın."

Amelia tartanı üzerine çekip, bağların bileklerini acıtmasını görmezden gelmeye çalıştı.

"Diğerlerinin senin o meşhur asi topluluğun olduğunu varsayıyorum," dedi Amelia, çünkü onu biraz daha konuşturmak istiyordu. Olanların sebebini ve onu nereye götürmeyi hedeflediklerini öğrenmeliydi. "Daha fazla olduğunuzu sanıyordum. Dinlediğim hikâyelerde, sen ve arkadaşların bütün İngiliz ordularını sadece üç dakikada katlediyordunuz."

"Duyduğun her şeye inanmamalısın."

Amelia onunla omzunun üzerinden konuşmak için başını çevirdi. "Yani bütün orduları katletmeniz üç dakikadan daha mı uzun sürüyor?"

Duncan duraksadı. "Hayır. Üç dakika doğru. Ama biz ordulara saldırmıyoruz," dedi onu düzelterek. "O kadar deli değiliz."

"Hayır. Bu kesinlikle seni tanımlamak için kullanacağım kelime olmazdı."

Sığ bir dereden geçerken atın toynakları soğuk suyu sıçrattığında, Amelia tartana daha da sıkı sarıldı.

"Hangi kelimeyi kullanırdın?" diye sordu Duncan, konuşurken dudakları onun kulağına değmişti.

"Aklıma gelen birkaç renkli ifade var," dedi, "ama yüksek sesle söylemeyeceğim, çünkü fikrini değiştirip boğazımı kesmeye karar verebilirsin." Amelia başını yana çevirdi ve burnu nerdeyse Kasap'ın burnuna dokundu. "Ben de o kadar deli değilim."

Amelia son sözleriyle onunla dalga geçmişti ve savaşçı buna yumuşak bir kahkahayla karşılık verince şaşırdı.

"Bennett'ın yatağını paylaşmak için fazla zekisin," dedi iskoçyalı.

Roche
www.roche.com.tr

"Daha önce de söyledim, evleneceğiz ve nişanlandık ama yatağında olduğum kısmına gelirsek..." Amelia duraksadı, nasıl söylemesi gerektiğinden emin değildi. "Düşündüğün gibi değil. Kaleye, babamın varisi ve şimdi benim vasim olan amcam Winslowe Dükü eşliğinde gelmiştim. Richard dün gece göreve çağrıldı ve ayrılmak zorunda kaldı. Benim güvende ve rahat olmamı istedi."

"Ee, en azından rahattın."

Amelia hissettiği ani öfkeyle dişlerini sıktı. "Sen odama zorla girip mutlu evlilik rüyalarımı bölene kadar öyleydim."

"Zorla girmedim, küçük kız," dedi Duncan. "Anahtarım vardı."

"Ah, evet, acımadan öldürdüğün koridordaki askerden çaldığın o anahtar."

"Cinayet değildi," dedi adam, bir süre ses çıkarmadan durduktan sonra. "Bu bir savaş. O asker olmak için gönüllü oldu ve adil bir dövüştü."

"Kimse ölmek için gönüllü olmaz."

"Eğer gerekiyorsa İskoçyalılar olur."

Amelia eyerde kımıldandı. "Hepiniz pek cesursunuz. Ne hoş. Ne yazık ki tüm bu etkileyici cesur davranışları sergilerken vatanınıza ihanet ediyorsunuz."

Duncan eyerde dikleşti. "Çok büyük bir ağzınız var Leydi Amelia. Beni cinsel yönden uyardığınızı inkâr etmeyeceğim."

Cinsel yönden uyarmak. Hiçbir erkek daha önce yanında bu kadar cüretkâr bir şey söylemeye cesaret etmemişti ve bunun şoku yanaklarının kızarmasına neden oldu. "O zaman ağzımı açmayacağım," dedi Amelia, "çünkü yapmak istediğim son şey şehvetinizi uyandırmak."

"Emin misin?" Adam kulağına fısıldadığında dudaklarının sıcaklığını hissetti ve tüyleri yeniden ürperdi. Ürperti bütün bedenine yayıldığında vücudunun ihanetine lanet etti.

"İhtiraslı bir kadın gibi görünüyorsunuz Leydi Amelia," diye devam etti. "Bir İskoçyalı'nın şehvetli sevişme tarzı hoşunuza gidebilirdi. Bizler sizin kibar İngiliz beyefendileriniz gibi değilizdir. Kadınlarımızı memnun etmek için vücudumuzu ve ağzımızı kullanmaktan korkmayız."

Amelia vücuduna ateş bastığını hissetti. Yeniden attan atlayıp Londra'ya doğru koşmak istedi ama dersini almıştı. Bunu yaparsa tekrar sırtüstü çimlere serilirdi ve bu defa kendini kaybedeceğini düşündü.

"Seninle bir daha tek kelime konuşmayacağım." Eyerde oturuşunu dikleştirdi, böylece sırtı adamın duvar gibi göğsüne değmeyecekti.

Duncan öne uzandı ve onun kulağına fısıldayarak, "Çeneni kapatman çok zekice, küçük kız, çünkü daha fazla dayanamayabilirim. Küçük kıpır kıpır dilin beni çileden çıkarabilir," dedi. "Ah, bak. Lüks evime geldik bile."

Atının dizginlerini çekti.

Sersemlemiş haldeki Amelia, kendini etrafına bakmaya zorladı. "Lüks evi" mağaradan başka bir şey değildi - soğuk ve karanlık, girişi yosun ve likenle kaplı, dik yamaçlı bir dağdaki kocaman bir mağara.

Bu insanlar mağaralarda hayvanlar gibi yaşayan barbarlardı.

"Burası Kasap'ın ini," dedi adam, tartanını kenara attı ve soğuk sabah havası Amelia'nın ıslak tenini sardı. Savaşçı ekose tartanı omzuna atarak aşağı indi.

Roche
www.roche.com.tr

Amelia mağaranın kapkara girişine bakmaya devam ederken, Duncan baltasını beline taktı ve kollarını açtı. "Gel bakalım, küçük kız. Ateş yakacağım, sen de sıcak kürk yatağına kıvrılıp yatabilirsin. Gece öldürdüğüm askerlerin kemiklerinden sana güzel bir kolye yapacağım."

Amelia korku içinde ona baktı. Şaka yapıp yapmadığından emin değildi.

Tam o sırada Amelia'nın boğazını kesmesini öneren altın saçlı savaşçı, diğer yönden dörtnala gelmeye başladı.

Duncan gözlerini kısarak adamın gelişini seyretti, sonra Amelia'ya dönüp, "Attan in. Arkadaşım seni öldürmek istiyor, o yüzden biz bu konuda konuşurken mağarada beklemen en iyisi olur," dedi.

Amelia attan inip mağaranın girişine koşarken, tek düşünebildiği kaçmak zorunda olduğuydu. İçeri girdiğinde durdu ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Altın saçlı İskoçyalı'nın attan indiğini duymuştu. Amelia etrafına bakınıp silah olarak kullanabileceği bir şey aradı ve çılgın gibi bağlarını çekiştirmeye başladı.

Roche
www.roche.com.tr

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Angus MacDonald eyerden atladı ve büyük bir gürültüyle yere indi. Yele gibi altın saçları dağınık ve ıslaktı.

"Kahretsin, Duncan," dedi Angus. "Lanet olası kafandan neler geçiyordu? Neredeyse bütün yıl Bennett'ın izini sürdük. Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz." Duncan atını mağara girişinde duran su kovasına doğru götürdü.

Duncan münakaşaya girmek istemiyordu. Beş adam öldürmüştü ve giysileri kan, kir ve ölüm kokuyordu. Nehre gidip ellerini ve silahlarını temizlemeyi, vücudundan teri ve pisliği çıkarmayı istiyordu. Her şeyden çok da bir yere uzanmak ve uyumak istiyordu. Saatlerce.

"Plandan vazgeçmedim," dedi. Angus en yakın arkadaşıydı ve Duncan'ın hayatını sayısız defa kurtarmıştı. "Ama Bennett

olması gereken yerde değildi. Hâlâ hayatta olmasının tek sebebi bu." Duncan, Angus'un gözlerinin içine baktı. "Ama bir kez daha bana başkalarının önünde karşı çıkarsan, Tanrı ve kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki seni feci pataklarım."

Angus ters ters baktı, sonra dönüp yara izleriyle dolu elini dağın taşlı yüzüne dayadı. "Bu gece Bennett'ın başını istiyordum," dedi hüsranla.

"Benim istemediğimi mi sanıyorsun?" diye yanıtladı Duncan. "Baltamı havaya kaldırıp kendimi masum bir kadına bakarken bulduğumda nasıl hissettiğimi sanıyorsun?"

Angus kayalıktan uzaklaştı. "Eğer o domuzla nişanlıysa o kadar da masum olamaz."

"Belki de."

Duncan birden kızın nişanının bahsiyle bile kızdığını fark etti ki bu da dengesini bozdu. Onu ilk gördüğü andan itibaren içinde bir şeyler uyanmıştı. Delici yeşil gözleri, cesur ve aptalca cesareti onu hazırlıksız yakalamıştı. Göğüslerinin cömert kıvrımlarını ve ateş gibi kızıl saçlarını incelemek için gereğinden fazla zaman harcamıştı. Bu kız dengesini bozmuştu ve bu tür bir zayıflık söz konusu olamazdı. Şimdi değil, özellikle de bu kadar mesafe kaydettikten sonra.

"Belki de? O bir *İngiliz*, Duncan. Bana sanki ben pislikmişim, o da lanet olası İngiltere Kraliçesi'ymiş gibi baktı."

"Gururlu bir kız," dedi Duncan. Ağır eyeri atının üzerinden kaldırdı ve yere koydu, sonra dizgini çıkarttı. "Çünkü büyük bir adamın kızı. Babasını Winslowe Dükü olarak biliyorsun." Bilmiş bir ifadeyle Angus'a baktı. "Onu hatırlıyor olmalısın. Sherrifmuir'de bir taburun başındaydı."

Angus'un gözleri açıldı. "Dük mü? Babamın savaş meydanında neredeyse öldürdüğü dük mü?"

"Ta kendisi." Duncan atının güçlü böğründeki soğumuş ıslak teri elinin tersiyle aldı. Mağaranın içinde onu bekleyen ünlü albayın kızını düşünmemeye çalışıyordu.

Angus ıslık çaldı. "Niye yaşamasına izin verdiğini şimdi anlıyorum." Şaşırmıştı, kaşlarını çattı. "Bennett'la evlenmeyi mi planlıyor?"

"Evet. O yüzden Fort William'daydı. Öyle gözüküyor ki kafasını kesmeme ramak kalmışken düğün törenlerini düşlüyordu."

Angus mağara girişinde ileri geri yürüdü. "Bu bir aşk evliliği mi? Olamaz."

"Öyle olduğunu iddia ediyor."

"O lanet herifi tanıyor mu ki?"

Duncan düş kırıklığına uğramış gibi derin bir nefes aldı. Bu soruya verecek bir cevabı yoktu, çünkü herhangi bir kadının o hayvan Bennett ile nişanlanmış olması mantıklı gelmiyordu.

Angus öfkeyle Duncan'a baktı. "Sence nişanlısının Muira'mıza neler yaptığını biliyor mu? Bunu Bennet'a onun yaptırmış olabileceğini düşünmüyorsun değil mi? Yani sırf babamın savaş meydanında onun babasına yapmaya çalıştıklarından dolayı?"

Can sıkıcı bir düşünceydi -tabii ki mümkün değildi- ama Duncan yine de üzerine düşündü ve sonra başını iki yana salladı. "Hayır, sanmıyorum. Bana acımasız biri gibi gelmedi."

"O herifin nesini beğeniyor o zaman?" diye sordu Angus. "Niye Bennett ile beraber?"

Bennett'ın kızın nesini beğendiğini anlamak kolaydı. Leydi Amelia, bir dükün kızı olarak en yüksek sosyal bağ-

Roche
www.roche.com.tr

lantılara sahip olmasının yanında hayal edilemeyecek kadar güzeldi.

Duncan kendini çayırda olanları hayal ederken buldu; onu sırt üstü yere yatırıp üzerine çıkmıştı. Amelia onu o kadar baştan çıkarmıştı ki oracıkta kıza sahip olmamak için tüm iradesini kullanması gerekmişti. Fergus ve Gawyn tam zamanında gelmeselerdi neler olabileceğini söylemek zordu, çünkü Amelia'yı deli gibi arzuluyordu.

Dikkatini atı Turner'ın tüylerini tımarlamaya veren Duncan, tutsağı hakkında böyle düşünmemesi gerektiğini hatırlattı kendine ve bu tür düşünceleri gelecekte de aklına getirmemeliydi. Amelia onun için bir araçtı. Düşmanı için hazırladığı bir yemdi, daha fazlası değil. Bunu unutmamalıydı.

"Bilmiyorum," dedi, "ama bulmaya niyetliyim."

Angus mağaraya doğru gidip içeriye baktı. "Sonra ne olacak? Göze göz mü?"

Duncan'ın midesi bulandı. Kirli bir işti yaptığını biliyordu ve nefret ediyordu.

"Henüz karar vermedim." Atını otlaması için bıraktı. "Git tepede diğerlerini bekle. Amelia ile biraz yalnız vakit geçirmeliyim.

"Ne kadar zaman?"

"En azından birkaç saat."

Duncan mağaranın karanlığına girerken Angus'un bakışlarını sırtında hissetti.

"Ne yapmak için Duncan?"

"Söyledim sana, henüz bilmiyorum. Ama yorgunum ve sinirlerim bozuk, o yüzden ne yapacağıma karar verene kadar beni rahat bırak."

* * *

Hızlı yaklaşan Kuzey Britanya Kraliyet Atlı Birlikleri, Fort Willam'ın yüksek kuzey duvarında konumlanmış genç bir asker tarafından çok uzaklardayken fark edilmişti.

"Yarbay Bennett dönüyor!" Genç asker bağırdı ve seyisler aceleyle kovaları su fıçılarından doldurmaya başladılar, piyadeler misket tüfekleri omuzlarında, teçhizat çantalarını göğüslerine asıp sıraya girdiler.

Gök gürültüsü gibi gümbürdeyen toynaklar kale kapılarını açma vaktinin geldiğini belli etti ve etkileyici atlı askerler alayı kaleye dörtnala girdi.

Yarbay Richard Bennett attan ilk inen kişi oldu. Önemli eşyalarını eyer çantalarından çıkardı, sonra atını seyise teslim etti. Albay Worthington'ın odasına uzun adımlarla ilerlerken, eldivenlerini ve süvari miğferini çıkardı.

Süvari kılıcı kalçasına çarparak yürürken aklındaki tek şey Worthington ile konuşmaktı, çünkü iletmesi gereken haberler vardı. Bir başka çiftçinin daha evini yakmış, haritalar, silahlar ve malum bazı Jakobitler'den gelen mektuplar bulmuştu.

Bir an sonra, Richard komutanı tarafından kabul edildi. Ancak kapıdan girdiğinde karşısında rahatsız edici bir sahne buldu.

Ak saçlı Winslowe Dükü bir sandalyede oturuyordu. Albay is ayakta, dükün yanı başında, elinde dükün -muhtemelen aklı başka yerde olduğu için- almadığı bir bardak brendi ile duruyordu.

"Şükürler olsun döndün," dedi Worthington, Winslowe'dan Richard'a dönerek. "Korkunç şeyler oldu ve işleri yoluna koymak için hem sağduyuna hem de azmine ihtiyacımız var, Bennett."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım Albay Worhtington."

Roche
www.roche.com.tr

"Leydi Amelia ile alakalı."

Worthington duraksadı ve Richard, albayın bildirmek konusunda isteksiz olduğu haberlere kendini hazırlarken yutkundu. "Ne oldu?"

Adam derin bir nefes aldı ve en sonunda haberi verdi. "Nişanlın dün gece kaçırıldı."

Richard hareketsiz kaldı, sakin bir şekilde konuşabilecek metaneti bulana kadar dişlerini sıktı. "Kaçırıldı mı? Kim tarafından?"

"Kanıtlar İskoç Kasabı'nı işaret ediyor."

Richard'ın üst dudağı seğirirken bir adım öne çıktı. "Bana o vahşinin, tümüyle silahlandırılmış Fort William'ın taş duvarlarını aşıp nişanlımı götürdüğünü mü söylüyorsunuz?"

İri yarı dük Richard'a baktı ve başını salladı. "Yeğenimdi," dedi. "Erkek kardeşimin tek kızı... Onu annesinin kollarında bir bebek olduğu zamandan beri tanıyorum. Bir şey yapmalıyız Bennett. Onu buraya getiren bendim ve ona bir şey olursa, kendimi alsa affetmeyeceğim."

Gözünü bürüyen kızıl öfkenin ötesini görmekten aciz olan Richard, kılıcının kabzasını kavradı ve uzaklaştı. "Sorumlusu kim? Dün gece kim görevdeydi?"

İki adam da endişeyle Richard'a baktı. Cevap yeterince çabuk gelmeyince Richard ikisine de bağırdı: "Kahretsin kim?"

"Hepsi öldü," diye yanıtladı albay.

Richard kapıya doğru döndü. "Amelia'yı bulacağım," dedi. "Ve bulduğum zaman, o Jakobit haini yüz parçaya ayıracağım. Sadece Amelia'nın namusu adına değil, kralım ve ülkem adına da."

Richard odadan hızla çıktı ve hissettiği endişeyi derhal

bastırdı, çünkü o bu tür zayıflıklara yenik düşecek bir adam değildi.

* * *

Amelia üstüne çöken ağır yenilmişlik duygusuna karşı koyarak mağara zeminine oturdu. Bileklerini bağlayan ince iplerden ne kadar sert çekiştirse çekiştirsin asla kurtulamıyordu. Bir kurdun ininde kapana kısılmış çaresiz bir geyik yavrusu gibiydi, çok geçmeden Kasap dönecek ve ona en başından beri yapmak istediği şeyi yapacaktı.

Duncan önünde aniden belirip çizmesinden bir bıçak çıkardığında, Amelia'nın korkudan ödü koptu.

"Lütfen," dedi genç kız, daha sert ve çaresizce bağlarını çekiştirerek. "Eğer bir parça olsun insanlığın varsa, beni bırakırsın. Bırakmalısın."

Duncan eğilip bıçağı loş ışıkta uzattı ve Amelia boğazının kesilmesini beklerken, onu bağlayan ipler yavaşça çözülüp yere düştü.

"Mücadele etmekten vazgeçmiyorsun, değil mi?" Amelia'nın ellerini avucuna aldı ve kaldırıp bileklerini inceledi. "Azmine hayranım ama bak kendine ne yapmışsın."

Kan ince bir çizgi halinde kollarından damlıyordu. Duncan bir bez parçasına uzandı, altında ateşin yanmadığı kancaya asılı duran su dolu tencereye batırdı ve Amelia'nın bileklerine dokundurdu. Nazikçe kanı temizledi.

"Beni öldürecek misin?" diye sordu, Duncan'ın kılıcına endişeyle bakarak. "Eğer öyleyse, bunu bilmek istiyorum."

Duncan yaptığı işe odaklanmıştı. "Seni öldürmeyeceğim."

Roche
www.roche.com.tr

Amelia bunu duymaktan müteşekkirdi, şüphesiz ama hâlâ kendini güvende hissetmekten çok uzaktı.

"Peki ya diğer İskoçyalı? Benden pek hoşlanıyor gibi durmuyor." Endişeyle mağaranın girişine göz attı.

"Haklısın. Üzerinde yürüdüğün topraktan bile iğreniyor." Adam bezi katladı ve temiz kısmıyla bileğini silmeye devam etti.

"Neden? İngiliz olduğum için mi? Yoksa Albay Bennett ile nişanlı olduğum için mi?"

Duncan durdu. "Sanırım söylediklerinin her ikisi de seni buracıkta öldürmek istemesi için yeterli."

Bez hassas bir noktaya değdiğinde Amelia elini hızla çekti.

Duncan dikkatle ona baktı ve her nasılsa tek kelime etmeden sadece gözleriyle Amelia'yı şikâyet etmeden katlanmaya ikna etti.

Amelia hipnotize olmuş gibi bileğini uzatırken, "Neden her ikiniz de nişanlımdan bu kadar nefret ediyorsunuz?" diye sordu merakla. Suyun sıyrılmış teninde parlayan çizgiler oluşturarak akmasını seyretti. "Bu savaşta Kralımız için savaşmaktan başka sana ne kötülüğü oldu ki?"

Duncan'ın gözleri parladı. "Kralımız? Tahtınızda parlemontunun kuklası gibi oturan ve Fransızca konuşan o ufak Alman ergenden mi bahsediyorsun?

"O Büyük Britanya'nın meşru varisi," diye Amelia. "Kaldı ki Büyük Britanya -şayet haberin yoksa- Birleşme Yasası'na göre, İskoçya'yı da kapsıyor. Ama bunlar konumuzun dışında. Neden hedefinizde nişanlım var?"

"Bu konuda senle tartışmaya niyetim yok."

"Neden?"

"Çünkü bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum."

"Niye istemeyeyim? Beni tutsak almanın sebebi bu."

Duncan onu dikkatli inceledi. "Evet ama nişanlın hakkında her şeyi bilmek istediğinden emin misin? Bu onun hakkındaki hislerini de değiştirebilir. Yakışıklı Beyaz Atlı Prens'in hakkında kurduğun tüm romantik düşlerin yıkılabilir. Ne yaparsın o zaman?"

Amelia onun bu hor gören tavrından yılmayacaktı. "Tabii ki eminim. Ayrıca söyleyebileceğin hiçbir şey nasıl hissettiğimi değiştiremez, çünkü kalpten biliyorum ki Richard cesur ve asil bir asker. Düşman olduğunuz için üzgünüm fakat ülkesi için görevini yapıyor - hepsi bu kadar."

Duncan onun yaralarıyla ilgilenmeyi bitirdi, bezi top haline getirerek tencereye attı. "Peki, o zaman. Sana burada olmanın sebebini açıklayacağım fakat sana tüm ayrıntıları veremem, çünkü bahsi geçen insanların kimliklerini bilmemen en iyisi. Özetle bilmen gerek şu: Nişanlın bir zorba, bir tecavüzcü, masum kadınların ve çocukların katili. Yapabilseydi İskoçya'daki her evi yakardı."

Amelia arkasına yaslandı ve dudak büktü. "Bu gülünç. Yanılıyor olmalısın."

"Hayır, yanılmıyorum." Duncan ayağa kalktı ve mağaranın diğer tarafına, yiyeceklerin istiflendiği kısma geçti. Genç kızın yüz ifadesini tartıyor gibi görünüyordu.

Amelia başını iki yana salladı. "Evet, yanılıyorsun. Richard'ı tanırım, iyi bir insan ve onurlu bir askerdir. Babamın emrinde hizmet etti, babam da iyi bir adamdı ve bir insan sarrafıydı. Eğer Richard ahlaksız olsaydı asla nişanlanmamıza razı olmazdı. Babam beni çok sever ve değer verirdi. Güvende ve mutlu olmamı istedi. Tek istediği buydu, yani yanılıyorsun."

roche
www.roche.com.tr

Bu adam yanılıyor olmalıydı.

"Yanılmıyorum."

"Evet, yanılıyorsun." Adamın kenardaki sepetten çıkardığı somundan irice bir ekmek parçası koparmasını izledi. Savaşçı yeniden yanına gelerek ekmeği uzattı.

"Bir insanı zorba ve katil diyerek suçlamak sana mı kaldı?" diye sordu Amelia, ekmeği alırken. "İskoç Kasabı olan sensin. Gaddarlıkların efsane olmuş ve bunu kendi gözlerimle gördüm. Sadece beni kaçırmakla kalmadın, Tanrı bilir yatak odama gelirken kaç askeri öldürdün ve kaleye geldiğinde Richard'ın kafasını uçurmakta kararlıydın. O yüzden bu uydurma lafları daha fazla dinlemeyeceğim. Beni Richard'ın bir zorba olduğuna ikna edemeyeceksin, özellikle de ben burada zorbalığın ta kendisine maruz kalıyorken."

Amelia ekmeği ağzına attı ve ancak o zaman acımasızlığıyla nam salmış İskoç Kasabı ile ne denli cüretkâr bir şekilde konuştuğunu idrak etti.

Duncan onun ekmeği çiğneyip ve yutmasını seyretti, sonra konuşmadan yemek sepetine doğru gitti. İçinden ekmeği çıkarıp yine iri bir parça kopardı.

Savaşçı uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama yanında asılı duran kocaman kılıç ve kaslı kollarındaki akıl almaz güç Amelia'nın keyfini kaçırıyordu.

Düşmanı olmasına rağmen Kasap'ın doğuştan savaşçı olduğu gerçeğini inkâr edemezdi. Çayırda Amelia'yı tamamen etkisiz hale getirmiş ve karşı koyma çabalarından adeta zevk almıştı. Yine de az önce Amelia'nın kollarındaki kanı temizlerken, nazik de olabileceğini göstermişti.

"Kalk," dedi adam, arkası Amelia'ya dönük bir halde dururken. "Uyumaya ihtiyacım var."

"Peki sen uyurken ben ne olacağım?" diye sordu Amelia. "Beni yine mi bağlayacaksın? Ya diğer İskoçyalı dönerse?"

Amelia pırıldayan sabah sisiyle aydınlanmış mağara girişine doğru huzursuzca baktı. Duncan ise mağaranın daha da derinlerine, arkadaki kürklerden yapılmış yatağa doğru gitti.

"Yanımda yatacaksın, küçük kız."

Amelia hemen gerildi. "Yatmayacağım."

"Bu konuda seçme şansın yok." Duncan kılıcını çıkardı ve çakmaklı tabancasıyla beraber yere, kürkün üzerine yerleştirdi. "Yatağa gel."

Yatağa gel mi?

"Ben bakireyim," dedi Amelia hemen. "Bu senin için bir şey ifade ediyor mu bilmiyorum, büyük ihtimalle etmiyordur ama bakire kalmak istiyorum."

Duncan hoşnutsuz bir edayla baktı. "Kendini Bennett için mi saklıyorsun?"

Amelia, onun içindeki intikam ateşini körüklemeden, soruya başka bir şekilde cevap vermesinin mümkün olmasını dilerdi ama imkânsızdı. "Evet, evlenene kadar bekâretimi korumak istiyorum."

İskoçyalı savaşçının gözleri mağaranın girişine çevrildi, sanki bu cevabı dikkatle gözden geçiriyor gibiydi.

"Eğer namusuma dokunmazsan sana söz veriyorum..." Bu vahşiden gelecek bu tür bir merhamete karşılık ne teklif edeceğinden emin değildi. "Sana beş yüz pound veririm. Daha doğrusu, amcam verecektir."

Amcası elbette bu anlaşmaya sadık kalırdı.

Savaşçının gözleri kısıldı. "Pazarlığını kendine sakla. Senin için çok daha fazlasını istemeye çoktan karar verdim."

Roche
www.roche.com.tr

Amelia en azından konuşmalarının bir yere varıyor olmasına -serbest kalmasının şartlarını konuşuyorlardı- memnun olmuştu, sonunda sarılabileceği bir umudu vardı. "Yani istediğin fidye mi? Nakit para mı? Yoksa toprak mı? Unvan mı istiyorsun? Çünkü amcamın unvan bahşetme yetkisi var mı bilmiyorum ama eminim ki- "

"Toprak istemiyorum, küçük kız, unvanda da gözüm yok."

"Ne istiyorsun o zaman?"

Adam gri sabah ışığında dururken sessizlik uzadı ve ortam gerildi. "Nişanlının gelip seni almasını istiyorum."

"Böylece onu öldürebilesin."

"Evet ama adil bir dövüş olacak. Onu ikiye ayırmadan önce kendisini savunmasına izin vereceğim. Şimdi, kalk ve bana gel." Duncan kürkten yatağın üzerinde sırtı duvara dönük olacak biçimde uzandı. "Uzun bir gece oldu ve konuşmaktan yoruldum. Kemiklerime işleyen soğuktan kurtulmak için sıcak vücudunu yanı başımda istiyorum."

Amelia ayağa kalktı ve ona doğru gitti. "Uykuya daldığın an çizmenden bıçağını alıp boğazını kesebilecek olmamdan korkmuyor musun?"

Duydukları onu eğlendirmiş gibi, adamın dudağının kenarı yukarı doğru hafifçe kıvrıldı. "Kollarımla seni iyice ve sıkıca saracağım, yani o güzel başındaki bir saç teli bile kıpırdasa, hissedeceğim." Duncan sırıttı. "Tam burada hissedeceğim, kiltimin altında."

Amelia mağaraya göz gezdirdi ve onu adamın yanında yatmaktan kurtaracak bir yol olmasını diledi -çünkü kiltinin altında ne sakladığını çok iyi biliyordu- ama bunu engelleyemeyeceğini fark etti. Kaçınılmaz olana teslim olmaktan başka çaresi yoktu. Yanında uzanıp uyumaya çalışmalıydı, tabii bunu ne kadar başarabilirse.

Dizlerinin üzerine çöktü ve sonra yumuşak kürklerden yapılmış yatağa uzandı. Duncan ise onun sırtına sarıldı.

Onu iyice kendine doğru çektiğinde, bu aşırı samimi durum Amelia'nın kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden oldu. Daha önce hiçbir erkekle -Richard da dahil- aynı yatakta yatmamıştı. Richard evlenmeden böyle bir şey istemeyecek kadar centilmendi. Ama şu anda bu mağaradaydı ve ona bedenini dayamış olan irikıyım bir İskoçyalı'yla yatıyordu.

Adam burnunu saçlarına sürttü ve dokunuşu Amelia'nın ürpermesine neden oldu.

"Titriyorsun," dedi Duncan.

"Elimde değil. Üşüyorum."

Ancak dahası da vardı: İskoçyalı cinsel açıdan fazlasıyla cüretkârdı. Edep ve terbiye onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu ve her hareketi Amelia'nın nefesinin tıkanmasına yol açıyordu. Her şey Amelia'nın düzenli ve medeni hayatında olmasını asla hayal etmeyeceği kadar erotik ve ilkel görünüyordu.

Birden hayatında hiçbir şeyin artık aynı olmayacağının farkına vardı. Bundan sonra mümkün değildi.

İskoçyalı daha da sokuldu ve kasıklarını onun kalçalarına dayadı. Amelia'nın kalbi daha da hızlı atmaya başlamıştı.

"Çok geçmeden ısınacaksın," dedi adam. "Ve titremeyi kesebilirsin. Bu sabah sana elimi sürmeyeceğim, küçük kız. Sana yorgun olduğumu söylemiştim."

Amelia rahatlamaya çalıştı ama vücudu titremeyi bırakmıyordu. "Sanırım sana teşekkür etmeliyim..."

"Bana teşekkür mü ediyorsun," dedi adam, şaşırmış halde başını kaldırarak.

Roche
www.roche.com.tr

"Evet. Onuruma el sürmediğin için. En azından bunun için müteşekkirim. Teşekkürler."

Duncan kıkırdadı ve bacaklarını Amelia'nın bacaklarının arasına soktu, sonra yine burnuyla ona hafifçe sürtündü.

"Bana teşekkür etmek için o kadar hızlı davranma, küçük kız," dedi İskoçyalı, uykuya dalarken gittikçe alçalan bir sesle. "Çünkü sana o *konuda* hiç söz vermedim."

Roche
www.roche.com.tr

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Amelia için uyumak imkânsızdı. Savaşçı ise hiç çaba göstermeden rahat ve huzurlu bir uykuya daldı.

Belli ki vicdanı rahattı. Gece boyunca öldürmüş olduğu adamlar ya da nişanlısını kaçırdığı önemli bir İngiliz subayının şu anda izini sürüyor olduğu gerçeği uykusunu kaçırmıyordu. Amelia'nın onu zekâsıyla alt edebileceğinden ve o uyurken kaçabileceğinden de hiç endişe etmiyordu. Hayır, Kasap gizli ininde tasasız ve kaygısız biçimde uyumaktaydı. Tutsağının onu arkasından bıçaklamayacağından oldukça emindi.

Elbette bunun gerçekleşme olasılığı çok azdı. Adam gerçekten de onun en ufak bir hareketini bile hissedebilirdi, çünkü kollarını Amelia'ya sıkıca dolamış, adeta onu hapsetmişti. Kasap'ın nefes alıp verme sesi bile -okyanustaki dalga-

lar gibi muntazam ve güçlüydü- Amelia'nın, onu uyandırma korkusuyla hareketsiz kalmasına sebep oldu.

Amelia kılını kıpırdatmadan, gözlerini yarı aydınlık mağarada gezdirip fırsatını bulursa silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Tek gördüğü dökme-demir tencere, yiyecek sepeti, birkaç battaniye ve yattıkları yerden pek de uzakta olmayan savaşçının baltasıyla kılıcı oldu.

Amelia, daha çok meraktan, baltaya dokunmak için dikkatle uzandı ama adamın derhal onu hafifçe çektiğini hissetti. Kasıklarını ona doğru ittiğinde Amelia kaskatı kesildi, çünkü biraz kestirdikten sonra Kasap o kadar da bitkin olmayacaktı. Aslında yanında uzanmaktan çok daha fazlasını yapacak gücü olduğuna karar verebilirdi. Amelia'nın onurunu kirletebilir ve at üstünde bahsettiği bütün o fena, şehvetli şeyleri yapabilirdi.

O konuşmaları hatırlayınca birden Amelia'nın midesi kalktı. Söylediklerini aklından çıkaramıyordu.

Keşke uyuyabilseydi. İlerleyen günlerde doğru düzgün düşünebilmesi gerekiyordu ve kafasının uyuşuk olmasına müsaade edemezdi.

Mağara girişinin dışından gelen ani bir ses Amelia'yı korkudan öldürecekti. Gözlerini faltaşı gibi açarak karanlıkta onu parçalara ayırmak isteyen diğer İskoçyalı'yı ararken, kalbi göğsünde kuş gibi çırpınmaya başladı.

Ama sesi çıkaran bindikleri iri kara attan başkası değildi. Mağaranın dışında serbestçe dolaşan at başını eğmiş otluyordu. Hayvanın çiğnerken çıkardığı sesleri dinleyen Amelia sıkıntıyla ofladı ve savaşçının, sanki huzursuzluğunu fark etmiş de onu rahatlatmaya çalışıyormuş gibi daha da sokulduğunu hissetti.

Amelia kızarmış gözlerle dışarıdaki ışığa bakarken tam bir saat geçmiş olmalıydı. Sonra birden adam hareketlendi ve derin bir nefes aldı.

"Ah, bu daha iyi," diyerek inledi ve dizlerini Amelia'nın bacaklarının arkasına yasladı. "Kendimi iyi hissediyorum. İyi uyudun mu küçük kız?"

"Hayır," dedi Amelia terslenerek, onun tahrik olduğunu ve sertleştiğini hissetmişti.

Duncan başını dirseğine yaslanarak doğruldu. "Neden? Yatak yeterince yumuşak değil miydi?" Amelia'ya dikkatlice bakarak daha da yaklaştı. "Kaç yaşındasın, küçük kız?"

"Seni ilgilendirdiğini sanmıyorum gerçi ama yirmi iki yaşındayım."

Adam iri elini onun kalçalarında ve uyluk kıvrımında gezdirince Amelia midesinde tuhaf, rahatsızlık verici bir gerginlik hissetti. "Yetişkin bir kadınsın, o zaman. Ne yaptığını bilen ve tecrübeli bir kadın hem de."

Amelia endişeyle yutkundu. "Yetişkin bir kadın, evet. Ve bir beyefendiyi bir vahşiden ayıracak kadar da tecrübeli."

"O zaman benden ikisinin arasındaki farklar konusunda ders almaya ihtiyacın yok?"

"Kesinlikle yok."

Duncan duraksayıp eteklerinin kalın kumaşını toplarken Amelia'nın yüzüne baktı. Sonra eteklerini çıplak baldırları açığa çıkana kadar yavaş yavaş yukarı çekti. "Bu çok kötü, küçük kız, çünkü ben mükemmel bir öğretmenim. Ayrıca çok güzel kokuyorsun," dedi boğuk bir sesle.

"Öyle mi?" Amelia, göğsü patlayacak gibi hissetmesine rağmen, cevabını bezgin bir sesle vermişti.

Adam çenesini yavaşça onun omzuna sürttü, sanki cevabını dokunuşuyla test ediyordu.

Roche
www.roche.com.tr

Amelia ise hareketsiz bir biçimde uzandı. Pek mümkün olmadığı halde, sanki bunun hiçbir önemi yokmuş gibi davranmaya çabalıyordu. Onun yakınlaşma çabalarına yanıt vermeyecekti, ne korktuğunu gösterecek ne de eline vuracaktı, çünkü böyle davranmak onu sadece kışkırtırdı. Şans biraz olsun ondan yana olursa, sıkılmış ve kayıtsız görünümü adamın bu yangınını söndürebilirdi.

"Ever, bir ilkbahar papatyası kadar taze," dedi Duncan.

Amelia'nın kalbi tuzağa düşmüş bir tavşan gibi atarken, adam çenesiyle omzunu okşamaya devam etti.

"Sense hiç de çekici değilsin," dedi Amelia. "Aslına bakarsan tam tersi olduğu söylenebilir."

"Tanışma şeklimiz yüzünden mi? Doğru düzgün takdim edilmediğimiz için mi?"

Amelia dönüp öfkeyle baktı. "Nişanlımı öldürmeye geldin ve az kalsın kafamı kesiyordun."

Duncan iç geçirdi. "İpek ceketimi giymem gerektiğini biliyordum. İşte şimdi her şeyi mahvettim."

Tanrım! Bu katil şimdi de onunla dalga mı geçiyordu? Yoksa aklını mı kaçırmıştı?

Amelia'nın üzerinden atlayarak ayağa kalktı ve, "Kalk," dedi. Hızla silahlarını beline taktı.

Genç kız hızla doğruldu. "Neden?"

Baltasını eline alıp mağara girişine yürümesini seyretti. Duncan iki parmağını dudaklarına götürüp ıslık çaldı. Sonra da Amelia'ya baktı - kilti ve saçlarıyla siste mitolojik bir kahraman gibi görünüyordu. "Çünkü sinsi ve şeytanca planımı uygulamaya niyetliyim, elbette."

"Beni tutsak tuttuğuna dair kaleye bilgi gönderecek misin?" diye sordu ama adam böyle konuşurken ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi.

Duncan eğildi, eyer çantalarını aldı ve yiyecekleri toplamaya başladı. "Henüz değil. Bennett'ın birkaç gün senin için endişe etmesini istiyorum."

Birkaç gün... Onun tutsağı olalı henüz altı saat bile olmamıştı ve daha şimdiden büyük bir felaketten kıl payı kurtulduğunu hissediyordu. Birkaç gün -ve gece- daha hayatta kalmayı nasıl başaracaktı?

"İngiliz ordusunun şu anda tüm gücüyle beni aramadığından nasıl emin olabiliyorsun?" dedi Amelia. "Richard'ın senin izini sürmediğini ya da bu mağaradan haberi olmadığını nereden biliyorsun? İnsanları sorguya çekecektir ve muhakkak birinin bu mağaradan haberi vardır."

"O yüzden ayrılıyoruz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Daha kuzeye. Dağların zirvelerine."

Amelia gözlerini ondan mağaranın ağzına çevirdi. "Arkadaşların bize katılacak mı?"

"Yakınımızda olacaklar ama birlikte seyahat etmeyeceğiz. Bu bizin izimizin bulunmasını zorlaştıracak."

Tam o sırada, dün gördükleri iki İskoçyalı mağaraya girdi. Duncan, uzun boylu ve kızıl saçlı İskoçyalı'ya bir battaniye fırlattı. "Biz ayrılıyoruz," dedi, "her şeyi topla. Şafak vakti Glen Elchaig'de buluşacağız."

Adam battaniyeyi rulo haline getirdi, yeşil gözleri Amelia'ya sorgular gibi baktı. "Bizle mi geliyor?"

"Evet."

Amelia'ya başıyla selam verdi. "Adım Gawyn." Mağaradaki üçüncü İskoçyalı'yı işaret etti. "Bu çirkin olan da Fergus."

Fergus geğirdi ve ürkütücü bir şekilde sırıtıverdi. Bu da Amelia'yı korkuttu. "Şehvet uyandıran çekiciliğimi kıskanıyor sadece."

Roche
www.roche.com.tr

Tedirgin ve tetikte olmaya çabalayan Amelia, adamların malzemeleri mağaradan çıkarmalarını seyretti. Dikkatlerini çekmemeye çalışarak, konuşmadan sırtını soğuk mağara duvarına dayayıp bekledi.

Duncan eyer çantalarını sırtına attı ve sonra ona doğru yaklaştı. "Gitme zamanı." Amelia'yı dirseğinden kavrayıp mağaranın dışına çıkardı.

Ona yetişmek için koşturan genç kız, dışarı çıktıklarında sisin tuzlu kokusunu içine çekti ve soğuk havayı teninde hissetti.

Diğer iki İskoçyalı malzemeleri çantalara ve eyer keselerine doldururken, Duncan atını eyerledi. Amelia sarp araziyi inceleyerek, Angus adındaki İskoçyalı'ya dair bir iz aradı ama bulamadı, yine de siste saklanmış olabilirdi. Bu İskoç asiler güvenilmez ve kaypak bir topluluktu.

"Gitmeden önce tuvalet ihtiyacını gidermen lazım," dedi Duncan. "Orada bir kaya var ve kaçmayı aklından bile geçirme." Devasa bir kayayı işaret etti, sonra da yanından uzaklaştı.

Bu bir kâbus olmalıydı.

Birkaç dakika sonra, Amelia işini bitirdi ve diğerlerinin yanına döndü.

Duncan eyer kınına çakmaklı tabancasını yerleştirirken, "Yolculuk için bileklerini bağlamama gerek var mı?" diye sordu.

Amelia bileklerindeki zonklayan taze sıyrıklara dokundu ve başını iki yana salladı. "Hayır."

"Güvenimi kazanmak için tek bir şansın var," dedi Duncan, "ve beni hayal kırıklığına uğratırsan, seni sevgilini öldürene kadar bağlı ve ağzı tıkalı tutarım. Nereye gittiğimizi düşünürsen bu biraz zaman alabilir."

Amelia dağların zirvelerine göz gezdirdi ve ürperdi. "Kaçmaya çalışmayacağım. Söz veriyorum."

Atının üzerine çıkan ve yanındaki barut mahfazasını düzelten Fergus, "Bir İngiliz'in sözlerine güvenebilir miyiz?" diye sordu.

Amelia hemen, "Ben de siz İskoç asiler için aynı şeyleri söyleyebilirim," dedi.

Duncan, "Sakin ol," dedi Amelia'nın kulağına, sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. "Fergus ile politik bir tartışmaya girmek istemezsin. Seni ezer geçer."

Duncan iri ellerini onun beline doladı ama Amelia ellerine vurdu. "Ata nasıl bineceğini biliyorum," dedi. "Her seferinde beni bir çocuk gibi kaldırıp indirmene gerek yok."

Duncan pes etmiş gibi ellerini kaldırıp geri çekildi.

O geri çekilir çekilmez, Amelia ayağını üzengiye yerleştirip ata bindi. Duncan da kalkanını sırtına aldı ve sonra Amelia'nın arkasına atladı.

"Gerçek İngiliz hanımefendilerinin, bacaklarını bitişik ve güzel tutmak için eyere sadece yan oturduklarını sanıyordum," dedi sakin bir şekilde.

Bu adam neden devamlı böyle kaba şeyler söyleme ihtiyacı hissediyordu? Ve sanki bir sırrı paylaşan iki aşık gibi niye her kelimeyi kulağına fısıldamak zorundaydı?

"Bildiğin gibi," dedi Amelia, "babam orduda bir albaydı. Oğlu olmadığı için küçükken bana at binmeyi bizzat öğretti, hem de her şekilde. Bu konuda şanslı hissediyordum ama annem epeyce hayal kırıklığına uğramıştı."

"Sana bir asker gibi ata binmeyi mi öğretti?"

"Başka şeyler de öğretti."

"Bunu aklımda tutacağım."

Roche
www.roche.com.tr

Duncan, atı geldikleri yönün ters istikametine döndürürken, Fergus ve Gawyn, Glen Elchaig'e gitmek için başka bir rota seçip onlardan ayrıldı. Amelia ayrılışlarına üzülmedi, çünkü onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Oysa Kasap -hiç beklemediği şekilde- eline geçen fırsatlara rağmen ona bir zarar vermemişti. Diğer iki İskoçyalı'dan ise o kadar emin değildi.

Amelia tepeye baktı ve Angus'u soluk gri atının üzerinde gördü, onları bir kaya çıkıntısının kenarından izliyordu. Tartanını kafasının üzerine başlık gibi geçirmişti ve kenarlardan çıkan uzun sarı saçları rüzgârda ağırlığı olmayan kurdeleler gibi dalgalanıyordu.

"Arkadaşın orada," dedi şüpheci bir ses tonuyla.

"Evet."

Amelia, Angus atını diğer yöne çevirip sırttan kaybolana kadar seyretti. Ancak içinde çok da uzaklaşmadığına dair bir his vardı. Kasap'ın ortada olmadığı bir vakit atıyla gelip, kendisini boğmasından korkuyordu.

Bir süre sessizce gittiler. At ağır ağır giderken eyerde onları bir aşağı bir yukarı sallaması Amelia'nın uykusunu getirmişti. Başı öne düştü ama hemen kaldırdı, silkinerek kendine geldi ve uyuma isteğiyle savaştı. Sonra birden savaşçı alnını avcuyla yakaladı, eli şaşılacak kadar sıcaktı.

"Kafanı omzuma daya," dedi Duncan.

Amelia karşı koymak istedi ama uykusuzluktan başı dönüyordu ve boyun eğmenin en iyisi olacağına karar verdi, çünkü bu kadar yorgun hissederken kendine de hayrı olmazdı.

Gözlerini kapar kapamaz kendini, mum ışığıyla aydınlatılmış bir dans salonunda müzik eşliğinde dans ederken buldu. Oda buram buram gül ve parfüm kokuyordu. Saçları

pudralıydı ve dudakları kırmızının göz alıcı bir tonunda boyanmıştı. Su toplayan ayaklarına bakıp yüzünü buruşturdu. Amelia çalan her valste dans ediyor, ayakları dar ayakkabılarının içinde kor demirler gibi yanıyordu.

Sonra aniden gökyüzünde bir kuş gibi uçmaya başladı, bulutların da yukarısına doğru uçuyordu. Bu ölüm müydü? Yoksa cennet mi?

Birden irkilerek uyandı. Nerede olduğunu bilmeden, kalbi küt küt atarak öne doğru yaslandı ve attan düşmesini önleyen güçlü kolları kavradı.

Toynakların patikadaki sakin patırtısı Amelia'yı kendine getirdi. Aşina olmadığı çevreye dikkatle baktı - altından geçtikleri dalları ve parlak gökyüzünü inceledi. Artık ormandaydılar, yumuşak ve yosun kaplı toprak üzerinde güçlükle yol alıyorlardı. Çalı bülbülleri ağaç tepelerinde gürültülü bir şekilde ötüyordu. "Ne kadar süre uyudum?"

"Bir saatten fazla oldu," dedi savaşçı.

"Bir saat mi? Olamaz."

"Evet. İsmimi sayıklayıp, 'Ah, evet, Duncan, evet, evet. Bir daha, bir daha...' diye inliyordun."

Amelia kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı. "Yalan söylüyorsun. Böyle bir şeyi asla söylemem ve ismini bilmiyorum bile. Benim için sadece Kasap'sın."

"Ama ismimi öğrendin, hatırlasana?"

"Tabii ki hatırlıyorum ama adını kullanmam. Tabii seni tabancanla vurup öldürmeden evvel elveda diyeceksem o başka."

Duncan kıs kıs güldü, vücudu atın ağır hareketleriyle sallanıyordu. "Haklısın, küçük kız. Kabul ediyorum. İsmimi sayıklamıyordun. Mezar kadar sessizdin, bir ceset gibi uyuyordun."

Roche
www.roche.com.tr

"Ne hoş bir benzetme." Amelia bunun gelecekte olacaklar için bir gönderme olmamasını umuyordu.

Kısa bir süre sessizce ilerlediler.

"Neredeyiz? Daha ne kadar var?" diye sordu Amelia. Hâlâ bir şey yememişlerdi ve karnı gurulduyordu.

"Yolu yarıladık ama çok geçmeden dinlenmek ve yemek için duracağız."

"Yemek var mı?" Ağzı sulanmaya başlamıştı.

"Evet. Açlıktan ölmene izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim, sanırım."

"Bana teşekkür etme, küçük kız. Seni canlı tutmak istememin tek sebebi benim yemim olman."

Sık bir çalılıktan geçerken başlarını eğdiler. Atın ağır toynakları altında ince dallar ve saplar ezilirken çatırdadı. Duncan onun yüzünü ağaç dallarından korumak için kollarını kalkan yaptı.

"Benim için bir soruyu cevaplayabilir misin küçük kız?" dedi açık alana çıkarlarken.

"Sanırım."

"Nişanlını ne kadar süredir tanıyorsun?"

Amelia o rüya gibi ve mutlu olduğu günleri hatırlayarak derin bir nefes aldı; şu anda yaşadıklarından nasıl da farklıydı. "Onunla bir sene önce Temmuz ayında, Londra'da bir baloda tanıştım. Babamın emrindeydi ve ikisi de izinli olarak eve dönmüşlerdi. Uzun süre kalamazlardı, İskoçya'daki isyan yüzünden tüm birlikler görev yerlerine dönmek zorundaydı.

"Yani flörtünüzün kısa kesilmesi İskoçya'nın hatası?"

"Bir bakıma öyle, evet."

"Belki de nişanlınla daha fazla vakit geçirseydin, onunla evleniyor olmazdın."

Amelia eyerde hafifçe dönerek omzunun üzerinden konuştu. "Bir şeyi açıklığa kavuşturayım, bayım. Richard Bennett'la yeteri kadar vakit geçirdim ve ne yaptığını çok iyi biliyorum. Düşmanın saydığın adam hakkında cahil olan sensin, çünkü o büyük bir savaş kahramanı. Savaşta babamın hayatını kurtardı ve babam senin gibi Jakobit bir asi tarafından yaralanmamış olsaydı..." Amelia bir an için durdu, devam edemedi. "Kim bilir, belki de onu yaralayıp ölümüne neden olan sendin."

Duncan kızgınlıkla, "Hayır, küçük kız," dedi. "Seni temin ederim ben değildim."

Amelia neden bilmiyordu ama bir şekilde ikna olduğunu hisetti. "En azından, bana göz kulak olacak biri olduğunu bilerek evde son kez mutlu bir Noel geçirdi. Richard'ın beni koruyacağından emindi."

Kasap'ın Richard'ın onu koruma görevinde başarısız olduğunu ima edeceğini düşünmüştü ama o bambaşka bir şey söyledi.

"Öyle bir adam baban olduğu için şanslıydın."

Amelia hızla eyerde arkasına döndü. "Bu da ne demek? Onunla tanışmış mıydın?"

Amelia birden bu insanlıktan uzak vahşiyle babası arasında bir alaka ya da bağ olmasına dair büyük bir ihtiyaç hissetti.

Ne var ki savaşçının yüz ifadesinde buna dair olağanüstü bir şey yoktu. Halen kayıtsızdı ve duygularını açığa vurmuyordu. "Sana Sheriffmuir'da savaştığımı söylemiştim, o yüzden babanın parlak bir asker ve saygın bir lider olduğunu biliyorum. Adil bir savaştı, sonucu lehimize olmamasına rağmen." Duncan duraksadı ve konuştuğunda sesi daha da

Roche
www.roche.com.tr

sakinleşmişti. "Ayrıca yaraları iyileştikten sonra, senle geçirdiği Noel'in ardından, görevine dönüp İskoç asillerle müzakere etmeyi denediğini, onlara Birleşme'yi kabul etmeleri ve barışa razı olmaları için ikinci bir şans verdiğini biliyorum."

Amelia şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdı. "Babamın Kont Moncrieffe ile yaptığı görüşme ve müzakerelerden haberin var mı?"

"Evet."

"Nasıl haberin olabilir ki?"

Duncan gözlerinin içine bakarak güldü. "İskoçyalılar birbirleriyle konuşuyorlar, küçük kız ve klanlar da öyle. Hepimiz mağaralarda yaşamıyoruz ve bizler okuma yazma bilmeyen vahşiler değiliz."

Amelia yeniden önüne döndü. "Hayır, tabii ki. Babam Kont Moncrieffe'ten övgüyle bahsederdi ki o da tıpkı senin gibi bir İskoçyalı'ydı. İtalyan sanatının tutkulu bir hayranı olduğunu söylemişti ve onu sert ama adil biri olarak tanımlamıştı. Evinin de saray gibi olduğunu söylemişti." Amelia eyerde hafifçe ona doğru döndü. "Hiç kontla tanıştın mı?"

"Evet. Ama hey şey düşündüğün kadar basit değil. Burada, İskoçya'da, hiçbir şey siyah ve beyaz değildir. Baban kontu adil ve medeni olarak değerlendirmiş olabilir ama İngilizler ile müzakere ettiği ve bahçesini kasıntı bir İngiliz lordu gibi düzgün kesilmiş ve bakımlı tuttuğu için düşmanları da var. Birçok İskoç onu bir korkak ve hain olarak görüyor. Onun sadece topraklarını genişletme amacında olduğunu söylüyorlar ve bunda haklı olma payları da var."

"Sen neye inanıyorsun?"

Duncan bir an için sessiz kaldı. "Ben bir yolu değil de diğerini seçtiği için sebepleri olduğuna inanıyorum. Ve kimse bir başkasının kalbinde gerçekten ne olduğunu bilemez. Birini istediğin kadar uzaktan yargılayabilirsin ama hiçbir zaman neyi neden yaptığını bilemezsin."

"Yani Moncrieffe'in bir hain olduğunu düşünmüyorsun? İngilizler ile müzakere etmek için geçerli sebepleri olduğuna inanıyorsun?"

"Öyle bir şey demedim."

"Yani kontu gerçekten tanımıyorsun. O şekilde değil."

At açık arazide ağır ağır ilerlerken Duncan uzun süre hiçbir şey söylemedi. "Onu kimsenin gerçekten tanıdığını sanmıyorum."

Peki seni gerçekten tanıyan biri var mı? diye geçirdi içinden Amelia.

"Biraz dinlenelim," dedi Duncan.

Bir dere kenarına ulaştılar, Duncan atını suyun hızlı ve berrak aktığı bir noktaya doğru götürdü. Turner su içmeyi bitirdikten sonra attan indi, sonra ellerini Amelia'ya doğru uzattı. Yardımını kabul etmeden önce Amelia tereddüt etti.

"İnatçı olma, küçük kız."

"İnatçı olmuyorum."

"O zaman ellerini bana ver. Seni canlı canlı yemeyeceğim, ilkel dürtülerime yenilip kızlığını da bozmayacağım."

İsteksizce, Amelia ellerini onun geniş omuzlarına dayadı ve ayakları yere değene kadar üzerinde kaydı. Birkaç saniye Duncan'ın -tamamen keskin yüzeyler ve mükemmel açılardan oluşan- yüzüne bakarak durdu. Dudakları dolgun ve yumuşaktı ama gözlerinde daha önce hiç fark etmediği gümüş noktalar parıldıyordu.

Duncan elleri hâlâ Amelia'nın kalçalarında dururken sordu: "Sanırım aşığınla daha önce hiç bacaklarını ayırarak ata binmedin?"

www.roche.com.tr

Onun flört eden ses tonuna gözlerini deviren Amelia, aceleyle geri adım attı. "Tabii ki hayır. Söylediğim gibi, Richard bir beyefendidir. Böyle bir şeyi asla teklif etmedi." Onu atın eyer çantalarını çekelerken seyretti. "Bu konuda bana inanmanı dilerdim."

Duncan deri çantadan bir şarap testisi ve biraz ekmek çıkardı, sonra da bir söğüdün yanında devrilmiş kütüğün üzerine oturdu. "En azından sadıksın."

"Olmak için iyi sebebim var ve seni buna ikna etmek için uğraşmaya devam edeceğim."

Duncan dişlerini kullanarak testinin mantar tıpasını çıkardı, sonra başını yana çevirip mantarı tükürdü. "Bu sayede gitmene izin mi vereceğim?"

Amelia sözlerini netleştirmeye çalışarak, "Bu sayede Richard'ın peşini bırakacaksın. O iyi bir adam, Duncan. Babamın hayatını kurtardı," dedi.

İlk defa Kasap'ın adını kullanıyordu ve bu İskoçyalı'nın dikkatinden kaçmadı. Hızla kaşlarını çattı. "Bu tartışma sinirlerime dokunmaya başladı."

Şarap testisini kafaya dikti ve lıkır lıkır içti, sonra ağzını elinin tersiyle sildi. Şarabı Amelia'ya uzatırken bakışları vahşi ve kızgındı.

Amelia tereddüt ederek testiye uzandı. Soğuk testi elini üşütürken sadece bir yudum almayı planlıyordu ama İskoç şarabı dudaklarına değdiğinde susamış olduğunu fark etti ve o da şarabı kana kana içti.

Ömrü boyunca bu kadar kaba bir şekilde şarap içmemişti. Burada görgü kurallarına yer yok, diye düşündü. Onu boğazlayacak ya da yere yatırıp ona sahip olacakmış gibi bakan bu adamlayken böyle bir şey mümkün değildi.

"Senle işim bitmeden önce," dedi Duncan kararlılıkla, "süslü kırmızı ceketli İngiliz subaylarının da kilt giyen herhangi bir İskoç kadar vahşi olabileceğini sana göstereceğim."

Amelia bu sözle sersemlemiş olsa da yaklaşan toynak sesleri daha fazla tartışmalarını önledi. Amelia testiyi indirdiğinde Gawyn ve Fergus'un açık arazide dörtnala geldiğini gördü.

Duncan ayağa kalktı, şarap testisini Amelia'nın ellerinden aldı ve onlara doğru yürüdü. "Hiç gelmeyeceğinizi düşünmüştüm," dedi düşünceli bir şekilde. "İşemem lazım."

Bunu söyleyip hızla Amelia'nın yanından geçti ve sık ağaçlara doğru gitti.

"Onunla ne yapmamızı istiyorsun?" diye bağırdı Fergus arkasından.

"Eminim yapacak bir şey bulursunuz," diye yanıtladı Duncan, dalların arasında gözden kaybolmadan önce arkasına bakmaya gerek görmeyerek.

Fergus atından indi ve çarpık bir şekilde gülümsedi. Gawyn de atından indi ve Amelia'nın arkasında durdu. Amelia tamamen etrafının sarılmış olduğunu hissetti.

Birden her şey sessizleşti. Gereğinden fazla sessizdi. Ağaçlardaki yapraklar bile nefeslerini tutuyor gibiydi.

Kasap'ın onu yalnız bırakmak için bu anı seçmemiş olmasını dileyerek, adamlara bakmaya başladı. Ve sonra, sanki işler yeteri kadar nahoş değilmiş gibi, Angus çalılardan arasından doludizgin geldi. Yere atladı, çimlerde attığı birkaç ağır adımla hızını yavaşlattı ve çabucak kendini topladı; durduğunda Amelia ile yüz yüze gelmişti.

Ellerini iki yanında yumruk halinde getiren Amelia, üç azılı İskoç etrafını sarmış haldeyken cesur olabilmek için

www.roche.com.tr

elinden gelenin en iyisini yaptı. Ancak, ikisi onu canlı canlı yemek istiyor ve üçüncüsü de onu ikiye biçmeye hazırmış gibi bakarken bu kolay bir iş değildi.

Roche
www.roche.com.tr

BEŞİNCİ BÖLÜM

Duncan su kenarındaki büyük bir kaya üzerinde oturdu, şaraptan bir yudum daha aldı ve sonra dirseklerini dizlerine yaslamak için ileriye doğru uzandı. Adamakıllı sarhoş olmak için testide yeteri kadar içki olmasını diledi ama olsaydı bile, işe yaramazdı. Onu rahatsız eden bu beladan kaçış yoktu.

Şimdiye kadar her şeyin biteceğini ve bir zamanlar, bu savaş başlamadan önce, sahip olduğu iç huzuruna bugün yeniden kavuşacağını düşünmüştü. Kanıksamış olduğu ama belki de değerini hiçbir zaman tam olarak bilemediği o iç huzuruna.

Ancak hayatın her zaman planlandığı şekilde ilerlemediğini keşfetmişti. Aksi halde, bu soğuk kaya üzerinde, saçları

yüzüne düşmüş, elinde yarı boş bir şarap testisiyle oturmuş, hayatını can düşmanına adamış bu inatçı ve inanılmayacak kadar güzel kadınla ne yapması gerektiğine karar vermekle cebelleşiyor olmazdı.

Hayır, sadece kendini adamış değildi. Amelia ona âşıktı.

Tanrım, o canavarı savunduğu için Amelia'dan nasıl da nefret ediyordu. Yine de o sabah mağarada uyandığında, genç kız için duyduğu istek göz ardı edilebilecek gibi değildi ve ikinci defa ona sahip olma arzusunu bastırmak zorunda kalmıştı. Kendini Amelia'nın derinliklerine gömmek ve onun artık kendi malı olmadığını kanıtlamak istemişti. Artık kendisine aitti, çünkü onu çalmıştı.

Fakat bu fethetmek ve sahip olmak için duyduğu şiddetli istek onun için epey rahatsız ediciydi - çünkü zaten kadınlar üzerinde o türden güç kullanan erkeklere olan nefreti yüzünden Richard Bennet'ın peşindeydi.

Duncan şaraptan bir yudum daha aldı ve suyun taşların arasından akmasını seyretti

Belki de içindeki bu öfke kasırgası asla kaçamayacağı kaderiydi. Ne de olsa o bir fahişenin piçiydi ve babası da merhametsiz bir canavardı. Arsız arzular ve zapt edilemeyen intikam hissi onun kanında vardı.

Bunu daha önce hiç sorgulamamıştı ama bugün her şey daha çetrefilliydi - çünkü daha önce bir kadına karşı koymakta bu kadar zorluk yaşamamıştı. İskoç kızlarının çoğu kolay lokmaydı ve gerçekte, Duncan onlardan kaçınırdı. Ancak bu mağrur, onu çileden çıkaran İngiliz kadın ona cinsel istekleri olan bir erkek olduğunu hatırlatıyordu. Politika ve intikamın bu konuyla alakası yoktu.

Neyse ki diğerleri tam zamanında gelmişlerdi; aksi halde şimdi burada oturup şarap yudumluyor ve suyun akışını izliyor olmazdı, Amelia'ya değerli aşığı hakkındaki mide bulandıran ayrıntıları kelimesi kelimesine anlatıp aklına başına getiriyor olurdu.

Testiyi kafasına dikti ve kana kana içti, sonra birden yerleşen o ağrıyı gidermek için eliyle küçük daireler çizerek göğsünü ovdu.

Bennett, Leydi Amelia gibi bir kadının sevgisine mazhar olduğu için ne kadar şanslı olduğunu acaba biliyor mu diye düşündü. Aslında o hiçbir kadının aşkını hak etmiyordu. Hak ettiği şey, nişanlısının hayatından çıkarılması, onla tüm bağlarının koparılmasıydı, çabuk ve acımasızca, herhangi bir uyarı yapılmadan ya da geri elde etme imkânı olmadan.

Göze göz.

Duncan başını kaldırdı, beynini bir çekiç gibi ezen şaraptan bir yudum daha aldı.

* * *

Amelia koşmak istedi ama sanki felç olmuş gibiydi. O kadar büyük bir dehşete kapılmıştı ki ne hareket edebiliyor, ne konuşabiliyor, ne de nefes alabiliyordu.

Altın saçlı savaşçı Angus, bacaklarını ayırıp Amelia'nın karşısına dikildi. Yüzü Amelia'nın yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydı, öyle ki nefesini yanaklarında hissediyordu. Aniden bir rüzgâr esti ve Amelia'nın kalbi duracak gibi oldu.

Gülünç bir şekilde, Kasap dönsün ve onunla bu üç vahşi İskoçyalı'nın arasına girsin diye içinden dua etti. *Lütfen, Tanrım...*

Roche
www.roche.com.tr

Ancak Tanrı onu dinlemiyordu.

Angus başına yana eğdi ve Amelia'nın teninin kokusunu içine çekti, sonra tehlikeli gözlerle onun vücudunu inceledi. Kasıtlı olarak korkutmaya çalışıyordu. Amelia bunu fark etmişti ama işe yaradığına da şüphe yoktu.

Öfkelendi. Ne bu adama ne de diğer asilere zararı dokunmuştu. Tüm bu olup biten olaylarda masum bir kurbandı fakat onlardan iğreniyordu. Pis ve vahşi yöntemlerinden, kan dökme ve gaddarlığa olan düşkünlüklerinden nefret ediyordu. İngiltere'nin İskoç isyanını bastırmak için duyduğu zarurete şaşmamak gerek, diye düşündü.

"Beni öldürmeyeceksin," dedi Amelia, kendinden daha emin hissetmek için kelimeleri tane tane söyleyerek.

"Emin misin?" diye yanıtladı Angus. Sesi beklenmedik şekilde yumuşak ve fısıltı gibiydi.

"Evet, çünkü bana ihtiyacınız var," dedi Amelia. "Ben yeminizim. Duncan öyle dedi."

Angus arsızca sırıttı. "Evet, çünkü biriyle ödeşmek için seni kullanmak istiyor." Sonra endişeli bir şekilde sohbetlerini izleyen, diğer iki İskoçyalı'ya dik dik baktı.

Kılıcının kabzasını avuçlayıp diğer yöne doğru ağır adımlarla uzaklaştı. Atı da itaatkâr bir şekilde arkasından yavaşça ilerledi. Açık arazinin ucuna vardığında, eyer çantalarından yemek için bir şeyler çıkardı, yere oturdu ve bir kestane ağacının boğumlu gövdesine yaslandı. Tek başına yemeğini yedi.

"Karnınız aç mı Leydi Amelia?" diye sordu Gawyn.

Amelia, İskoçyalı'nın kibar hitabıyla irkildi. "Evet, açım."

"O zaman bir şeyler yemelisiniz." Fergus atına gitti ve kendi erzak çantasını getirdi. "Pek fazla bir şey yok, sadece

birkaç çörek ve peynir var. Fakat Gawyn doğru düzgün sıcak bir yemek hazırlayana kadar sizi idare eder."

"Doğru düzgün sıcak bir yemek," dedi Amelia, sözlerini tekrar ederek. "Buna hayır diyemeyeceğimi itiraf etmeliyim." Gerçi sıcak yemekten neyin kastedildiğini bilmiyordu, hatta kap kacak olup olmadığını da. Kendini ateşin yanında çömelmiş, bir hayvanın bacağını kemirirken hayal etti.

"Gelin ve oturun," dedi Gawyn, ekose desenli bir battaniyeyi çimenlerin üzerine sererek. Sonra da kuru görünen birkaç çöreği ikram etti. Fergus da metal bir kupaya şarap koyup Amelia'ya uzattı.

"Teşekkürler."

Çörekleri sessizce yediler. Adamları endişeyle seyretti ve onlar da sık sık Amelia'ya bakıp, sonra gözlerini kaçırdılar. Amelia daha fazla göz teması kurmamak için bulundukları yerin konumunu anlamaya çalışarak, amaçsızca etrafına bakındı. Hâlâ Richard'ın onu aradığı ya da asiler başka şeylerle meşgulken kaçabileceği umuduna sarılıyordu, peki ama nereye gidecekti? Burada ıssız ormanın derinliklerindeydi. Açlıktan ölebilir, bir kurt tarafından mideye indirilebilir veya bir yaban domuzu tarafından parçalanabilirdi.

Tam o sırada, durup dururken, Gawyn ona kişisel bir soru sordu: "Yani, evlenmeyi planlıyordunuz, hem de kalede?" Kaşlarını çatıp Amelia'yı inceledi. "Babanız öleli sadece bir ay oldu. Bu kadar önemli bir yeminden önce usulüne uygun yas tutmanız gerekmez miydi?"

Afallayan Amelie bir çörek daha almak için uzandı. "Babamın ne zaman öldüğünü biliyor musunuz?"

"Evet. Angus bize babanızın kim olduğunu söyledi, klanlar babanızı iyi tanırdı."

Roche
www.roche.com.tr

Amelia iç çekti ve Gawyn'in asıl sorusuna cevap verdi: "Bu şekilde davrandığım için hakkımda neler düşünüyor olmalısınız, ancak evlenmek üzerine çok düşündüm. Ve babamı gömdükten bu kadar kısa süre sonra, İskoçya'ya kaçar gibi gelerek hâlâ doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değilim. Ama beni bir şey buraya çekti. Babamın rızasını almıştık ve onun bunu istediğine inanıyorum. Yalnız kalmamı istemezdi."

"Ama vasiniz olarak amcanız vardı," diye hatırlattı Gawyn. "Ayrıca aile diyebileceğiniz insanlar da olmalı. Hiç kardeşiniz yok mu? Ya da kuzenleriniz?"

Amelia onun sesindeki acımayı sezdi ve karşısındaki iki adama baktı. Sonra gözlerini, onu hâlâ aç bir hayvan gibi izleyen Angus'a doğu çevirdi. "Ben tek çocuktum," dedi, "yani hiç kardeşim yok. Yanlarında kalmamı isteyen kuzenlerim vardı ama onlara hiç yakın olmadım ve nişanlımdan uzak olmayı istemedim."

Söylediklerini Angus'un duymasının mümkün olmadığından emindi, yine de adam tehditkâr bir biçimde kaşlarını çatmış, arazinin diğer tarafından sanki dinliyormuş gibi bakıyordu.

Bağdaş kurmuş oturan Gawyn, dirseklerini dizlerine dayadı. "Evet, ne demek istediğinizi biliyorum. Gerçek aşk nelere kadir."

Fergus arkadaşını dürttü. "Geri zekâlı! Yarbay Bennett hakkında konuşuyor."

Gawyn doğruldu. "Biliyorum Fergus ama aşkın gözü kördür. Bunu sen de benim kadar biliyorsun."

"Kör değilim," dedi Amelia. "Nişanlımın düşmanınız olduğunun farkındayım ancak Duncan'a söylediğim gibi,

bu bir savaş. Albay Bennett bir asker ve Kral'a karşı yerine getirmek zorunda olduğu bir görevi var. Ayrıca, siz ikinizin onu suçlamaya hakkınız yok, sizler Kasap'ın ulaşılmaz asileri olarak biliniyorsunuz ve yolunuza çıkan tüm İngiliz askerlerini öldürüyorsunuz."

"Öyle mi diyorlar?" diye sordu Gawyn. "Ulaşılmaz olduğumuzu mu söylüyorlar?"

Amelia merakla bakan adamları inceledi. Tam onlar hakkındaki ilk izlenimlerini gözden geçirmeye başlamıştı ki arazinin öte yanındaki diğer İskoç'un bakışları ona çok rahatlamaması ve hiçbir şeye kesin gözle bakmaması gerektiğini hatırlattı.

Amelia hâlâ Angus'a bakarak, "Niye benden bu kadar nefret ediyor?" diye sordu.

"Nefret ettiği siz değilsiniz, nişanlınız," diye açıkladı Fergus.

Gawyn yosun yeşili gözlerini Amelia'ya doğru çevirerek, "Ama nefreti sizi de kapsıyor. Duncan'ın sizi hayatta bırakmaması gerektiğini düşünüyor," dedi.

"Bunun ben de farkındayım."

Fergus ağzına bir çörek atarak lafı dolandırmadan, "Beni yanlış anlamayın; sizden hakikaten nefret ediyor," dedi. "Ama onu kim suçlayabilir? Nişanlınız kız kardeşini iğfal etti ve sonra da öldürdü."

Birdenbire, Fergus'un kayıtsız şekilde ettiği laf Amelia'ya tokat gibi çarptı. Dünya gözlerinin önünde daireler çizerek dönmeye başladı. "Efendim?"

Gawyn de aynı ölçüde bir boş vermişlikle çöreği çiğnedi ve ekledi: "Sonra da kafasını kesti."

Amelia'nın bir an için dili tutuldu ve midesi bulanacak kadar sarsıldı. Sonra kelimeleri bir araya getirebilmek için

Roche
www.roche.com.tr

uğraştı. "Ciddi olamazsınız. Ne tür söylentiler duyduğunuz ya da Kasap'ın size ne söylediğini bilmiyorum fakat bu doğru olamaz. Eğer böyle bir şey olmuşsa da nişanlımın bununla bir ilgisi yoktur. Onu biriyle karıştırıyor olmalısınız."

Onun Richard'ı? Tanrım! Asla böyle bir şey yapmazdı. Yüzyıl geçse bile. Yanılıyor olmalıydılar. Yanılmak zorundaydılar.

Ağaç dalları sallandı ve Duncan ortaya çıktı. Amelia yüzünü görmek için yukarı baktı. Adamın bakışları karanlık ve sertti.

"Toplanın," dedi Fergus ve Gawyn'e. "Gitme zamanı."

Fergus ve Gawyn ayağa kalkıp, yiyecekleri hızla eyer çantalarına tıkıştırıp atlarına bindiler.

Amelia ayağa kalkarak sordu: "Bu doğru mu? Bu yüzden mi Ridhard'ı öldürmekte bu kadar kararlısın? Onun arkadaşının kız kardeşini öldürdüğüne mi inanıyorsun? Ve... onun ırzına geçtiğine?"

Son kısmı söylemesi zordu.

"Evet, bu doğru." Duncan sesini alçattı. "Ve şu ikisi çok fazla konuşuyorlar."

Şok ve şüphe Amelia'yı sardı. Söylediklerine inanmak istemiyordu -ne de olsa düşmanlarıydılar- yine de bir parçası nefretlerinin yoğunluğunu göz ardı edemiyordu. Bir adama bu derece kafayı takmanın bir dayanağı olmak zorundaydı.

"Ama Richard olduğundan nasıl emin olabilirsin?" diye sordu, hâlâ bunun bir başkasıyla karıştırma ya da basit bir yanlış anlama olduğu umuduna sarılarak. "Orada mıydın? Çünkü Richard'ın böyle bir şeyin olmasına izin vereceğine inanmakta zorlanıyorum."

"Ama oldu." Duncan atına doğru ilerledi.

"Peki orda mıydın?"

"Hayır."

Amelia hızla konuşmaya devam etti: "O zaman tam olarak ne olduğunu nasıl biliyorsun? Belki Richard durdurmaya çalıştı. Ya da belki ne olduğunun farkına vardığında çok geçti. Angus tanık oldu mu?"

"Tabii ki hayır. Orada olsaydı, nişanlın çoktan ölmüş olurdu." Duncan boş şarap testisini eyer çantasına sokuşturdu.

"O zaman gerçekten nerden biliyorsun?" diye Amelia tekrar sordu, çünkü bunun olması imkansızdı. İnanmak istemiyordu. Tüm içgüdüleri ve ihtiyaçları onu bunu inkâra zorluyordu, çünkü bu doğruysa, bir daha asla kendi muhakeme yeteneklerine güvenemezdi - ve hatırasının üzerine titrediği babasından da şüphe duyardı. Babası onun kahramanıydı. Kızını evlenmeye teşvik ettiği yürekli subay hakkında hata yapmış olamazdı. Babası saygın bir insandı ve konu mutluluğu olduğunda Amelia her zaman ona güvenmişti. Amelia'yı asla bir canavara vadetmezdi. Yoksa eder miydi?

"Kendinden çok emin gözüküyorsun," dedi sesi çatlayarak.

Duncan duraksadı ve ona uzun bir süre baktı. Sonra gözlerindeki sabırsızlık, isteksiz ve melankolik bir şeye dönüştü.

"Kafasını bir kutu içinde gördüm," dedi. "Ayrıca bunun nasıl ve neden yapıldığını anlatan bir not vardı."

Amelia kendini hasta ve başı dönüyor gibi hissedip elini midesine götürdü. "Peki sebep neydi? Bilmem gerek."

Duncan gözlerini indirdi ve kılıcının kabzasını kavradı. "Merakını gidereceğim, küçük kız. Fakat gerçeği duyunca

Roche
www.roche.com.tr

-özellikle Angus'un yanında- dilini tutmalı ve sessiz kalmayı öğrnmelisin."

Nefesini tutmuş, Duncan'ın sözlerini bekliyordu.

"Muira'nın ölümü Angus'un babasına verilen bir cezaydı. Angus'un babası güçlü bir klan reisi ve inatçı, dobra bir Jakobit'ti. Sherrifmuir'de savaşan orduyu bir araya getiren ve babanı savaş meydanında vuran da oydu."

Amelia irkildi. Tüm bunların onla bir ilgisi olamazdı -savaştan ve öldürmekten nefret ederdi- ama o da diğerleri gibi, bu dolambaçlı ve kirli intikam ağına yakalanmıştı. "Sence Richard... benim yüzünden intikam almak mı istedi?"

Duncan eyer torbasından tabancasını çıkarıp bel kemerine geçirdi. "Bilmiyorum. Angus'un babası babanın üzerine çıkmış kılıcıyla son darbeyi indirmek üzereyken, nişanlın barutun da yardımıyla onu devirmeyi başardı. Haftalar sonra da Angus'un kız kardeşi öldü ve belli ki o sıralarda baban nişanınızı onaylıyordu."

"Yani Richard'ın babamı bunu garantilemek için mi yaptığını düşünüyorsun."

"Evet."

"Babamın da bu kadının ölümünde bir parmağı olduğuna inanıyor musun?"

"Hayır. Baban iyi bir insandı. Adil olduğunu biliyorum. Böyle bir kalleşlik içinde olduğuna inanmıyorum."

Amelia derin bir iç çekti. "Ama Richard hakkında öyle hissetmiyorsun."

Duncan başını iki yana salladı.

Amelia kafasını kaldırıp ağaçların dalları arasından görünen gökyüzüne baktı.

"Tüm bunlar hakkında ne söylesem bilmiyorum."

Duygularına anlam veremiyordu. Şaşkına dönmüştü ve kendini kaybolmuş hissediyordu. Parlayan zırhıyla bir şövalye gibi imdadına yetişeceğine inandığı adam, korkunç ve alçakça eylemlerle suçlanıyordu.

"Babama bana bir eş seçmesi için güvendim ama şimdi kabul etmeliyim, belki de hatalı bir karar verdi. O zaman kime güveneceğim? Kime inanacağım?"

Duncan'ın ona doğru büyük adımlarla geldi. "Kendi kararlarına güven, küçük kız. Başka kimseye değil."

Gözlerini gökyüzünden ayırıp Duncan'ın ilgili yüz ifadesine baktı. Sözlerinin bilgece olduğunu biliyordu ama şu anda daha önemli bulduğu şey gözlerinde gördüğü zayıf merhamet ışığıydı. Genç adam sanki onun ne hissettiğini anlıyor gibiydi.

Duncan gözlerini ağaçlara doğru öevirdi. Dişleriniz sıktı, burnundan nefes alırken göğsü genişledi. Amelia kendinden geçmiş bir şekilde baktı, onun ne düşündüğünü nasıl da merak ediyordu.

Duncan yaklaştı. "Dünya hakkında öğrenmen gereken çok şey var, küçük kız."

Amelia'nın rahat ve düzenli hayatı hiç olmadığı kadar sarsılmıştı ve Duncan'ın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Sonra Duncan ona elini uzattı ve her nasılsa başparmağını dudaklarına değdirmesi Amelia'yı korkutmadı. Gözleri Amelia'nın yüzünde gezindi, bir kuş ağaç tepelerinde öttü ama sonra Duncan öne doğru uzandı ve usulca dudaklarını onun dudaklarına değdirdi.

Şaşılacak kadar rahatlatıcıydı ve bu Amelia'ya hiç mantıklı gelmedi. Hiç değildi.

www.roche.com.tr

Hemen geri çekildi ve birkaç adım geri gitti ama Duncan da ona doğru birkaç adım attı. Tüm duyuları durmaksızın çalışırken kontrolünü kaybetmişti. Düşünemiyordu.

Duncan gözleri alev alev yanarak ona baktı, sanki bu öpücük onu da Amelia kadar şaşırmıştı. Birden geri çekildi ve eyer çantalarına odaklandı, eyerlerin bağlarını sıkılaştırıp dizgini topladı.

Amelia dudaklarındaki nemi sildi. "Niye yaptın bunu?"

Duncan cevap vermedi, sadece atını ileri doğru götürdü.

"Keşke beni bıraksan," dedi Amelia yumuşak bir dille, onu takip ederek. "Tüm bu olanlarda benim bir suçum yok. Richard'ın işlediği suç ne olursa olsun, bu benim hatam değil. Bu konu hakkında hiçbir bilgim yoktu. Ve Angus'un benden niye bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum, babamı savaş meydanında vuran babasıymış zaten. Ben de babamı kaybederek mağdur oldum."

Bir ağacın gölgesinde duran Duncan ona baktı. "Angus'u yiyip bitiren öfkeyi kelimelerle ifade etmenin kolay bir yolu yok. Bu öfke hepimizi yiyip bitiriyor ve senin bunu anlamam mümkün değil."

Duncan'ı yatak odasında gördüğünde ne kadar öfkeli ve nefret dolu olduğunu anımsadı. "Belki de beni hafife alıyorsun."

"Hayır, küçük kız. Sen masumsun. Kendi ayaklarınla cehenneme girmeden gerçekten ne söylediğimi anlaman mümkün değil."

Amelia onun gözlerinde karanlık ve rahatsız edici bir şey gördü ve kaşlarını çattı. "Daha fazla duymak istediğimi sanmıyorum."

"O zaman soru sormayı bırak. Zaten gereğinden fazlasını

biliyorsun." Amelia'ya yaklaştı, kolundan tuttu ve sabırsızlıkla ata doğru götürdü. "Tekrar seni çıkarmamı mı istiyorsun, yoksa kendin yapabilir misin?"

"Kendim yapabilirim," dedi Amelia. Daha fazla onunla tartışmak istemiyordu, en azından şimdi değil; Duncan'ın huysuzluğu üzerindeyken ve kendisi de aralarında olup bitenin şaşkınlığını üzerinden atamamışken olmazdı.

Angus'un kız kardeşinin başına gelenleri de aklından çıkaramıyordu. O genç kızın çektiklerini düşünmek bile dayanılmazdı.

En azından şimdi Duncan ve Angus'un Richard'dan neden bu kadar nefret ettiklerini anlıyordu. İngilizler'i mahvetmek istemelerinin kökleri derindi.

Amelia ata bindi ve Duncan da arkasından çıktı. Çok geçmeden kuzeye doğru tırıs gitmeye başladılar.

"Daha fazla konuşma," dedi Duncan. "Ağzını kapalı tut, çünkü sorularına karşı sabrım tükenmek üzere. Eğer yeniden soru sorarsan, ağzına başka bir tıkaç koymak zorunda kalacağım."

Duncan'ın emrinin ve sesinin sertliği onu ürpertmişti.

Diğerleriyle birlikte sisli ormanın derinlerine girdiklerinde, Amelia anlamadığı bir dünyaya ve bir hayata doğru çekildiğini hissetti.

* * *

Gün kararmaya başlarken, tam ay yükselmeye başlarken Glen Elchaig'e vardılar. Yıldızlar üzerlerinde parıldıyordu ve uzakta bir yerlerde bir kurt uluyordu.

Gruptaki diğer savaşçılar küçük vadideki barınağa onlar-

Roche
www.roche.com.tr

dan önce varıp ateşi yakmışlardı. Amelia pişen etin ağız sulandıran kokusunu içine çekti. Sıcak bir yemek beklentisiyle neredeyse attan atlayacaktı.

"Tavşan mı pişiriyorsunuz?" diye sordu, neredeyse başka bir şey düşünemeyecek kadar açtı. Yine de duydukları yüzünden henüz kendine gelememişti.

"Evet. Konu yemek olunca kimse Gawyn kadar hızlı değildir. Avın kokusunu alması, sonra avlaması ve yüzmesi bir dakika bile almaz ve sen göz açıp kapayıncaya kadar bir şişe geçirip kızartır."

Duncan atı şaha kaldırdı ve Amelia altındaki hayvanın yükseldiğini hissetti, sanki uçuyorlardı. Kampa ulaşıp attan indiler. Amelia'nın ilk fark ettiği şey o kadar saat eyer üstüne oturmaktan bacaklarının tutulmuş olduğuydu. Zorlukla yürüyordu.

Duncan atıyla ilgilenirken, Amelia sıcak, hararetli ateşe doğru yaklaştı. Kızaran etten düşen yağ damlaları yanan kütükler üzerinde cızırdayıp tıslıyordu. Amelia ellerini ısıtmak için uzattı.

"Karnınız aç mı Leydi Amelia?" diye sordu Gawyn. Daha önce de bu soruyu aynı şekilde saygılı bir biçimde sormuştu.

"Evet, açım. Çok güzel kokuyor."

Gawyn eti bir köpeğin havayı kokladığı gibi kokladı, pıştığine emin olmak istiyordu. Amelia burnunun Paris ya da Londra'daki herhangi bir ünlü Fransız şef kadar hünerli olduğunu düşündü.

Çok geçmeden hepsi ateşin etrafına toplanmış, lezzetli eti yerken şarap içiyorlardı. Amelia üzerine oturabileceği bir kaya görünce rahatladı, hemen tabağını ve şarap kupasını yanına aldı. Şu anda çömelerek yemek yiyebileceğini hiç sanmıyordu. Tutulmuş kaslarına rağmen kayanın gayet rahat olduğunu söyleyebilirdi. Tavşanın yumuşak etini iştahla yerken, bunun şimdiye kadar tattığı en güzel şey olduğunu düşünüyordu.

Yemeği ilk bitiren Duncan oldu. Ayağa kalktı tabakla kupasını ateş üzerindeki sıcak su dolu kazana attı.

"İlk ben nöbet tutacağım." Kılıcını kınından geniş bir kavis çizerek çıkardı ve ateşin önünden ayrıldı.

Amelia yemeye ara verip Duncan'ın gidişini seyretti. Hâlâ aralarında bugün yaşananlara bir anlam vermeye çalışıyordu. Amelia'nın temsil ettiği her şeyden nefret ediyor ve Richard Bennett ile evlenmeyi kabul ettiği için onun aptal olduğunu düşünüyordu ama yine de onu öpmüştü.

Belki de onu en çok şaşırtan şey öpüşürken son derece nazik olmasıydı ki bu da Duncan hakkında bildiği ve düşündüğü her şeyle tezat oluşturuyordu. Gözlerinde gördüğü merhamet konusunda yanılmış olamazdı ve bu yüzden ona minnettardı.

Dikkatini diğer İskoçyalılar'a çevirince, birden Angus'un buz kadar soğuk gözlerine bakarken buldu kendini. Angus yemeğini bitirmişti ve küçük bir kemikle dişlerini temizliyordu.

"Kız kardeşin için üzgünüm," dedi, kelimeleri ağzından çıkarabilmek için tüm nezaketini toplaması gerekmişti.

Angus kaşlarını çattı, sonra da ayağa kalktı. "Taziyelerini sunmanı istemedim, kadın. O yüzden düşüncelerini kendine saklasan iyi olur."

O da Duncan gibi kılıcını kınından çıkardı - Amelia metalin deriye sürtünürken çıkan sıyrılma sesini duydu. Duncan'ın tam aksi yönünde hızla yürüdü. Karanlık İskoçya gecesinin ayazı, Amelia'yı soğuk bir sis gibi çevreledi.

Roche
www.roche.com.tr

"Aldırmayın," dedi Gawyn. "Henüz unutamadı."

"Kız kardeşini kastediyorsun," dedi Amelia.

"Evet."

Amelia yemeğini bitirdi ve tabağı kenara koydu. "Hayır, kimsenin böyle bir şeyi unutabileceğini sanmıyorum. İsmi neydi?

"Muira."

Amelia gözlerini çevirerek Duncan'ın gittiği yöne baktı. Duncan tepedeki kayalık bir çıkıntıdan onları gözlüyordu.

"Karanlık bastırmadan geri dönecek mi?"

"Söylemesi zor," dedi Gawyn. "Bu günlerde tek başına çok zaman geçiriyor."

"Neden?"

"Çünkü o da Muira'nın ölümünü unutabilmiş değil."

Amelia açıkça ima edilen Duncan'ın Muira ile ilişkisi olduğu, belki de ona âşık olduğu fikrini hazmetmeye çalışırken içinde bir ürperti hissetti.

Bu birçok şeyi açıklıyordu. Duncan o kadını o kadar derinden ve bağlılıkla seviyordu ki öldürülmesinin intikamını almak için sorumluları öldürmek zorundaydı. Bunu düşünmek Amelia'nın keyfini kaçırdı.

Çünkü sorumlusu nişanlısından başkası değildi.

Amelia derin bir nefes aldı ve tepedeki çıkıntıda oturan Duncan'ı izlemeye başladı.

Duncan'ın hayatına ve geçmişteki beraberliklerine bu kadar ilgi gösterdiği için kendine kızdı. Bu adam onu esir almıştı ve düşmanıydı. Onu öpmüş ve duyguları konusunda anlayış göstermiş olması gerçeği değiştirmiyordu. Bu yalnızca tek bir andı diğer gerçekleri geçersiz kılmıyordu.

Ne kadar kafası karışmış olursa olsun, Duncan'ın cazibesine kapılmak gibi bir lüksü yoktu. Hayatta kalma ve kaçış konularına odaklanmalıydı.

Şarabından bir yudum daha aldı ve bir daha Duncan'a doğru bakmamak için kendine söz verdi.

Roche
www.roche.com.tr

ALTINCI BÖLÜM

"Üzgünüm, Leydi Amelia," dedi Gawyn, "ama Duncan gece için bileklerinizi bağlamam gerektiğini söyledi."

"Beni yine mi bağlayacaksınız?" diye sordu Amelia. "Bu gerekli mi gerçekten ?" İpin tenini tahriş etmesiyle oluşan yaralar daha yeni yeni iyileşmeye başlıyordu.

"Duncan bunun sizin iyiliğiniz için olduğunu söylüyor, çünkü kaçmaya çalışırsanız kaybolup başınızı derde sokabilirmişsiniz."

"Kaçmayacağıma söz veriyorum." Gawyn'in eyer çantasından ipi çıkarmasını seyrederken, o sabahki bağlanmış hali aklına geldi ve yüzünü buruşturdu. "Nereye gidebilirim ki zaten? Kilometrelerce yol boyunca tek bir insana rastlamadık. Ben aptal değilim, Gawyn."

"Evet ama gece paniğe kapılabilirsiniz," dedi Gawyn, "ya da biz uyurken boğazlarımızı kesmeye çalışabilirsiniz."

"Gülünç olma. Ben katil bir vahşi değilim."

Gawyn çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ama vahşilerin arasındasınız. Bizim şeytanca yöntemlerimizin bulaşıcı olduğunu bilmiyor musunuz?"

Amelia, onun kırmızı suratına bakarken adam da ipi hâlâ sızlayan bileklerine doladı. "Ciddi misin yoksa şaka mı yapıyorsun, emin değilim Gawyn."

Gawyn tekrar gülümsedi. "İşte size, hayaller ülkesine uçarken düşünecek bir şey."

* * *

Sabah güneşi Amelia'yı hafif uykusundan uyandırdı. Kürk yatakta doğrulunca ateşin çukurda çatırdayarak yandığını fark etti. Yumurtalar bir tavada kızarıyordu.

"Gawyn, eyer çantalarında tavukların mı var?" diye sordu Amelia. Bileklerine bakıp artık bağlı olmadıklarını fark etti. Birisi o uyurken ipleri kesmiş, onun haberi bile olmamıştı.

Gawyn başını geriye atıp güldü. "Tavuklar! Ah, Leydi Amelia, çok şakacısınız."

Amelia gözlerini kırpıştırırken, birden Duncan'ı önünde dikilmiş halde buldu. Elinde haşat olmuş kalaydan bir kupa tutuyordu. Amelia henüz tam uyanamamıştı, Duncan'ın kiltinin altındaki güzel kaslı bacaklarından güneşin aydınlattığı yüzüne bakmak için kendini zorladı.

Bu adam her zamankinden daha da çekici gözüküyordu, erkeksi ve neredeyse efsanelerden fırlamış gibiydi; kalın

www.roche.com.tr

parmağını eski kupanın kulpuna geçirmiş, diğer eliyle de baltasının sapını kavramıştı, saçları rüzgârda hafifçe uçuşuyordu.

"Her zaman o şeyi taşımak zorunda mısın?" diye sordu Amelia, o ölümcül silahı görmekten bıkmıştı.

Duncan dağınık saçlarını uzaklaştırmak için başını arkaya attı. "Evet, zorundayım. Al bunu ve iç."

"Ne bu?" diye sordu Amelia.

"Kahve."

Uyku sersemi bir halde yatakta oturan Amelia, sıcak bardağı eline aldı. Duncan da yanına oturdu.

Gawyn yumurtaları çevirmekle meşguldü ve Fergus biraz ileride kılıcını tüm gücüyle havada savuruyor, idman yapıyordu.

Amelia kahvesini yudumlarken, "Bir şey için mi hazırlık yapıyor?" dedi.

"Özel bir şey için değil."

"Her gün ölümcül bir çatışmaya giriyorsunuz sanırım."

Duncan yan tarafa, Amelia'ya baktı ama yorum yapmadı.

"Bağlarımı çözen sen miydin?" diye sordu Amelia. "Çok derin uyuyor olmalıydım ki fark etmedim."

"Evet, bütün gece deliksiz uyudun."

Amelia gözlerini hala kılıcını savuran Fergus'tan ayırmadan sordu: "Ve bunu o kadar uzaktan, dağdan gördün?"

"Her şey sakinleşince dağdan indim," dedi Duncan.

"Yani kampta sinsice dolaşıp uyumamı mı seyrettin?"

"Evet." Duncan, Gawyn'den bir bardak kahve daha aldı ve dumanını içine çekti. "Seni bütün gece seyrettim, küçük kız ve bir boğa gibi horladığını söylemeliyim."

"Bu kesinlikle doğru değil!"

"Gawyn de benim gibi net bir şekilde duydu." Duncan sesini yükselterek, "Değil mi Gawyn? Sen de Leydi Amelia'nın dün gece bir boğa gibi horladığını duydun değil mi?" dedi.

"Evet, beni uyutmadı."

Amelia yumuşak kürk üzerinde rahatsızca kımıldanarak kahveden bir yudum daha aldı. "Burada oturup ikinizle bu konu hakkında tartışmayacağım."

Duncan uzun ve kaslı bacaklarını bağdaş yaparak oturdu. "Akıllıca bir karar, küçük kız. Bazen en başta pes etmek en iyisidir."

Amelia acı bir şekilde güldü. "Hmm, bunu zaten dün öğrenmedim mi? Beni yağmurun altında yere sabitlediğinde."

Tavaya iki yumurta daha kırmakta olan Gawyn, bir an onlara baktı.

"En azından dersini aldın," dedi Duncan. "Ne zaman yenileceğini bilmek önemli."

Amelia onu kızdırmasına izin vermeyecekti. Konuyu değiştirmeye kararlı bir şekilde sordu: "Pekâlâ, kudretli fatihin tutsağı için bugün ne planları var? Galiba beni dağların daha da yükseklerine sürükleyeceksin? Gerçi nedenini anlamıyorum, hani Richard'ın bizi bulmasını istiyordun? Belki de istemiyorsundur."

Duncan hafifçe gülümsedi. "Ah, istiyorum, küçük kız. Sadece sana ne olduğunu bilememenin üzüntüsüyle biraz daha acı çekmesini istiyorum. Her gece yatağında bir o yana bir bu yana dönüp, hayatta olup olmadığını merak etmesini istiyorum. Baltamın elbiseni nasıl ikiye ayırdığını ve dokunmamla nasıl ürperip sindiğini, merhamet göstermem için yalvardığını ve son olarak seni zevkin doruklarına çıkar-

www.roche.com.tr

mam için yalvardığını, tekrar ve tekrar, ardı ardına her gece düşünmesini istiyorum."

Amelia ona ayıplayarak baktı. "Eğer öyle bir şeyin olabileceğini düşünüyorsan hayal görüyorsun, Duncan."

Duncan kahvesinden bir yudum aldı ve gözlerini kılıcıyla alıştırma yapmaya devam eden Fergus'a dikti. "Çok geçmeden Bennett'a bir mesaj göndereceğim."

"Bir mesaj? Nasıl? Ne zaman? Etrafta hiç kaz tüyü kalem görmedim ya da kâğıtla mürekkep şişesi."

Duncan hâlâ Amelia'nın gözlerine bakmıyordu. "Sanki olsa öğrenmene izin verecekmişim gibi."

Amelia, Gawyn'in uzattığı tabağı aldı. "Karnınızı doyurun," dedi Gawyn cesaret verici bir gülümsemeyle. "Önümüzde uzun bir gün var."

Amelia kaşığını aldı ve iştahla yemeğine girişti.

* * *

Amelia o sabah erzaklarını toplayıp vadiyi terk ettikten sonra, "Angus'un kız kardeşine ne kadar yakındın?" diye sordu Duncan'a. "Gawyn'in dediğine göre- "

"Gawyn çok fazla konuşuyor." Duncan'ın cevabı bir çekiç kadar sert olmuştu.

Onun sesindeki sabırsızlığı fark eden Amelia boğazını temizledi ve tekrar konuşmaya başladı. "Belki de öyle ama şimdi yalnızız Duncan ve ne olduğu konusunda daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorum. Muira'nın ölümü mü bu kanlı çılgınlığı başlattı? Yoksa daha önce de Kasap olarak biliniyor muydun?"

Duncan uzun bir süre konuşmadı ve genç kız sabırla bekledi.

"O ismi kimin uydurduğunu bilmiyorum," dedi Duncan en sonunda. "Biz değil. Büyük ihtimalle kampına saldırdığımızda bir varilin arkasına saklanan ergen bir İngiliz askeri."

"Hayatta kalmış ve bu konuda konuşmuş," diye ekledi Amelia.

"Ve abartmanın zekice olduğunu düşünmüş."

Aniden umutlanan Amelia eyerde dönerek Duncan'ın gözlerine baktı. "Abartmak? Yani hepsi doğru değil mi?"

Duncan durdu. "Söylenenlerin büyük kısmı doğru, o yüzden boş yere umutlanma."

Yola devam ettiler. Atın toynakları otlar üzerinde sakince ilerlerken kalın sis yön değiştirip dağların zirvelerini sarıyordu.

"Ama hâlâ soruma cevap vermedin," dedi Amelia, "Angus'un kız kardeşiyle ne kadar yakındınız?"

Duncan'ın sesi alçaldı. "Muira karım olacaktı."

Zaten Duncan'ın intikam isteğinde bir arkadaşa duyulan sadakatten daha fazlası olduğundan şüphelenmişti ama bunu açıkça işitmek, göğsüne atılmış bir yumruk gibiydi. Nedenini açıklayamıyordu. Önemli olmamalıydı ama önemliydi, özellikle şimdi Duncan'ın vücudunun sıcaklığı ile gevşemiş ve kollarında rahat hissederken.

Gökyüzü dönerken alçalan bulutlara baktı ve çok geçmeden güneşin kaybolacağını düşündü. Bir karatavuk süzülerek bulutun içine girdi ve Amelia yine başka bir dünyaya girdiğini hissetti; karmaşık ve acılı bir dünya. Burada çok fazla acı vardı -Amelia şaşırtıcı şekilde hissedebiliyordu- yine de bu haşmetli dağlar uhrevi bir güzelliğe sahipti. Hava baş döndürecek kadar temizdi, derelerse coşkunca akıyordu.

www.roche.com.tr

Muira hakkındaki sohbetlerinden sonra sabahın geri kalan kısmında birbirlerine çok az şey söylediler. Hem konuşmamaları en iyisiydi. Ne kadar sohbet edip bir şekilde birbirlerine karşı samimi olsalar da Duncan onu tutsak almıştı.

Daha sonra Duncan onu kısa bir süre için yalnız bırakmıştı. Nehir kenarında atın su içmesi, bayat ekmek ve peynir atıştırmak için durdular. Duncan onunla birlikte yemedi ve o kısacık özgürlüğü boyunca Amelia etrafa bakındı ve kaçabilir miyim diye düşündü ama haritadaki yerlerini ya da bir sonraki tepenin ötesinde ne olduğunu bilmediği için bu fikirden vazgeçti.

Dağlara kaçıp saklanacak bir yer bulsa bile ne yapabilirdi ki? Tanıdığın düşman tanımadığın dosttan iyidir, dedi kendi kendine. Başka bir takım serseriler karşısına çıkabilir, aç bir vahşi hayvan ona saldırabilirdi.

Bu yüzden, o öğleden sonra firar etmedi. Sadece sessizce bir kayanın üzerine oturdu, Duncan'ın atla dönmesini bekledi ve onun döndüğünü görünce rahatladı.

* * *

O akşam yemekten sonra -bir öncekine çok benzeyen başka bir vadide- Amelia yavaş yavaş sönen ateşin yanındaki kürk yatağında uzanırken, aklına güzel anıları getirerek sakin kalmaya çabaladı. Londra'daki evlerinde aşçının yaptığı ahududulu tartları, çok sevdiği kuş tüyünden yastığı ve hizmetçisinin sabahları elinde kahvaltı tepsisiyle gelmesini hatırladı.

Babasının yumuşak ve rahatlatıcı sesini, akşamları ateşin karşısında puro içerken attığı derin ve neşeli kahkahaları düşündü.

Acı veren bir özlem yumrusu boğazına oturdu ama Amelia yutkundu ve o yumruyu aşağıya itti, çünkü şimdi kendini kaybedemezdi. Buraya kadar gelmişti, sonuna kadar dayanacaktı.

Battaniyeyi çenesine kadar çekerek, gözlerini kapadı ve uyumaya çalıştı. En azından o gece Angus yoktu. Vadinin diğer tarafında ormanı gözlüyordu.

Duncan'a gelince, yukarıda sert bir kayanın üzerinde oturmuştu, aynı bir önceki gece gibi, tehlikeye karşı tetikteydi. Aslında daha büyük bir ihtimalle, Amelia'nın gece kalkıp hepsinin başını taşla ezerek öldürmesine karşı nöbet tutuyordu.

Peki Amelia fırsatını bulsa birini öldürebilir miydi?

Evet, öldürebilirim.

Bu ürkütücü fikir kafasının içinde yankılanırken, tedirgin bir uykuya daldı ama gece ayak seslerine ve fısıldamalara uyandı.

Göğsünde korku alev aldı. Hemen uyandı ama telaştan hareketsiz biçimde yattı.

"Sabah güneye gideceğiz," dedi Fergus, yerde gerinerek ve tartanıyla omuzlarını sararak. "Moncrieffe'e doğru."

Moncrieffe mi? Kontun malikânesine mi?

Amelia dinlemek için gayret sarf etti.

Gawyn fısıldayarak, "Ama Duncan'ın beklemek istediğini sanıyordum," dedi.

"Evet öyle ama Angus gölde birkaç kırmızı ceketli gördü. Geri dönmemiz lazım."

Gawyn'in doğrulduğunu işitti Amelia. "Fannich gölü buradan yarım kilometre bile uzakta değil. Duncan hemen toplanmamız gerektiğini düşünmedi mi?"

www.roche.com.tr

Fergus da doğruldu. "Hayır, Angus yalnızca 5 tane olduklarını söyledi. Bolca rom içmişler ve hepsi de uyuyorlar."

Gawyn tekrar uzandı. "Eh, bu rahatlatıcı işte."

"Belki senin için öyle. Ama sen Angus ve Duncan'ın kıza ne yapacakları konusundaki tartışmalarını duymadın." Fergus'un sesi daha da alçaldı. "İkisi de birbirinin kafasını koparacak sandım," dedi. "Angus onu bu gece öldürmek ve cesedini İngiliz kampının yanına bırakmak istiyor."

Korku Amelia'nın midesini altüst etti.

Gawyn tekrar doğruldu. "Ama o bir dükün kızı."

"Şişşt!" Fergus duraksadı. "Bu konuda konuşmamalıyız."

"Ne karar verdiler?"

"Bilmiyorum."

Bir an için konuşmadılar; sonra Fergus sakinleşti ve tartanını başına çekti. "Ne olursa olsun, bizi ilgilendirmez, o yüzden boş konuşmayı bırak seni boşboğaz. Uyumam lazım."

"Ben de öyle leş kargası. Ve başlatan da sendin."

* * *

Bir saat sonra Amelia karanlıkta koşuyordu, hızla nefes alıp veriyor, kayaların üzerinde zorlukla yürüyor ve çukurlardan atlıyordu. Etekleri her telaşlı adımla uçuşuyor ve kalbi vahşi bir telaşla atıyordu.

Duncan'ın yokluğunu henüz fark etmemiş olması için ya da hemen önündeki ormanda nöbet tutan ve cesedini İngiliz kampına teslim etmek isteyen Angus'la karşı karşıya gelmemek için dua ediyordu. Kaçmakla çok büyük bir risk almıştı, çünkü İngiliz askerlerine ulaşamadan kaçtığı anlaşılırsa ne yapardı bilmiyordu.

Lütfen Tanrım, kampı bulayım. Burada ölemem.

Sonra bir şeyler duyduğunu sandı...

Ayak sesleri vardı ve sinsice yaklaşıyordu. Gecenin içinde hızla arkasından ona doğru geliyordu.

Ya da yan taraftan... Ya da çaprazından... Belki de önündeydiler!

Elinden geldiğince hızlı öne doğru atıldı, omzundan arkaya baktı.

Bir ses emretti: "Dur!"

"Hayır, durmayacağım!"

Zifiri karanlıkta daha ne olduğunu anlayamadan, bir şey ona yan taraftan vurdu.

Yere düştü ve nefesi kesildi. Ne olduğunu anlayınca öfkeden deliye döndü. Yine Duncan'ın ağır gövdesinin altına hapsolmuştu. Nereden gelmişti? Kurtulduğuna emindi oysa. Bu adamın kafasının arkasında gözleri mi vardı?

Amelia'nın üzerinden kalkarken saçları önüne düşen Duncan, "Aklını mı kaybettin?" diye sordu. Kalkanı arkasında, kılıcı yan tarafında kınında ve her zaman olduğu gibi baltası da belindeydi.

"Bırak gideyim!" diye bağırdı Amelia. Kurtulup emin ellere ulaşmaya her zamankinden daha yakındı.

Eli bir taşı buldu ve düşünmeden savurup Duncan'ın kafasına vurdu.

Duncan inledi ve şakağını tutarak sırtüstü düştü. Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Amelia, dehşete düşmüş bir halde ayağa kalkmaya çabaladı.

Duncan hareket etmeye çalıştı. Kımıldandı ve kıvrandı. Parmaklarının boğumlarından kollarına akan kan her tarafa damlıyordu. Tanrı aşkına! Ne yapmıştı?

www.roche.com.tr

Omzundan arkasına, ormanın ucuna doğru baktı. Gölün çok da uzak olmadığını biliyordu. Orada İngiliz askerleri vardı, hâlâ onlara ulaşabilirdi.

Kararsızlık yüzünden beyni durmuş gibiydi. Duncan'ı bu hale getirmiş olması onu şoke etmişti. Ama ne seçeneği vardı ki?

Duncan bir kez daha inledi ve sonra bayıldı. Yoksa onu öldürmüş müydü?

Amelia sarsılmış ve şaşkındı. Aniden Angus'un ortaya çıkıp Duncan'a yaptığının bedelini ödetmesinden korkarak dehşete kapıldı ve ormana doğru koştu.

Pişman olamazdı. Düşman İskoçyalılar tarafından kaçırılmıştı. Kendini kurtarmaktan başka çaresi yoktu. En azından artık hayatta kalma ve İngilizler'e ulaşma şansı vardı. Amcasını tekrar görebilir ve evine, İngiltere'ye dönebilirdi. Kendi yatağında uyuyabilir, nihayet yine güvende hissedebilirdi.

Ağaçlara ulaşınca kayarak durdu. Orman zifiri karanlıktı. Yolunu nasıl bulacaktı?

Kalbi küt küt atmaya başladı ama sonra kendini, dal ve yaprakların oluşturduğu ağlara ve tenini kesen keskin çam kozalaklarına çarparak hızla koşarken buldu. O kadar çok düştü ki sayısını unuttu ama her seferinde tekrar kalkıp koşmaya devam etmeyi başardı.

Nefes nefese kalmış, zorla soluk alıp vererek pes etmeyi reddetti. Karanlıkta zorlukla yürümeye devam etti, ta ki ağaçların arasından ay ışığını belli belirsiz görene dek. Suyun üzerinde sis olsa da ayın yansımasını görmeyi başardı.

Koşarcasına o tarafa gitti ve dizleri üzerine düştü. Kamp ateşi sahilde bir fener gibi yanıyordu. Uzak değildi. Bir çadır

vardı. Atlar ve bir yük arabası vardı. Fıçılar. Bir katır. Buğday çuvalları...

Hâlâ elleri ve dizleri üzerindeyken alnını yere koydu. *Teşekkürler, sevgili Tanrım.*

Amelia ayağa kalktı. Topallayarak da olsa çakıllı kumsala ulaşmayı başardı. Bu bir zaferdi. Artık emniyetteydi.

Zayıf ve tükenmiş bir halde, İngiliz kampına doğru elinden geldiğince hızla yürüdü ve arkada baygın halde bıraktığı adam hakkında düşünmemeye çalıştı. Vadide bilincini kaybetmiş ve kan kaybından ölmek üzereydi. Duncan'ın çektiği acıyı ya da neler olduğunu fark edince hissedeceği şoku düşünmemeye çabaladı. Kafasını onun hakkındaki tüm düşüncelerden arındıracaktı. Duncan onun düşmanıydı ve artık onu unutacaktı.

www.roche.com.tr

YEDİNCİ BÖLÜM

Beş asker çadırda, yer yataklarında uyuyordu. Amelia bir eliyle çadırın bezden kapısını açarak iki kere boğazını temizledi ve üç asker uyandı. Ne olduğunu anlayamayarak hızla yataklarından fırladılar ve Amelia birden kendini aynı anda horozu çekilmiş üç tabancaya bakarken buldu.

Amelia'nın nefesi kesildi ama en sonunda bağırarak, "Ben İngilizim!" demeyi başardı.

Ayaktaki üç asker ne olduğunu anlamadan birbirlerine bakarken, diğer ikisi yataklarında homurdandı.

Hâlâ yatakta olan askerlerden biri, çadır girişinde fenerin yanında duran Amelia'ya gözlerini kısıp bakarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Acilen yardımınıza ve korumanıza ihtiyacım var," dedi Amelia. "Ben Richard Bennett'ın nişanlısıyım, Dokuzuncu

ağır süvari yarbayı. Fort William'dan İskoç Kasabı tarafından kaçırıldım."

"Kasap?" Köşedeki asker yataktan kalkmaya çalıştı ve el yordamıyla silahını aramaya koyuldu ama bulamadı. "Lanet olsun!"

Tanrı yardımcıları olsun. Tanrı hepsinin yardımcısı olsun.

"Lütfen," dedi Amelia. "Buradan en kısa zamanda ayrılmamız en iyisi. Atlarınız olduğunu gördüm..."

"Elbette var," dedi biri, girişe doğru fırlayarak ve yolunun üzerindeki Amelia'yı kenara itti. "Nerede benim atım?"

Asker ay ışığının aydınlattığı kumsalda yalpalayarak yürümeye çalışırken, nefesindeki bariz rom kokusu Amelia'ya kadar gelmişti.

Bu iyi haber değildi. Amelia, soylu bir hanımefendiyi kurtarabilecek, silahları hazır bekleyen, korkusuz İngiliz kahramanlardan oluşan disiplinli bir tugay hayal etmişti. Karşılaştığı ise beceriksiz bir grup korkak ve ayyaştı.

"Sessiz olun, geri zekâlılar," dedi çadırın içinden biri silahını indirirken. "Kasap bir masal. Bu MacLeanler tarafından bizi topraklarından uzak tutmak için uydurulmuş olan bir hikâye ve herkes MacLeanler'in koyun hırsızları olduğunu biliyor."

"Ben MacDonaldlar diye duydum."

"Ben de doğru olduğunu duydum," dedi bir diğeri. Hâlâ yer yatağındaydı ama yastığının arkasındaki bir şişeye uzanmak için dirseğine yaslandı. Şişeyi ters çevirip salladı ama içi boştu. "Kuzenim bir kez gördü onu. Edinburgh dışında diğer askerlerle kampta görevdeydi ve Kasap'ın tek başına on adamı öldürdüğünü, sonra başlarındaki subayın kafasını koparıp atına yedirdiğini söyledi."

Biri dudak büktü, bir diğeriyse çadırdan koşarak çıktı ve neredeyse Amelia'yı yere düşürüyordu. Onu hâlâ ateşin yandığı kumsala kadar takip etti.

Amelia arkasından, "Bekle!" diye bağırdı.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi bir diğeri, çadırdan çıkıp tabancasını indirerek. "Ödlek herif. Doğruca bir ağaca çarpacak."

Amelia dönüp ona baktı. "Burada sorumlu kim? Siz misiniz bayım?"

"Evet." Adam biraz sendeledi, Amelia'nın yüzüne odaklanmakta güçlük çekiyor gibi görünüyordu.

"İsminiz ve rütbeniz nedir?"

Yavaşça gözlerini sarsakça kırpıştırdı. "Ben Yüzbaşı Curtis, emrinizdeyim."

Son derece hayal kırıklığına uğramış olan Amelia, sert bir şekilde konuştu. "Emin olabilirsiniz, bayım, Kasap tamamen gerçek ve sanıyorum..." Duraksadı ve arkaya, geldiği yöne doğru baktı. "Sanırım onu öldürmüş olabilirim."

Bunu yüksek sesle söylemek midesini kaldırdı.

Çadırdan, şişeden içki içen başka bir asker çıktı. "Bu bir şaka," dedi. "Birisi bizimle dalga geçiyor. Şu kirli haspaya bakın. Bir subayın gelini olamaz. Bir balıkçı kadar pis, bence biz de onunla eğlenelim."

"Bu bir şaka değil," dedi Amelia. "Fort William'dan kaçırıldım. Dokuzuncu ağır süvari yarbayı Richard Bennett ile nişanlıyım. Kasap ve diğer asiler de buradan uzakta değiller. Çabucak kaçmalıyız ve olan biteni bildirmeliyiz."

Yüzbaşı tiksindirici bir şekilde ona doğru sendeleyerek yürüdü. "Hadi, güzelim. Bana bir öpücük ver."

"İğrenç ellerini benden uzak tut!" Amelia gerileyip belli etmeden omzunun üzerinden arkasına baktı, kaçmanın

bir yolunu arıyordu. O anda keşke Duncan'ın kemerinden baltasını çalmış olsaydım diye düşündü. Niye yapmamıştı?

"Olduğunuz yerde kalın, bayım."

Fakat o daha ne olduğunu anlayamadan, adam hızla üstüne atladı. Elleriyle Amelia'yı kollarından tutup peltemsi dudaklarını Amelia'nın yanağına yapıştırdı. Islak diliyle yüzünü yaladı. Nefesinin ve vücudunun kokusundan Amelia kusacağını hissetti ve daha da hiddetlendi.

Amelia kollarını kurtarıp yumruk atmaya çalıştı ama adam sıkıca kavramıştı. Amelia'yı sarhoşken bile kolayca yenebilecek tıknaz bir adamdı.

Diğerleri çadırdan çıkıp bağrışmaya ve tezahürat edip alkışlamaya başladılar. Amelia'nın tekmeleri ve tırmalamaları onları eğlendiriyor, kışkırtıyordu.

"Bırakın gideyim!" diyebildi Amelia ama ne olduğunu anlamadan kendini sırtüstü yerde buldu. Alçak, iğrenç yaratık vücudunu onun vücuduna bastırırken, o bütün gücüyle debelenip kurtulmaya çabalıyordu.

Bir diğer askerin, "Senden sonra ben varım," dediğini işitti. Sonra delice atan kalp atışlarını ve mücadele ederken çıkardığı şiddetli çığlıkları bastıran baş döndürücü, tiz bir çınlama duydu.

Her taraftan sesler geliyordu, inlemeler, çarpışmalar ve korkunç patırtılar. Sonra üzerindeki et yığını havaya kalktı. Askerin üzerinden kavis yaparak yükselmesini ve göle düşüşünü izledi.

Amelia doğruldu ve Duncan'ı ayaklarını ayırmış, baltası elinde yanı başında dururken buldu. Göğsü inip kalkarken dişlerini bir hayvan gibi gösteriyordu. Bakışları birleşti - Duncan cehennemden çıkmış tehlikeli bir deli gibi öfkeyle bakıyordu.

Roche
www.roche.com.tr

Saçları kandan keçeleşmişti ve yüzü savaş boyasına boyanmış gibi kan revan içindeydi. Tek görebildiği Duncan'ın gözlerinin beyazı olmuştu ve Amelia şokla sarsıldı.

Suya düşme sesiyle dikkatini göle çevirdi.

Büyük kılıcı yan tarafında sallanırken, Duncan suya doğru yürüdü. Amelia'ya saldıran askerin ardından, ay ışığının aydınlattığı karanlık dalgalara girdi.

Adam hıçkırarak ağlamaya başladı. "Hayır, lütfen, hayır!" Suya battı, sonra çabalayarak doğruldu ve dalgalarda ümitsizce debelenip çırpınarak, kıyıdan uzağa, diğer yöne doğru yüzmeye başladı.

Duncan suyun direncinden hiç etkilenmeden ileriye, daha derinlere doğru atıldı. Baltasını yukarıya başının üzerine kaldırdı.

Amelia korkuyla ayağa kalktı. Bakamayacaktı. Biraz önce ona yapmaya çalıştıkları şeye rağmen gözlerinin önünde bir adamın acımasızca, feci bir şekilde katledilmesine tanık olmayacakti.

İleri doğru bir adım atarak, "Hayır, Duncan!" diye bağırdı

Onun sesi Duncan'ı olduğu yere mıhladı. Aşağıya, etrafında yüzen kiltine baktı; sanki Amelia onu bir transtan uyandırmıştı.

Duncan geriye döndü, sudan çıktı ve atına ıslık çaldı. Turner ağaçların arasından dizginleri ya da eyeri olmadan geldi. İskoçyalı baltasını kemerine takıp iri yarı siyah canavara bindi. Duncan eyersiz bindiği atın üzerinde, yerde yatan askerlerle çevrili olan Amelia'nın yanına gitti. Genç kıza bakıp elini uzattı.

Amelia tereddüt etti.

Sonra askerlerden biri acıyla inledi ve kıpırdandı. Amelia korkuyla irkildi. Asker kendini kumsalda sürüklemeye başladı, kamptan uzağa, sanki güvende olacağı çayırlara doğru emekliyordu.

Demek ki gerçekte ölü değillerdi - gerçi liderleri, Yüzbaşı Curtis, hâlâ gölde çırpınıyordu ve büyük ihtimalle birkaç dakika içinde boğulacaktı.

"Şimdi benle gel. Ya da bu adamlarla şansını dene," diye haykırdı Duncan.

Amelia'ya en yakın olan asker elleri ve dizleri üzerine doğrulmaya çalışıyordu ama Amelia ne olduğunu anlamadan kendini Duncan'ın kolunu tutup atının arkasına çıkarken buldu.

Duncan kalkanını çıkardı ve ona verdi. "Bunu tak. Sırtına geçir."

Onun söylediğini yaptı, kollarını beline doladı ve ağaçlara doğru dörtnala gittiler.

* * *

Ormana girdikleri anda, Amelia omzundan arkasına baktı ve kumsalda hızla giden bir şey gördü. Gördüğü altın saçları rüzgârda uçuşan, geniş ağızlı kılıcını başının üzerinde sallayan, soluk gri atı üzerindeki Angus'tu. Kampı ilk terk eden ödlek askeri dörtnala kovalıyordu.

Tanrı yardımcısı olsun.

Sonra birden karanlık her şeyi örttü. Hızla dalların arasından geçip, kütüklerin üzerinden atlıyorlardı. Orman, atın toynaklarının küçük dalları ve kuru yaprakları ezerken çıkardığı çıtırtı haricinde sakindi. Rüzgâr Amelia'nın yüzü-

roche
www.roche.com.tr

ne doğru esti ve Duncan'ın sağlam bedenine daha da sıkı sarıldı.

"Başını eğik tut," diye emretti Duncan. Amelia yüzünü onun kaslı sırtını kaplayan tartanının yumuşak yünlü kumaşına gömdü. Gözlerini sımsıkı kapadı ve vücudunu titrememeye zorladı ama nafileydi. O aşağılık asker üstüne çıkmış, her tarafına salyalarını akıtmıştı; bu yalnızca yaşadıklarına verdiği gecikmeli bir tepkiydi.

Amelia minnet dolu ve huzura kavuşmuş bir şekilde Duncan'a daha da sıkı yapıştı. Tanrı'ya şükür zamanında yetişmişti. Ancak duygularının baş döndürücü şekilde tersine dönmesiyle kafası karıştı. Duncan onu esir alan kişiydi fakat şimdi...

O İngiliz askeriyle yaşadıkları Amelia'ya çok fazla gelmişti ve paniğe kapılmış halde olan biteni anlamakta zorlanıyordu. Duncan onu bedeniyle yere hapsettiğinde hem öfkelenmiş hem de korkmuştu ama hep Duncan onla oyun oynuyor gibi hissetmişti. Sanki Duncan mücadele etmesi için izin vererek gücünün tükenmesini bekliyordu. Duncan'ın niyeti, o teslim olmaya hazır olduğunda teslim olması için onun pes etmesini beklemekti.

Sarhoş askerle yaşadıkları ise bambaşkaydı. Hiç şüphe yok ki Amelia'nın ırzına geçecekti. Duncan gelip onu göle fırlatmasa, tam da şu anda ırzına geçiyor olurdu.

Peki şimdi ne hissediyordu? Duncan onun kurtarıcısı ya da koruyucusu muydu?

Hayır, ikisi de değildi. Amelia'yı iyi korunan bir İngiliz kalesindeki sıcak yatağından kaçırmıştı. Nişanlısını öldürmek istemişti. Yüzlerce adam öldürmüştü. Zalim, kindar bir savaşçıydı ve Amelia hâlâ bu işin sonunda sağ kalacağından emin değildi. Bu akşam onu kurtarma sebebi Richard'a karşı

onu yem olarak kullanma isteği olabilirdi. Richard'ı tuzağa düşürmek için ona ihtiyacı vardı.

Öyle olsa da henüz Duncan'ı bırakmaya hazır değildi ve şimdi biri onu Duncan'dan ayırmaya çalışsa kesinlikle büyük bir direnç gösterirdi. Sanki hayatı Duncan'a bağlıymış gibi ona sarılmıştı ve denese bile parmaklarını ondan ayırabileceğini düşünmüyordu. Şu anda kumsalda olduğundan daha güvende hissediyordu - karanlık ormanda bir misket mermisi kadar hızlı ilerlediği bu çılgın, kontrolünün dışındaki anda bile.

Ne kadar süre ağaçlar arasında dörtnala gittiklerini bilmiyordu. Durmak istemiyordu. Mümkün olduğu kadar uzağa gitmek istiyordu ama sonra Duncan'ın geriye yaslanıp atın temposunu yavaşlattığını hissetti. Gözlerin açtı.

"Çüş," dedi Duncan otoriter sesiyle.

Ayın aydınlattığı bir derenin yakınındaki açıklıkta durmuşlardı.

Duncan nefes nefeseydi. Göğsünün inip kalktığını Amelia hissedebiliyordu.

Duncan sinirle, "İn aşağı," diye emretti.

Amelia bir bacağını diğer tarafa geçirip aşağıya indi ve kalkanı sırtında tutan askıyı düzeltti. Duncan da onun yanına atladı ve atının sırtına bir şaplak attı. Hayvan dereye su içmek üzere gitti.

Duncan kızgın bir şekilde Amelia'ya döndü. "Sakın bir daha bunu yapma!"

Amelia onun neyi kastettiğinden tam olarak emin olamadan, "Yapmayacağım," dedi. Genel olarak kaçmasını mı kastediyordu yoksa başına taşla vurmasını mı?

Duncan elini karnına götürdü. "Ah, Tanrım..."

İskoçyalı ona arkasını döndü ve bir ağaca doğru yürüdü,

www.roche.com.tr

eğildi ve öğürdü. Amelia onu korkuyla izledi. Acaba kafasına taşla vurduğu için mi bu haldeydi?

En azından Duncan hayattaydı. Onu öldürmemişti. Tanrı'ya şükür.

"Özür dilerim," dedi Amelia, o kendini toparlayınca.

Duncan hızla akan suya doğru gitti, diz çöktü ve bir avuç suyu yüzüne çarptı. Kurumuş kanı yıkadıktan sonra, ellerini birbirine sürttü ve tırnaklarıyla derisindeki kalıntıları kazıdı.

"Tanrı şahidim olsun ki Amelia," dedi alçak, tehlikeli bir sesle. "Seni çok fena dövmek istiyorum. Aklından ne geçiyordu?"

Amelia onun geniş sırtına bakarak kaşlarını çattı. "Ne düşündüğümü sanıyorsun? Düşmanımdan kaçmaya ve bir dosta ulaşmaya çalışıyordum - İngilizler'e. İnanılmaz bir plan değildi ve şaşırmaman gerekir. Angus beni bu gece öldürmeyi istiyordu. Ne bekliyordun?"

Duncan omzunun üzerinden ona dik dik baktı. "Kimsenin seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Sana bunu zaten söyledim."

"Ancak Angus'un bu konuda kararları senin vermenle ilgili bir sorunu var gibi görünüyor."

"Benim dediğimi yapacak."

"Bundan nasıl emin olabilirsin? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, aslında bakarsan senin hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim beni kaçırdığın ve nişanlımı öldürmek istediğin. Ah, bir de bütün İngiliz askerlerin ödünü patlatıyor olduğun gerçeği var. Çünkü sen inanılmaz gücün ve büyük baltanla hepsini uykularında teker teker öldürmek isteyen zalim bir vahşisin!"

Duncan ayağa kalktı ve ona doğru yavaşça yürüdü.

Amelia korkudan geriledi.

"O adamlar," dedi tehditkâr bir sesle, "seni lekelemek istediler. Oraya gitmemen gerekirdi."

"Seni bıraktığımda bunu bilmiyordum. Tek istediğim emniyette olmaktı."

"Benle emniyettesin."

Birden içinde bir şeyler hissetti. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"İnan." Duncan atını getirmek için uzaklaştı. "Ve umarım dersini almışındır."

Amelia istemeyerek de olsa, "Evet aldım, sanırım," dedi.

Duncan hızla dönerek onda doğru baktı. "Sanıyor musun? Kafanda birkaç tahta eksik mi?

"Ne bekliyorsun Duncan? Sen İskoç Kasabı'sın ve beni buraya zorla getirdin. Beni kaçırdın ve tutsak ettin!"

Duncan ümitsizce baktı, konuştuğundaysa sesi öfkeliydi. "Evet, çünkü seni orada bırakamazdım." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu gece o askeri öldürmeyi ne kadar çok istediğimi bilmiyorsun. Onu öyle senin üzerinde görmem, istemediğin belli olduğu halde sana bir hayvan gibi sahip olmaya çalışması. Ve diğerlerinin durup seyretmeleri..." Başını iki yana salladı. "Şimdi oraya geri gitmek ve başladığım işi bitirmek istiyorum. Onun başını suyun altına sokmak ve çırpınıp ölmesini seyretmek istiyorum. Niye beni durdurdun?" Duncan sıktığı yumruklarını gevşetti.

"Çünkü... seyretmeye dayanamazdım."

Duncan içinde serbest kalmak isteyen şeytanla savaşıyor gibiydi, her nefes alıp verişiyle iri omuzları inip kalkıyordu. Amelia hâlâ kandan yapış yapış olan başına baktı.

Yine de Duncan'a hiç güven duyamıyordu, patlamaya hazır, çabuk sinirlenen mizacından çok korkuyordu. O adam-

Roche
www.roche.com.tr

ları bayıltana kadar dövmüştü ve yine de dönüp daha fazla zarar vermek istiyordu.

Ama tüm bunları yapmak istemesinin nedeni onu korumak, onu lekelemeye çalışanlardan intikam almaktı.

Ya da belki de intikam almak istemesinin sebebi Amelia'nın lekelenmesi değildi...

"Teşekkürler," dedi Amelia yumuşakça, çünkü başka ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. "Beni o adamlardan kurtardığın için teşekkür ederim."

Duncan sinirle -yoksa pişmanlıkla mı?- Amelia'ya baktı. Sonra elini başına götürüp sendeleyerek yürümeye başladı. "Ah, lanet olsun."

Amelia öne çıkıp onu tutmaya çalıştı ama yapamadı. Duncan yere, tartanla kaplı bir tepe halinde yıkıldı.

Diz çökerek onun üzerine eğildi ve yanaklarına vurdu. "Duncan! Duncan!"

Tanrım! Duncan onu biraz önce o korkunç adamlardan kurtarmıştı. Hâlâ hayatta ve bekâretini kaybetmemiş olması onun sayesindeydi. O ise neler düşünmüştü?

Bir baykuş öttü ve Amelia ay ışığının aydınlattığı göğe baktı. Ona nasıl yardım edebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dağlarda tek başınaydılar.

Sonra vadinin ötesinden bir ses duydu - böğüren bir inek. Belki de bir sürüydü ve bir sürü varsa, bir çoban, hatta ahırı olan küçük bir çiftlik evi ve yemek, temiz su ve erzakı olan bir aile de olabilirdi.

Ayağa kalktı, yerde bilinçsiz yatan Duncan'a baktı, sonra fırlayarak duyduğu sese doğru koşmaya başladı ve sesin bir başka sarhoş İngiliz askerinden gelmiyor olması için dua ediyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Belli belirsiz, titreyen bir ışık pencereyi aydınlatıyordu. Amelia bu sayede ağaçların arasından geçip arazi boyunca yürümüş, taştan yapılmış ve çatısı sazla örülmüş bu küçük eve gelmişti. Bacadan, yıldızlarla dolu olan gökyüzüne doğru bir duman şeridi yükseliyordu ve Amelia böğüren ineğin sesini yeniden duydu.

Eteklerini dizlerine kadar çekerek engebeli arazi boyunca koştu, sonra kapıya ulaştı ve sert bir şekilde vurmaya başladı. Ne diyeceğine çoktan karar vermişti, çünkü bu İskoçyalılar'dan ne beklemesi gerektiği ya da ne tip bir aileyle karşılaşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Tahta kapı gıcırdayarak açıldı ve Amelia kiltli zayıf, yaşlıca bir adamla göz göze geldi. Adam kabaca yontulmuş ahşap bir bastona dayanıyordu ve kar beyaz saçları, yıllar-

Roche
www.roche.com.tr

dır taranmamış gibi her yöne dağılmıştı. Sarkık cildindeki derin çizgiler yüzünden, iki yüzyıllık bir meşe ağacı kadar yaşlı görünüyordu.

Amelia tüm ümitlerini yitirdi. Genç bir çiftçinin kapıyı açmasını ummuştu, bu sayede belki Duncan'ı güvenli bir yere taşıyabileceklerdi…

"Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Amelia, "ama yardıma ihtiyacım var. Benim..." Duraksadı ama sonra devam etti: "Benim eşim ormanda yaralı." Döndü ve ormanı işaret etti.

Kapı ardına kadar açıldı ve çıplak ayaklı genç bir kadın göründü. Sade beyaz bir iç gömleği giyiyordu. Soluk sarı saçları dolgun bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu ve kollarında da bir bebek vardı.

Yaşlı adam şüpheci bir tonda, "Bir İngiliz," dedi.

Hemen ardından daha genç ve yapılı bir İskoç kapı eşiğinde belirdi. Açık tenliydi ve bol bir erkek geceliği giymişti. "Yaralı mı dediniz? Nerede?"

"İlerde, buradan çok uzakta değil," dedi Amelia. "Yardım etmek isterseniz sizi oraya götürebilirim." Daha fazla bilgi vermenin akıllıca olacağına karar verdi. "Kocam bir İskoç."

Genç adam başını salladı. "Fark etmez, hanımefendi. Atı arabaya koşacağım." Eşine döndü. "Çaydanlığı ocağa koy ve birkaç battaniye getir."

Bir an için kayboldu, sonra kilt giymiş halde geri geldi. Amelia'yı takip ederken tartanını omzundan bağladı. Amelia yürürken Duncan'ın kalkanının hâlâ sırtında olduğunu fark etti.

Kısa bir süre sonra, gıcırdayan dingiliyle külüstür bir arabada ormanda gidiyorlardı. Tıknaz beyaz bir midillinin

çektiği araba, Amelia'nın o andaki kaygılı ruh hali için çok yavaştı.

"Hemen şurada." Amelia ay ışığının aydınlattığı açıklığı işaret etti ve hâlâ hareket halindeyken arabadan atladı. Koştu ve Duncan'ı tam bıraktığı yerde buldu.

"Buradayız! Biz buradayız!" diye bağırdı

Lütfen, Tanrım, yaşıyor olsun.

Dizleri üzerine çöktü ve Duncan'ın yanağına dokundu. Teni hâlâ sıcaktı, boynundaki damar da güçlü bir şekilde atıyordu.

Araba gıcırdayarak durdu ve genç İskoç yere atladı. "Ne oldu ona?"

Amelia makul bir sebep arayarak duraksadı, birden midillinin koşumunu şıngırdattığını duydu. "Atından düştü ve kafasını vurdu."

İskoç adam leziz çimenleri yemekle meşgul olan Turner'a göz attı, sonra dizi üzerine çömeldi. Duncan'ın baltasına ve büyük kılıcına baktı, sonra da kafa derisini incelemeye koyuldu. "Derin bir yara olduğu muhakkak ama en azından kafatasını çatlatmamış. Arabaya taşımama yardım edin."

İkisinin de yoğun gayretiyle, Duncan'ı kaldırıp arabanın arkasındaki samanların üzerine yatırmayı başardılar. Amelia, Duncan'la beraber kaldı ve eve yaptıkları kısa yolculuk boyunca başını kucağında tuttu.

Küçük çiftliğe ulaştılar ve kapının önüne arabayı durdurdular. Genç adam Duncan'ı omzundan kaldırıp içeriye taşıdı. Şöminede ateş yanıyordu. Çiftçinin karısı şimdi kahverengi bir elbise giyiyordu.

"Tanrım," dedi, uyuyan bebeğini bir sepete yerleştirerek. "Dev gibi bir İskoç. Ne oldu ona?"

www.roche.com.tr

Kocası sert bir bakış fırlattı ve pek de inanmayarak, "Atından düşüp başını vurmuş," dedi.

"İsminiz ne?" diye sordu ev sahibinin eşi.

"Amelia." Soyadını ya da unvanını söylememeye karar verdi. Bir İngiliz aristokratın kızı olduğunu bilmelerine gerek yoktu.

Kadın merakla Amelia'ya baktı. "Ben de Beth," dedi, "ve bu da kocam Craig. Biz MacKenzieler'iz ve babamla da kapıda tanıştın. O bir MacDonald'dır."

Amelia odanın ortasında bastonuna dayanan, kambur ve yaşlı adama saygıyla başını eğdi. "Sizlerle tanışmaktan şeref duydum." Yaşlı adam ona bakmıyordu, kızgın ve sorgulayan gözleri Duncan'ın üzerine sabitlenmişti.

"Ee, bakalım bu İskoçyalı için ne yapacağız," dedi Beth, odadaki gerilimi dağıtmaya çalışarak. "Kocan olduğunu söyledin, değil mi?"

"Evet. Ona yardım edebilir misiniz?"

Beth ve Craig yine şüpheyle birbirlerine baktılar ama şu anda bu umurunda değildi. Tek istediği Duncan'ın uyanmasıydı.

"Elimizden geleni yapacağız." Beth tabaktakileri kaşıkla ezmeye başladı. "Yaralandığını söylemiştin, o yüzden ben de siz yokken yüksükotu yapraklarından bir macun hazırladım. Bu işe yaramalı ama eğer başından aldığı yara ciddiyse, beyninde şişme olabilir o zaman dua etmek ve beklemekten başka yapabilecek bir şey yok."

Amelia korkusunu belli etmedi ama sıkıntılı şekilde yaşlı adama baktı. O da gölgeye doğru çekilmiş, Amelia'yı tehditkâr gözlerle süzüyordu. Yaşlı adamın yüz ifadesi onu çocukluğunun tüyler ürperten kâbuslarına geri götürmüştü.

* * *

Daha sonra Craig, midilli ve arabayla ilgilenmek üzere dışarı çıktı. Beth, Amelia'nın gözlerinin içine baktı. "Bana gerçeği söyle. Kocan değil, değil mi?"

Amelia ve Beth masada oturmaktaydı. "Hayır."

Beth'in babası, ak saçlı MacDonald, ateşin yanında bir sandalyede oturuyor ve boğumlu parmaklarıyla bastonunun tepesini tutmuş, haşin bakışlarla Amelia'yı inceliyordu.

Beth hafifçe öne eğilerek, "Aldırma ona. Söylenenlerin yarısını zaten duyamıyor," dedi.

"Benim İngiliz olduğumu anlayacak kadar duydu."

Beth omuz silkti. "Evet. İhtiyatlı, sadece o kadar. Peki nasıl tanıştın bu iri kıyım İskoç adamla?" Beth yatakta ses çıkarmadan yatan Duncan'ı işaret etti.

Amelia gözlerini Duncan'a çevirdi ve içi kaygıyla titredi.

"Beni nişanlımdan çaldı."

Beth'in mavi gözleri şüpheyle kısıldı. "Yani ikiniz sevgilisiniz, o zaman?"

Amelia kadının söylediklerine inanmadığını biliyordu. "Hayır, değiliz."

Yaşlı adam, sanki bir şeyin getirilmesini istiyormuş gibi bastonunu üç kere yere vurdu. Beth parmağını kaldırdı.

"Sırlara gerek yok," dedi Beth. "Bu adamın kim olduğunu ve senin sevgilin olmadığını da biliyorum."

Amelia sakin kalmak için çabaladı. "Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin ki?"

Beth hâlâ Amelia'nın sırtına bağlı olan yuvarlak kalkanı gösterdi. "O Kasap'ın kalkanı. Herkes o kalkanda, onun atası Gilleain na Tuaighe'nin silahından çıkarılan taşın olduğunu bilir."

Amelia ismi kendi diline çevirerek, "Baltalı Gillean,"

www.roche.com.tr

dedi. Ünlü bir savaş lordunun soyundan gelen Kasap hakkında duyduğu hikâyelerden bunu çok iyi biliyordu. Kalkanı üstünden çıkartarak daha yakından inceledi ve ortasındaki cilalı oval taşa dokundu. Gri kıvrımlı damarları olan bembeyaz bir taştı.

"Mull akiği," dedi Beth.

"Çok güzel."

Beth başını salladı. "Kocam sen arkanı dönünce fark etmiş. Sonra İskoçyalı'nın çeliğine küçük kalpler işlenmiş geniş ağızlı kılıcını ve üstünden düştüğünü iddia ettiğin etkileyici siyah aygırı görmüş. O anda şüphelerinde yanılmadığını anlamış. O adam Kasap'tı ve sen onu kurtarmaya çalışıyordun."

Kurtarmaya çalışmak... "Evet," dedi Amelia. "Evet, yaşamasını sağlamalıyım."

"Ama sen aşkı değilsin. Onu da biliyorum."

"Nasıl o kadar emin olabilirsin ki?" Sorusundaki meydan okuma Amelia'yı bile şaşırttı.

Beth'in gözleri bilmiş bir şekilde kısıldı. "Çünkü onun aşkı öldü ve duyduğuma göre onun öldüğü gün Kasap kalbini onunla beraber toprağa gömdü - en azından kalbinin âşık olabilecek kısmını. Şimdi İskoçlar'ın özgürlüğü için savaşıyor. Tek ilgilendiği konu bu. Özgürlük ve adalet." Beth sepette uyuyan bebeğine bakıp ekledi: "Ayrıca, sen bir İngiliz'sin. Kasap asla bir İngiliz kadına âşık olmazdı. Bunu hakaret etmek amacıyla söylemiyorum. Ama bu böyle."

Amelia sandalyesinin arkasına yaslandı. Bu kadının kötü şöhretli Kasap hakkında bildiklerinin derinliği karşısında sarsılmıştı - silahları, soyu, onu savaşmaya ve öldürmeye iten içindeki keder hakkında bildiği tüm o ayrıntılar şaşırtıcıydı.

"İskoç özgürlüğü için savaştığını söylüyorsun," dedi Amelia, "ama öldürmekle neyi başaracak ki?"

Sevgili babası aklına gelmişti. Babası İskoç asillerle barışçıl müzakereler yapmaya çabalamış, silahları bırakmaya ve İngiltere ile bir hükümdar altında birleşmeye razı olan birçoğuyla başarıya ulaşmıştı.

Beth masadan kalktı. "Şarap ister misin? Beni geçmişten bahsederken duyunca babam içmek isteyecektir, biliyorum."

"Evet, teşekkürler," dedi Amelia.

Beth mutfak dolabına gitti, ağır taş bir sürahiye uzandı ve üç kupaya şarap doldurdu. Birini babasına götürdü. Babası titrek başını sallayarak kupayı aldı. Ardından diğer ikisini masaya getirdi.

Beth oturdu. "Savaşmanın özgürlüğümüzü korumak için tek yol olduğuna inanan birçok İskoç var, çünkü müzakerelerin sonuç vermediği o zamanı hatırlıyorlar. Glencoe'yi duymadın mı?"

Amelia başını iki yana salladı. "Hiç duymadım."

"Sizin gibi imtiyazlı İngiliz hanımlarının çoğuna böyle şeyler anlatılmaz. Aksanından anlayabiliyorum, mutfak hizmetçisi olmadığın belli. 92'de oldu, büyük ihtimalle sen doğmadan önce. Kralınız -o hile ile tahta çıkan Orange'lı William- klanlara ona bağlılık yemini etmeleri ya da sonuçlarına katlanıp ceza olarak topraklarını kaybedeceklerini söyledi. Birçoğu belgeyi imzaladı ama MacDonald şefi imzalamakta gecikti ve çok geçmeden klanı kıyıma uğradı. Şafakta evlerinden çıkarılıp vuruldular. İngilizleri o insafsızlık için affeden pek İskoç bulamazsın ya da Campbelllar'ı, çünkü kirli işi onlar yaptılar. Ve şimdi de Campbelllar sizin Hanover'li kralı destekliyorlar." Beth öne doğru eğildi. "O

Roche
www.roche.com.tr

yüzden doğal olarak, eline bir kılıç ya da misket tüfeği alıp hakiki İskoç Hükümdarı için savaşmaya hazır İskoçyalı sayısı az değil."

"Hakiki İskoç Hükümdarı derken Stuart hanedanından bahsediyorsun," dedi Amelia. "O yüzden mi Jakobitler isyan etti? Glencoe'de olanlar için mi? Ben tahtta bir Katolik görmek istedikleri için diye biliyordum."

Beth kupasını elinden bıraktı ve açıklamaya girişti: "Ah, karmaşık bir konu bu. Yüzyıllar boyunca çok fazla İskoç kanı döküldü, o kan halen bu ülkenin nehirlerinde ve derelerinde aynı yoğunlukta akıyor. Savaşmamız şart, elimizde değil. Mağrur İskoç erkeklerimiz cesur ve talepkar. Savaşçı içgüdüleri kanlarında dolaşıyor, bir zorbaya boyun eğmek istemiyorlar."

"Kral George hiç de zorba değil," diyerek itiraz etti Amelia.

"Ama parlamentonuz olabiliyor." Sonra fısıldayarak, "Cromwell'den bahsetmeyeceğim bile, çünkü eğer babam bu evde onun ismini duyarsa, sabah Kasap'la birlikte evden ayrılıp birkaç kırmızı ceketliyi de bizzat kendisi öldürmek isteyecektir," dedi.

Amelia görmüş geçirmiş yaşlı İskoçyalı'ya göz attı, sonra hareketsiz yatan Duncan'a döndü. "Dua edelim de sabaha uyansın."

"Gerçekten de dua etsen iyi olur," dedi Beth. "Çünkü uyanmazsa, emin olabilirsin ki klanlar hayal edemeyeceğin kadar büyük bir isyan çıkaracaklar ve değerli Alman kralın hiç doğmamış olmayı dileyecek."

Amelia endişeli bir şekilde şarabından bir yudum aldı ve tüm bu duydukları üzerine düşündü. Glencoe'daki korkunç

kıyımdan haberi yoktu. Belli ki babası bu bilgiyi onunla paylaşmamıştı.

Tabii ki onu korumak için yapmıştı. Çünkü Amelia'nın dünyasında belli hassasiyetlere sahip, kırılgan genç hanımefendiler bu tür dehşetlerden sakınılmalıydı.

Yorgun gözlerini Duncan'a çevirdi ve bu ülke hakkında bilmediği ne kadar çok şey olduğunu bir kez daha fark etti. Tarihi ve siyaseti tahmin ettiğinden çok daha karmaşıktı ve her saat daha da karmaşık bir hale geliyordu.

Hâlâ Duncan'ı seyreden Amelia, öne doğru eğildi. "Kasap'ın gerçek kimliğini biliyor musun?" Şimdi Duncan'ın hayatı ve yetiştirilişi hakkında her zamankinden daha meraklıydı. Glencoe'da bulunmuş muydu? Bir ailesi var mıydı? Kız ve erkek kardeşlerine sahip miydi? Nasıl bir çocukluk geçirmişti? Okula gitmiş miydi? Okumayı öğrenmiş miydi? Yoksa tek bildiği savaşmak ve öldürmek miydi?

"Nereden geldiğini kimse bilmiyor," dedi Beth. "Bazıları bir hayalet olduğunu söylüyor. Ama onla birlikte savaşan asilerden birinin, Glencoe kıyımından hayatta kalan bir MacDonald olduğuna dair bir söylenti var. O sırada küçücük bir oğlanmış ve annesi onu Campbelllar'dan saklamak için bir sandığa koymuş. Her şey bittikten sonra sandıktan çıkmış ve annesini karda kan kaybından ölürken seyretmiş.

Angus'tan mı bahsediyordu?

Beth başını ateşin yanında sessizce şarabını içen babasına doğru çevirdi. "Babamın yeğenleri de orada öldürüldüler."

Bütün o insanların o feci şekilde can vermesini düşünen Amelia kendini hasta hissetti.

"Peki ya kasabın karısı olacak olan kadın? Kim olduğunu bilen var mı?" diye sordu merakla.

Roche
www.roche.com.tr

Beth başını iki yana salladı. "Bu iyi saklanan bir sır. Ama birçok genç İskoç kızının onun kırılan kalbini onarmak istediğini tahmin ediyorum. Oğlanlar baltası, kılıcı ve o eski taştaki mistik güçler hakkında konuşmaktan hoşlanıyorlar ama kızlar kiltinin altında sakladığı gücü hakkında çene çalıyorlar." Neyse ki Beth konuyu değiştirdi. "Yani diyorsun ki Kasap seni nişanlından çaldı?"

"Evet."

Tam o sırada, kapı feci bir gürültüyle açıldı. Beth çığlık attı ve babası kupasını yere düşürüp tehditkâr bir savaş narasıyla sandalyesinden kalktı.

Duncan da tartanını savurarak ayağa kalktı ve bir koluyla Amelia'yı arkasına çekerken, belinden çakmaklı tabancasını çıkarıp davetsiz misafire doğrulttu.

Duncan başparmağıyla horozu çekti. Amelia odanın diğer tarafında boğazına dayalı bir bıçakla kıskıvrak yakalanmış olan Beth'in kocası Craig'e bakarken sanki bütün dünya durmuştu.

Roche
www.roche.com.tr

DOKUZUNCU BÖLÜM

Belli ki Duncan iyileşmişti. Amelia ise yatağa düşme sırasının kendine geldiğini düşünüyordu, çünkü bayılacağından emindi.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Duncan, boğuk ve tehditkâr bir sesle. Tabancasını Craig'e dönük tutarken bakışları Beth'ten yaşlı adama çevrildi, sonra Craig'i bıçağıyla kontrol altında tutan Angus üzerinde yoğunlaştı. "Kim bu insanlar?"

Angus berrak bir sesle konuştu: "Atını dışarıda gördüm ama bu boynundan tuttuğum seni hiç görmediğini ve misafiri olmadığını söyledi. Yalan söylediğini biliyordum, ben de kendim bakayım dedim."

Craig dişlerini gıcırdatarak, "Tabii ki yalan söylüyordum," dedi. "Bu adam ve bu kadın benim korumam altında. Senin

kim olduğunu bilmiyordum ve hâlâ da bilmiyorum, lanet olası herif. Ve öğrenene kadar da cehenneme kadar yolun var."

Duncan, sanki Amelia'nın arkasında güvende olduğundan emin olmak istermiş gibi kafasını hafifçe çevirdi.

"Ben iyiyim," dedi Amelia. "Bu insanlar bizle ilgilendiler. Gerçekten. Bana inanabilirsin."

Duncan elini uzattı ve başındaki macunumsu merhemi parmakladı, sonra karışımı kokladı.

Angus her zamanki saldırgan tutumuyla, "İngiliz kadına yardım ettiler," dedi. "Şimdi bir grup kırmızı ceketli içeri girse hiç şaşırmazdım."

Duncan henüz tabancasını indirmemişti. Amelia, onun uzun parmaklarının baltasının sapını kavradığını fark etti.

Yaşlı adam bastonunu yerden kaldırdı ve ters ters bakarak Angus'a doğrulttu. "Sen kim oluyorsun da bu aileyi İngiliz sever olmakla suçluyorsun?"

"Bu adamın arkadaşıyım," diye yanıtladı Angus, Duncan'a doğru bir bakış fırlatarak, "ve arkasını kollamama ihtiyacı var, çünkü tetikte bekleyen birden fazla düşmanı var. Bunun gibi." Çenesiyle Amelia'yı işaret etmişti.

"Hayatını kurtarmak için onu buraya getirdim. Ormanda bayılmıştı," dedi Amelia kendini savunarak

"Bunda hayret edilecek bir şey yok," dedi Angus. "Başına taşla vurdun."

Bütün gözler Amelia'ya çevrildi. Beth'in hayal kırıklığına uğramış bakışlarıyla karşılaştı ve üzüldü.

"Bu doğru mu Amelia?" diye sordu Beth. "Onu sen mi bu hale getirdin? Düşmanı mısın?"

Amelia kendini açıklamak için en iyi cevabı bulmaya çalıştı. "Tam olarak değil."

"Evet," dedi Angus, sesinden olayların işine geldiği gibi gelişmesinden çok memnun olduğu anlaşılıyordu. "Duydunuz mu? 'Tam olarak değil' dedi. Belki bilmeniz iyi olur. Kendisi Richard Bennett'ın müstakbel gelini, İngiltere'nin en önde gelen cellâdı."

Harika.

Amelia, Richard'ı savunma ihtiyacı duyarak izaha kalkıştı. "O bir cellât değil." Ya da belki de savunmak zorunda olduğu kendisi ve eş seçimiydi. Her halükarda, artık önemi yoktu. Kendisini de işin içine sokmuş ve Angus'un suçlamalarını teyit etmişti - İskoçya'nın ve Kasap'ın düşmanı olduğunu.

Angus, Craig'i acımasızca sıkıştırarak, "Bilmiyordunuz, değil mi?" diye sordu.

Craig şaşkınlıkla, "Bu kadın o domuzla mı nişanlı?" dedi.

Bu sırada, Beth hiçbir şey söylemedi.

Angus derhal Craig'i bıraktı ve adam zorlukla soluyarak dizleri üzerine düştü.

"Evet," dedi Angus. "Kimin tarafında olduğunu bilmek güzel, küçük çiftçi. İsmin ne?"

Craig yalpalayarak ayağa kalkarken yanıtladı: "Craig MacKenzie."

Beth'in babası rahatladı ve daha misafirperver bir tonda konuştu. "Sen o MacDonald'sın, değil mi? Glencoe'dan sağ kurtulan?"

Angus duygusallıktan uzak bir biçimde Amelia'ya baktı ve başını salladı.

Yaşlı adamla Angus uzun ve manidar bir şekilde bakıştılar. "Bu cesur adama bir içki ver Beth, elimizdekinin en iyisinden. Maun dolaptan Moncrieffe viskisi getir."

Angus kendinden memnun halde kaşını kaldırarak

Duncan'a baktı. Duncan da en sonunda tabancasını indirdi ve beline yeniden taktı.

Amelia sessizce geriye çekilirken Beth çabucak arka odaya geçti. Bir şişeyle geri döndü, mutfak dolabından dört kristal bardak çıkardı ve her bir kiltli adam için içki doldurdu. Hepsi tek laf etmeden ilerlediler. Masanın etrafında toplandılar, içkilerini alıp bir dikişte içtiler. Dört bardak aynı anda masaya geri kondu.

"Bir kez daha Beth," dedi Craig.

Beth ikinci kez bardakları doldurdu ve ritüel tekrarlandı; sonra her biri yavaşça köşelerine çekildi.

Ancak Duncan yatağa oturmadan önce bir an duraksadı ve soran gözlerle Amelia'ya baktı. Bir süre öyle kaldılar, sonra Duncan oturup dirseklerini dizlerine dayadı.

Angus ateşe doğru yürüdü ve ellerini ısıttı. Craig de boynunu ovup, omuzlarını döndürerek rahatlamaya çalışıyordu.

Beth'in babası memnuniyetle başını sallayarak sandalyesine oturdu. Kasap'ı ve onun asilerinden birini evinde ağırlamaktan mutluydu. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, sahip olduklarımızın hepsi sizin."

Hâlâ ateşin yanında ayakta duran Angus teklif için teşekkür etti.

Duncan sorgulayan gözlerini yine Amelia'ya çevirdi. Genç kız söylenenlerin doğru olmadığını çabucak başını iki yana sallayarak ifade etmek istedi. O bir İngiliz idi, evet ve Richard Bennett'la nişanlıydı ama onu buraya hayatını kurtarmak için getirmişti - ve neden olduğunu bilmemekle beraber, Duncan'ın bunu bilmesini istiyordu.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu Amelia'ya.

"Çiftlikteki hayvanların seslerini duydum ve ormandan

buraya koştum. Senle açık arazideyken yere yığılmıştın, hatırlıyor musun? Başka ne yapabilirdim bilemedim."

"Yani buraya koştun, yardım aldın ve sonra beni mi getirdin?"

"Evet. Bay MacKenzie arabasını getirdi ve ona senin olduğun yeri gösterdim."

Hepsi Craig'e baktı. O da Amelia'nın anlattıklarını başını sallayarak doğruladı.

Amelia, Angus'un alev alev yanan bir nefretle ona dik dik baktığını fark etti. Hâlâ ona güvenmiyordu ve Amelia bunu değiştirmenin asla mümkün olmayacağını düşündü.

"Söylediği doğru," dedi Beth. "Ayrıca yolda buraya gelmekte olan İngiliz askerleri falan da yok, en azından bildiğimiz kadarıyla. Tek istediği İskoçyalı'sına yardım etmekti."

"Onlara kocam olduğunu söyledim," dedi Amelia açıklamaya çalışarak.

Duncan yine kafasına sürülmüş olan merheme dokundu ve yüzünü buruşturdu. "Size borçluyum," dedi MacKenzie'ler'e.

"Lafı bile olmaz," diye yanıtladı Craig. "Ve bize hiçbir borcun yok, dostum. Tam aksine, İskoçya için yaptıklarından dolayı bizim sana borcumuz var."

Duncan'ın her zamanki gibi tepki vermediğini gözlemledi; şöhret ve pohpohlanmak onun için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi. Yaptıklarının bir sebebi vardı -şahsi ve özel bir sebep- ve Amelia son birkaç günde gözlemlediği kadarıyla, Duncan'ın öldürmekten zevk almadığına gittikçe daha fazla emin oluyordu. Yaptığı kıyımlar keyfi, basit ya da düşünülmeden yapılmış çılgınca hareketler değildi.

Hiç şüphesiz bu gerçek birçok kişiyi şaşırtacaktı. İngiliz-

ler'in çoğu onun kana susamış bir vahşi olduğuna inanıyordu - öldürmekten zevk alan bir asi. Amelia da öyle düşünmüştü, ta ki bugüne kadar.

"Yani hepsi doğru," dedi yaşlı İskoçyalı Amelia'ya, "Büyük Kasap'ı yendin, ham de sadece elindeki taşla? Hem de senin gibi narin, ufak bir kız?" Şarap kadehini alaycı tavırla şerefe kaldırdı. "Bahse girerim pek çok İngiliz erkeği bu başarıya hayranlık duyardı."

Angus hariç herkes güldü.

"O narin, ufak bir kız değil," dedi Duncan, gözlerini Amelia'nın gözlerine çevirerek. "Ve emin olabilirsiniz, bundan sonra ona bulaşmadan önce iki kez düşüneceğim, özellikle de karanlıkta. Ayrıca buna kalkışmaya cesaret edecek her erkeğe de aynı öğüdü verirdim. İstemediği hiçbir şeyi yaptıramazsınız ona. O yüzden dikkatli olun çocuklar, yoksa siz daha ne olduğunu anlamadan beyninizi patlatıverir."

Herkes güldü ama Angus müdahale edince odaya sessizlik çöktü. "Hiç komik değil. Lock Fannich'teki İngiliz kampına ulaşmaya çalışıyordu ve onlara nerede olduğumuzu söyleyecekti. Burada oturup kaliteli İskoç viskimizi içiyor ama hepimizi Tolbooth'ta, parmaklıkların ardında görmek isterdi."

Herkes Amelia'ya doğru baktı.

Genç kız bir açıklama getirmeye çalışarak, "Bu ne tür insanlarla karşı karşıya olduğumu bilmeden önceydi," dedi.

İskoç asiler ve İngiliz askerler hakkında inandığı her şeyin tepe taklak olmasıyla sarsılmış ve huzuru kaçmıştı. Neden babası onu bunların hiçbirine hazırlamamıştı? Nasıl olup da onu dünyanın siyah ve beyaz olduğuna inandırarak yetiştirmişti? İyilik ve kötülük vardı ama İngiltere tartışılmayacak şekilde iyiydi, öyle mi?

"Evet," dedi Craig, Amelia'nın sözlerinin altında yatanı anlarcasına. "Pirinç düğmeli kırmızı bir ceket ve bir çift parlak siyah bot bir adamı ne güvenilir kılıyor, ne de ona onur kazandırıyor."

"Artık biliyorum," diye yanıtladı Amelia, gözlerini yere indirerek. "Ve öğrendiklerimi unutmayacağım."

"Bu akıllıca olur," dedi Beth. "Giydiği kıyafetten bir adamın onurlu olup olmadığına karar veremezsin. Adil olmak gerekirse, hayatta azımsanmayacak sayıda dürüst İngilizle de arkanı döndüğün anda seni soyup soğana çevirecek sahtekâr İskoçla da karşılaştım. Su iki yöne de akıyor ve bunu aklından çıkarma." Beth şarap kupasına uzandı ve bir yudum aldı.

Yaşlı adam Duncan'a, "Peki ne yapıyorsun bu asil İngiliz kızıyla? Bennett'a ulaşmak için onu kullandığını söylemek doğru olur mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Duncan. "Ve bu haberi yayarsanız müteşekkir olurum. Kadınının bende olduğunu ve adaletin yerine geldiğinden emin olmak için onu cehenneme dek takip edeceğimi bilmesini istiyorum."

Bu sözleri Amelia'yı sarstı. Her zaman bu isyanda sadece vazifesini yerine getirdiğine inandığı Richard'ı düşündü. Onu daima savaş meydanında, orduların çarpıştığı bir muharebede hayal etmişti ama belli ki -bu gece olanlardan sonra- tüm İngiliz askerlerinin hayal ettiği kadar asil olmadığını ve Richard'ın da korkunç şeyler yapmasının pekâlâ mümkün olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Craig arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını öne doğru uzattı. "Zaten onu takip ettiğini biliyor, o yüzden bugüne kadar yakalayamadın. Senden saklanmak için elinden geleni yapıyor."

www.roche.com.tr

"O adi bir korkak," dedi Angus, acılı bir sesle.

"Bu evde buna itiraz eden olmayacaktır," dedi yaşlı adam. "Bu arada ikiniz de bilmelisiniz ki Bennett dün Invershiel'dan geçti ve kontla konuşmak için Moncrieffe Şatosu'na doğru gidiyordu."

"Kont?" diye sordu Amelia, ümitlerinin tekrar yeşerdiğini hissederek. "Şu anda Moncrieffe topraklarında mıyız?

Bakımlı bahçelerin, uşakların, nadir bulunan kitapların ve İtalyan sanat eserlerinin olduğu gösterişli şatonun bu topraklarda olduğunu hayal bile edemiyordu. Şatoya ulaşabilirse, kont muhakkak babasını hatırlar ve onu amcasıyla bir araya getirirdi.

"Hayır," dedi Duncan kati bir sesle. "Kont bir MacLean ve biz şimdi MacKenzie topraklarındayız."

"Ve iyi ki öyle," dedi Beth'in babası. "O kirli bir MacLean piçi ve İskoçya'ya ihanet etti. Babası oğlunun ne hale geldiğini bilseydi mezarında ters dönerdi. Demedi demeyin, o inançsız İskoç hak ettiğini bulacak."

"Ama böyle kötü bir şöhreti kazanmak için ne yaptı ki?" diye sordu Amelia. Herkes ona sert bir şekilde baktı ama genç kız geri adım atmadı. "Babam onunla bir kere görüşmüştü ve onun şerefli bir insan olduğuna inanmıştı. Kontun İngiltere ile barış yapmak istediğini düşünüyordu."

Beth'in babası dudak büktü. "Tek istediği daha fazla toprak ve zenginlik. Kasap'ın yakalanması ve başının kazığa geçirilip Londra Kulesi'ne götürülmesi için bütün Moncrieffe milislerini Bennett'ın emrine verebilir."

Angus ateşin önünde ileri geri yürüdü. "Kazığa geçirilecek tek kelle Bennett'ınki olacak."

"Umarım." Beth'in babası bardağını kaldırdı ve yine içti.

Beth çabucak ayağa kalktı. "Eğlencenizi bozmak istemiyorum beyler ama sabah oldu. İnekler birazdan böğürmeye başlar ve çocuklar da uyanacaklar."

Craig ayağa kalkıp Angus ve Duncan'a, "Planınız ne?" diye sordu. "İhtiyacınız olduğu sürece burada kalabilirsiniz."

Duncan da ayağa kalktı. "Bugün yola çıkacağız ama yiyecek verirseniz şükran duyarız ve kızın uyuyabileceği sessiz bir yer de fena olmaz. Uzun bir gece geçirdik ve yıkanmak isteyeceğini sanıyorum."

"Arkadaki odaya geçebilir," dedi Beth. "Çocuklar birazdan uyanırlar, küveti çıkarmalarını ve banyo yapman için su ısıtmalarını söyleyeceğim."

Amelia rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler, Beth."

Duncan, Angus'un yanına geldi ve eğilerek, "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Konakladığımız yerle alakadar oluyorlar," diye yanıtladı Angus. "Kısa sürede bize katılırlar."

Duncan tekrar Amelia'ya baktı, sonra yine sessizce Angus ile konuştu. Amelia söylenenleri zorlukla duyabilmişti.

"Gawyn'e söyle Amelia'nın penceresinin dışında beklesin," diye fısıldadı Duncan, "ve kapıyı da kollasın."

"Halledeceğim."

"Fergus'la da erkek kardeşime mesaj gönder," dedi daha da sessiz bir şekilde. "Nereye gittiğimizi bilmesini istiyorum."

Duncan'ın bir erkek kardeşi mi vardı?

Soğuk ve ifadesiz gözleri kısa bir süre için Amelia'nın gözleriyle buluştu ve sonra Duncan kılıcının kabzasını kavrayıp dışarı çıktı.

* * *

Saatler süren derin ve rüyasız bir uykunun ardından, çok ihtiyacı olan sıcak banyoyu da yapan Amelia kendine gelmişti. Eyer üzerinde geçirdiği günlerden ve kumsalda ona saldıran iğrenç İngiliz askerin dokunuşundan kalan bütün izlerden arınmıştı. Saçlarını örüyordu ve arka odayla arasında kapı işlevi gören perdeden geçerken Duncan ile çarpıştı.

"Hiç çıkmayacağını düşünmeye başlamıştım," dedi Duncan. Ateşten bir top Amelia'nın karnında alev aldı. Çok değil beş dakika önce çırılçıplaktı. Duncan'ın eve girdiğini duymamıştı. Banyo yaparken duvardaki bir delikten onu seyretmiş ya da şarkı söylerken onu dinlemiş olabilirdi, bunun düşüncesi bile onu rahatsız etti.

"Ve ben de ölüp cennete gittiğimi düşünmüştüm," dedi Amelia, aklından geçenleri belli etmeyerek, "gerçekten tek başıma olduğumu sanıyordum."

Duncan'ın gözleri parladığında Amelia'nın zihninde tehlike çanları çalmaya başladı, çünkü önceki gün öpüşmüşlerdi ve bunu yok sayamazdı. Bu adamın yakınlığı onun dengesini bozuyordu.

"Sana teşekkür etmek istedim," dedi Duncan, "dün gece için. Beni ormanda ölüme terk edebilirdin ama onun yerine buraya getirdin."

"Pek seçeneğim yoktu. Tek başıma çok uzağa gidemezdim. Ayrıca, o İngiliz askerleri..."

Amelia daha fazla açıklamaya gerek görmedi. Gerçek şuydu ki Duncan'ın hâlâ hayatta olması onu derinden rahatlamıştı. Her şeye rağmen, eğer onu öldürmüş olsaydı bununla yaşayamazdı - özellikle Duncan'ın onun için gölde yaptıklarından sonra.

Halen bu savaşın karşı taraflarındaydılar -Duncan bir

İskoç Jakobit ve Amelia ise Kral'a sadık bir İngiliz kadınıydı- ama aralarındaki kişisel düşmanlık şimdi durulmuştu. Gölgelerin arkasında bekliyor ve zaman kolluyor gibiydi, Amelia bu konuda nasıl hissettiğinden emin değildi.

Duncan baltayı elinde çevirdi, sonra beline taktı. "Güzel kokuyorsun, küçük kız. Aynı mağaradaki o günkü gibi. O zaman sana sahip olmamak için hayvani dürtülerimle savaşmak zorunda kalmıştım."

"Sanırım o dürtülerini pek bastıramamışsın," diye yanıtladı Amelia, huzursuzluğunu alaycı bir küstahlıkla örterek. "İyi ki elbisemi hızlı giymişim, yoksa kafanı yine kırmak zorunda kalabilirdim."

Duncan keyifle güldü, gözleri değerli taşlar gibi parlıyordu. Amelia o bildik heyecanın tenini sardığını, içine işlediğini hissetti. Havai fişekler kadar nefes kesiciydi.

"Banyo suyuna girmemin sakıncası var mı?" diye sordu Duncan. Cevap beklemeden, kiltini çözmeye ve tartanını çıkartmaya başladı. "Şimdi değil ama Turner'a beraber bindiğimizde bunu takdir edeceğine eminim. Sakallarımı da keseceğim, böylece attayken sana sokulduğumda yumuşak tenini tahriş etmem."

Niye böyle şeyler söylemek zorunda hissediyordu? Bu Amelia'nın kalbini telaşla çarpmasına neden oldu.

Amelia konuşmak için çabaladı ama yapamadı. Mutfak dolabıyla sandalyenin arasına sıkışmışlardı ve Duncan'ı geçmek için ona sürtünmek zorunda kaldı. Duncan'ın sert göğüs kaslarının memelerine değdiğinin fena halde farkındaydı ve bu yüzden kalbi göğsünden neredeyse fırlayacaktı. Yanaklarının kızarmaması için çok çabaladı, çünkü ona hislerini belli etmek yerine ölmeyi tercih ederdi.

"Bunu takdir ederdim," dedi Amelia, "çünkü ter kokuyorsun."

Duncan hafifçe kıkırdadı, konuştuğunda sesi alçak ve seksiydi. "Dışarıda çocuklarlaydım, top oynuyorduk."

"Zaman geçirmek için güzel bir yol."

"Daha güzel yollar var."

Duncan perdenin ardına geçti ve incelikle kapadı. Amelia öndeki odada kalakaldı, tüm kaslarının cinsel uyarılmasının etkisiyle zonklamasından dolayı derinden rahatsızdı. Gevşemesi için Duncan'ın dokunuşuna ihtiyaç duyduğu için kendine kızdı.

Birkaç saniye sonra, suyun küvette çıkardığı sesi duydu ve az önce onun banyo yaptığı küvette şimdi Duncan'ın çıplak halde uzandığını fark etti. O muhteşem bedeninin harikulade görüntüsünü hayal etmek Amelia'nın bütün dengesini altüst etti.

Perdeden uzaklaştı ve zihnini meşgul edecek bir şeyler arayarak etrafa bakındı ama burası onun evi değildi ve öyle olsaydı bile, ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri olmazdı.

Keyfi kaçmış halde ama yerinde duramayarak kapıya doğru gitti ve dışarı çıktı. Parlayan güneş yüzünü ısıttı. Elini gözlerine siper edip top oynayan çocukları seyretti. O sırada Gawyn'in kırmızı yüzü birden karşısında beliriverdi.

"Ne yapıyorsunuz?"

Amelia bayılacağını sandı. "Gawyn! Beni böyle korkutmak zorunda mısın?"

"Duncan kapıyı kollamamı söyledi," dedi Gawyn, "yani sadece bana söyleneni yapıyorum."

Amelia derin bir soluk aldı. "Anlıyorum. Ama kaçmaya

çalışmıyordum. Yapacak bir şeyim yoktu, ben de diğerleri ne yapıyor diye görmek istedim."

"Top oynuyorlar. Ve kaçmaya çalıştığınızı düşünmüyordum. Burada İngilizler gelir diye bekliyorum. Size göldeki askerleri hatırlatmama gerek yok sanırım."

Amelia boğazını temizledi. "Evet, teşekkür ederim. Çabalarını takdir ediyorum."

Gawyn saygıyla başını eğdi.

"Duncan'ın bugün için ne planladığını biliyor musun?" diye sordu Amelia, sadece zaman öldürmeye çalışıyordu. "Burada bir gece daha kalacak mıyız?

"Hayır, çok geçmeden ayrılacağız, güneye, Moncrieffe'e doğru gideceğiz. Orası at üstünde iki günlük mesafede."

"Moncrieffe?" Güneye, bu vahşi, yabancı ülkenin ortasındaki kurtarılmış bir medeniyet adasına gitme ihtimali karşısında Amelia'nın kalbi duracak gibi oldu. Bu iyi bir haberdi. Belki de Duncan onu konta teslim edecekti -hayatını bağışlayacaksa- ki artık öyle yapacağına inanıyordu. En azından dün gece öyle söz vermişti. Ve bu sabah, hayatını kurtardığı için borçlu hissettiği izlenimine kapılmıştı. Özgürlüğü ve mutluluğu artık Duncan için bir şeref meselesi bile olabilirdi.

Ama sonra Duncan'ın asıl niyetini hatırladı ki bunun onun mutluluğuyla falan bir ilgisi yoktu. Bir kez daha neler olacağını bilememenin verdiği azabı hissetti. Duncan ona borçlu olabilirdi -ve biraz önce flört etmiş olmaları hoşuna gitmişti- ama hâlâ Richard'ın peşindeydi.

Moncrieffe'e ulaştıklarında, Richard, hayatı ve onuru adına yabani, kanlı bir intikam mücadelesine karşı savaşmak zorunda kalabilirdi.

www.roche.com.tr

"Teşekkürler, Gawyn," dedi Amelia, küçük eve dönüp kapıyı ardından kapatmadan önce.

İçerisi sessizdi, hem de gereğinden fazla. Duncan'ın yıkandığına ya da tıraş olduğuna dair bir ses gelmiyordu. Acaba küvette uyuya mı kaldı diye düşündü Amelia.

"Evet, doğru," dedi Duncan, onun teorisini çürüten derin kışkırtıcı sesi arka odadan, perdenin ötesinden gelmişti. "Bugün güneye, Moncrieffe'e doğru yola çıkıyoruz. Bundan memnun olduğuna hiç şüphem yok."

"Hakikaten öyle," diye cevap verdi Amelia, sesini tasasız ve sakin tutmak için mücadele ederek. "Ama sıcak bir banyo yaptığım için artık fazla da bir önemi yok," diye de gelişigüzel ekledi. "Kendime gelmiş ve savaşa hazır hissediyorum."

"Ben de öyle," diye yanıtladı Duncan. "Ve kabul etmeliyim ki bu sıcak küvette, çıplak vücudunun ardında kalan tatlı kokuyu içime çekmek baş ağrımı geçirdi."

Amelia o konuşurken odanın diğer tarafına, aradaki perdeye doğru gitti.

"O yüzden kendini kollasan iyi olur, küçük kız. İnan bana her zamankinden daha büyük bir tehlikedesin artık."

Amelia'nın kalbi güm güm atmaya başladı. Duncan'ın üzerinde böyle bir gücü olmasından nefret ediyordu. Ve bunu kasten yapıyordu. Tabii ki.

"Biliyor musun?" diye devam etti Duncan. "Kalede, iç gömleğini üstünden çekip çıkardığımda ve o eteği aceleyle üzerine atıp giyinmeni söylediğimde aklımda ne vardı bilmiyorum. Seninle hak ettiğin gibi ilgilenemedim ve o anı değerlendiremedim."

Amelia kulağını perdeye dayamıştı ve konuştuğunda sesinin titrememesi için dua ediyordu. "Seni temin ederim ki

Duncan, *ilgilenmen* zerre kadar hoşuma gitmezdi. Dolayısıyla kendi kendine işkence etmen gereksiz. Ortada kaçırılmış bir fırsat yok, bundan emin olabilirsin."

Amelia bir kez daha küvetten gelen su sesini duyduğunda ön kapı birden açıldı. Beth bir sepet yumurtayla içeri girdi ve öylece kalakaldı. Ne yaptığını çok iyi biliyorum ve seni anlıyorum dercesine Amelia'ya kaşlarını kaldırdı ve perdeyi işaret etti. Yani evet, Duncan kusursuz bir erkek ve Amelia ya da herhangi bir kadın için onu banyo yaparken dikizlemeye çalışmak doğal diyor gibiydi.

Böyle bir pozisyonda yakalandığı için çok öfkelenen Amelia, sertçe derin bir nefes verdi.

Beth yumurta sepetini masaya bırakıp çıktı. Kapı ardından kapandı, bu da perdenin kımıldamasına sebep oldu. Artık perdeyle duvar arasında bir boşluk oluşmuştu, bu da Amelia'nın aralıktan bakabileceği anlamına geliyordu. Yani eğer biri şeytana uyarsa.

Amelia küvetten kalkan Duncan'ın sıçrattığı su seslerini duyduğunda, heyecandan neredeyse olduğu yere mıhlandı.

Çabucak aralıktan baktı. Denizden çıkan Neptün gibi parlak, pürüzsüz bronzdan yontulmuş bir heykele de bakıyor olabilirdi. Su, Duncan'ın olağanüstü kaslı bedeni boyunca saf gümüşten damlalar halinde akıyordu.

Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemişti. Çıplak erkeklerin konu edildiği sanat eserleri görmüştü elbette ama hiçbiri bu denli hakiki ve gerçek birer şaheser değildi. Ve Duncan kesinlikle 'şahaser' tanımına uyuyordu.

Amelia ağzı açık kalarak, Duncan'ın incelen beline, sert ve sıkı poposuna, geniş baldırlarına bakakaldı. Nabzı şaşkınlık ve büyülenmeyle hızla çarpıyordu ve bakmaması ge-

rektiğini bildiği halde, gözlerini önündeki manzaradan alamıyordu. Olduğu yerde kök salmış gibi duruyor, perde ve duvar arasında dar boşluktan bakıyordu. Yutkunacak, hatta gözlerini kırpacak güçten bile yoksundu.

Sonra, Amelia bedenindeki yara izlerini fark etti. Bazıları küçüktü, tendeki ufak çentikler gibiydi, kimileriyse kalın ve derin izlerdi. İçlerinden biri, bileğinden dirseğine kadar uzanıyordu ve yarım ay şeklindeydi.

Bu adam kaç savaşta savaşmış ve hayatta kalmıştı? Çelikten mi yapılmıştı? Yenilmez gibi görünüyordu. Bir efsane olması o kadar da şaşılası bir şey değildi. Hiç kimse onu öldüremezdi, ne taşla ne kılıçla ne de tabancayla.

Her nedense, Duncan'ı çıplak ve aşığıyla beraberken hayal etti. *Kadınlarımızı memnun etmek için vücudumuzu ve ağzımızı kullanmaktan korkmayız.*

İçi cayır cayır yanıyordu. Ne o sözleri, ne de kaçırılışının sabahı vücudunu vücuduna nasıl bastırdığını unutmuştu.

Vücudunu ve ağzını kullanmıştı. Amelia yüreğini çarptıran her bir anını hatırlıyordu - her hareketi, her hissi...

Duncan gömleğine uzandı ve kafasından geçirdi, sonra kiltini ve kemerini kuşandı, tartanını iğneyle omzundan tutturdu. Tam silahlarına uzanırken Amelia kendine geldi ve çok geçmeden Duncan'ın perdeden geçeceğini fark etti. Geriye çekildi, yapacak bir şey arayarak etrafa bakındı -neredeyse dirseğiyle süt dolu sürahiyi devirecekti- masanın üzerindeki yumurta dolu sepete doğru gitti. Peki yumurtalarla ne yapacaktı?

Perde hafif bir hışırtıyla çekildi fakat Amelia arkasını dönmedi. Duncan'ın yavaş yavaş yaklaşan hafif ayak seslerini dinlemekten başka bir şey yapamadı.

Duncan'ın kokusuyla mest oldu. Ancak bu gül suyu değildi. Sadece Duncan ve giysilerinin kokusuydu; ekose ve deri. Bu İskoçya'nın kokusuydu.

Amelia onun varlığını hissetti - o kadar yakındı ki göğsü Amelia'nın sırtına değiyordu. Elleri kalçalarına dayandı ve Amelia'nın teni ürperdi.

"Beni izliyordun, değil mi?" dedi Duncan kulağına fısıldayarak.

Yalan söylemenin anlamı yoktu, zaten anlamıştı. "Evet."

Amelia teninin aniden ısınmasıyla kemiklerinin eriyeceğini sandı.

"Daha önce çıplak bir erkek görmedin mi?"

Amelia başını iki yana salladı. "Tabii ki hayır. Benim geldiğim yerde o şekilde yaşamıyoruz. Hanımlar bu tür şeylerden sakınır."

"Evlilikten sonra bile mi?"

"Ah, bunu bilmiyorum."

Duncan hareket etmedi ama Amelia hâlâ sıcaklığını hissedebiliyor, nemli nefesi kulağını okşuyordu. Nabzı tuhaf bir şekilde daha da hızlı atmaya başladı. Vücudunun dışında, tüm dünya sessiz ve hareketsiz gibiydi.

Duncan en sonunda geri çekildiğinde derin bir nefes verdi.

"Çok geçmeden yola çıkıyoruz," dedi İskoçyalı. Amelia ise hâlâ yumurta sepetine bakıyordu, arkasını dönüp onun gözlerine bakamazdı. Yerin dibine geçmiş gibi hissediyordu. Onu banyo yaparken seyretmişti ve güçlü vücudu bedenini uyarmıştı. Dahası Duncan bunu biliyordu.

En azından bu defa bir centilmen gibi davranıp başka bir şey söylemedi. Sadece yanından geçti ve dışarı çıktı.

www.roche.com.tr

ONUNCU BÖLÜM

Richard Bennett gül kokulu sıcak sudan çıktı. Temiz olmanın tadını çıkarabilmeyi dilerdi ama mümkün değildi - siniri bu kadar tepesindeyken imkânsızdı. Moncrieffe Şatosu'na ulaşmak için gece gündüz seyahat etmişti ancak bu çaresiz kovalamacada bir aşama kaydetmiş gibi hissetmiyordu. Amelia hâlâ Kasap'ın tutsağıydı -hatta hayatta olup olmadığı bile belli değildi- ve Richard'ın onları nerede araması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Yüzünü çevirdi ve Moncrieffe'in gündüz düşlerine dalmış görünen uşağına parmağını şıklattı. "Çabuk ol! Burası buz gibi!"

Uşak elindeki büyükçe keten havluyu açarak hızla ileri atıldı.

"Bu yerin her şeye hazırlıklı olduğunu düşünüyordum," dedi Richard. "Ancak sanırım sınırın bu kadar kuzeyinde rutubetten tamamen kurtulmak imkânsız. Güneş burada hiç doğmuyor mu?" Kendini abartılı hareketlerle keten havluya sardı ama çürük kokulu İskoç havasının soğuğu içine işlemişti bir kere.

"Aslında doğuyor, beyefendi."

Richard yavaş yavaş geri çekilmekte olan kontun kısa ve tıknaz uşağına baktı. "Yara izlerime bakıyordun, değil mi? Bu kadar çirkin görünmeleri seni hayrete düşürmüş olmalı."

Uşak hemen gözlerini yere indirdi. "Hayır, yarbay."

Adamın itaatkâr tavrı Richard'ın kızgınlığını biraz da olsa hafifletti. "Hadi ama dürüst ol. Fark etmemiş gibi davranamazsın. Yanımda yalancılara müsamaha göstermem. Ayrıca kaldırabilirim, neler gördüm ben."

Richard her tarafa sular damlatarak, küvetten cilalı tahta döşeme zemine adım attı.

Uşak temkinli davranarak gözlerini yerden kaldırdı. "Çok acı vermiş olmalılar, beyefendi."

"Hiç de bile," diye cevapladı Richard. "Hep varmış gibiler. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece biri senin gibi bakıp tepki verince asabım bozuluyor."

Richard keten havluyla iyice ovarak saçlarını kuruladı. "O zaman söyle bana uşak... bu izini sürdüğüm Kasap adındaki hayvan hakkında ne biliyorsun? Bu ülkenin insanları bir İngiliz hanımefendisini yatağından kaçırdığını biliyorlar mı? Peki o hanımefendinin bir zamanlar barışı sağlamak için İskoçya'ya yardım etmeye çalışmış büyük bir savaş kahramanının kızı olduğundan haberdarlar mı? Hadi ama böyle şeyleri uşaklar duyuyor olmalı. Çiftçiler Kasap'ın yön-

temleri hakkında ne düşünüyorlar? İçlerinde onaylamayanlar olmalı."

Uşak cevap vermeyince, Richard aklından geçenleri söylemeye devam etti: "Kontun medeni bir insan olduğunu biliyorum - kimilerine göre o bir beyefendi. Ama şato duvarları dışındaki halk ne düşünüyor? Aydınlanmış insanlarla mı çevriliyim, yoksa burası Kasap gibi İngiliz kanına aç Jakobitler'le mi dolu? Bir gözüm açık mı uyumalıyım?"

Uşak karyolaya serilmiş olan robdöşambrını getirmeye gitti. "Burada, şatonun duvarları arasında güvende olacağınıza emin olabilirsiniz, Yarbay Bennett. Ayrıca kapı içeriden sürgülenebiliyor."

Richard, robdöşambrı tutan uşağa doğru yürüdü. "Kapı içeriden sürgülenebiliyor mu dedin? Yani güvende falan değilim."

Uşak gergin bir biçimde boğazını temizledi. "Size bir şey olmasını istemem yarbay. Lord hazretlerinin sizle görüşüp, size her şekilde yardım etmeyi isteyecektir."

Richard keten havluyu yere atıp robdöşambrı giydi. "Kontun krala yardım etmeye gönüllü olduğu bir sır değil - en azından bundan çıkar sağladığı sürece."

Uşak eğilip işlemeli keten havluyu yerden aldı ve katladı. "Kont kesinlikle masum bir kadının zarar görmesini istemez. Sabahını tamamen size ayıracaktır."

"Hmm, umarım öyle olur," dedi Richard, robdöşambrın kuşağını bağlarken. "Winslowe Dükü ile yaptığı müzakerelerden büyük çıkarlar sağladı ve o asilzadenin kızının hayatı tehlikede. Umarım kont biraz... borçlu hisseder."

"Borçlu..." Uşak neredeyse paniğe kapılmış gibi gözüktü. "Evet, Yarbay Bennett. Kont borçların ve yükümlülüklerin farkında. Ve barışı arzu ediyor."

"Tabii ki eder."

Yorgun ve iyi bir uykuya ihtiyacı olan Richard, yumuşak kuş tüyü yatağa geçti ve başını yastığa dayadı. "Bu arada," dedi, "bana biraz o ünlü Moncrieffe viskisinden getir. En iyisi olduğunu duydum."

"Evet, yarbay. Derhal bir şişe göndereceğim."

* * *

"Şatoya ulaştığımızda Richard'a nasıl meydan okumayı planlıyorsun?" diye sordu Amelia.

Duncan ile gölgeli ormanda yol alıyorlardı. Orman, ağaçların tepelerinde minik kanatlarını çırpıştıran ispinoz, kiraz kuşu ve çalı bülbüllerinin cıvıldamalarıyla capcanlıydı. Şefkatle okşar gibi hafif bir rüzgâr esti ve akçaağaçlarının dalları arasında uğuldadı. Amelia bulundukları yerin sükûnetinden gereğinden fazla zevk aldığının farkındaydı. Burası iç dünyası için sakin bir mabet değildi, onları Duncan'ın kanlı geçeceği belli olan kişisel savaşına götüren yoldu.

"Moncrieffe Kontu'nun Jakobit isyanı desteklemediği ve Kral'a bağlılık yemini ettiği bir sır değil," dedi Amelia. "Sizden gelen tehdide karşı bir ordusu vardır elbette."

"Evet ama Beth'in babasının çiftlikte söylediklerini duymadın mı?" dedi Duncan. "Kontun babası, oğlunun ne hale geldiğini öğrense kemikleri sızlardı. O gururlu İskoç, toprak sahibi sarsılmaz bir Jakobit idi ve Sherrifmuir'de tüm gücüyle savaştı. Hizmetinde bulunan birçok sadık İskoç'la da beraber orada öldü. O yüzden, Moncrieffe Şatosu bölünmüş durumda. Tek yapmamız gereken kapılardan geçmek ve kontun ordusundan iki yüz askerin bize katılması birkaç

Roche
www.roche.com.tr

dakika alır. Kendini kandırma, nişanlın orada güvende olmayacak. Orası, Richard'ı bize gümüş tabakta sunmaktan mutlu olacak olan Jakobitler ile kaynıyor. Hatta oraya vardığımızda çoktan ölmüşse şaşırmam. Tabii bu da en hafif tabirle talihsizlik olur."

"Çünkü onu kendin öldürmek istiyorsun."

"Evet."

Amelia korkuyla sindi. "Tüm bunları duymak beni hayal kırıklığına uğrattı, çünkü babam baharda Moncrieffe Şatosu'na geldiğinde kontun ve klan üyelerinin medeni insanlar olduklarına ve barış istediklerine inanıyordu."

"Hakikaten istiyorlar ama barışı elde etmek için yapılması gerekenler konusunda görüş ayrılıkları var. Bazılar bunun için savaşıyor. Diğerleri sadece konuşuyor ve attıkları imzalardan çıkar sağlıyor. Neyse bunlardan bahsetmekten bıktım. Başka bir şeyden konuşalım."

O bilmiş tonundan hoşnut olmayan Amelia yine de serinkanlı konuşmaya çalıştı. "Hangi konudan bahsedelim istiyorsun? Lütfen küçük evde olanlarla hiçbir ilgisi olmasın."

"Neden? Görkemli çıplak bedenimin karşı konulamaz cazibesi seni o kadar mı heyecanlandırdı küçük kız?

Amelia'nın soğukkanlılığını koruması imkânsız hale geldi, çünkü ata bindiklerinden beri Duncan'ın çıplak bedeni dışında bir şey düşünemiyordu. Duncan'ın küvetteki hali sabah boyunca içini titretmeye devam etmişti ve ne kadar önemsememeye çalışırsa çalışsın, içinde uyandırdığı inatçı ve hararetli heyecanı bastıramamıştı.

"Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim. Bu bir hanımefendi için uygun bir sohbet değil."

"O zaman niye bu konuyu ortaya attın?" dedi Duncan.

"Siz İngiliz kızlarının her zaman neyin uygun olup neyin olmadığına göre davranması bana garip geliyor. Bir kere olsun arzularını saklamadan, dürüstçe yaşamak istemedin mi?"

"Seni arzuladığımı mı ima ediyorsun Duncan?"

Duncan burnunu hafifçe onun başının arkasına sürttü, bu da Amelia istemediği halde kasıklarında şiddetli bir ateşin yanmasına sebep oldu.

"Mesele o değil," diye yanıtladı Duncan, "ve bunu sen de biliyorsun ama yine de beni çekici bulduğunu düşünüyorum. Bulmaman mümkün değil!"

Gerçekten inanılmaz bir adamdı.

Duncan devam etti: "Nişanlın da yanında daima doğru düzgün ve kontrollü davranıyordu. Gerçek yüzünü gösterdiğinden nasıl emin olabilirsin?"

Amelia bir süre bunun hakkında düşündü. "Bilmemem gayet mümkün olabileceğini çoktan kabul ettim."

"İşte, görüyor musun? Eğer bir adam gerçekten hissettiği şekilde konuşmaz ya da davranmazsa..."

"Ama benim söylemeye çalıştığım da bu, Duncan. İngiltere'de özdenetim gösteriyoruz. Ve bu yüzden orada, temel dürtülerine göre hareket eden senin gibi insanlara nazaran katı bir takım sosyal kurallara uygun davranan insanlar arasında daha güvende hissediyorum."

"Yani göldeki o askerler gibi kurallara uyan erkekleri tercih ediyorsun?"

Amelia rahatsız bir biçimde eyerde kımıldandı. Yine Amelia'ya inandığı temel şeyleri sorgulatıyordu ki bu da onu rahatsız ediyordu, çünkü bu yabancı topraklarda kaybolmuş ve tek başınaydı. Babası ölmüştü. Eğer dönebileceği medeni bir evi olmazsa, bu çetin sınavda nasıl hayatta kalabilirdi? "Bu konuya geri dönmek zorunda mıyız?"

www.roche.com.tr

"Hayır. Tabii İngiliz olmanın ve sofra adabına uygun davranmanın bir erkeği dürüst ya da onurlu yapmayacağını kabul edersen."

Amelia, bu adamla girilecek bir tartışmadan galip çıkmak acaba hiç mümkün mü, diye düşünerek dudaklarını büzdü. "Peki, bu konuda hakkını teslim edeceğim. Nasıl etmem? Haklısın. O adamlar canavar ruhluydu. Bunu kaç kere daha söylemem gerek?"

"Subay dahil. En kötüsü oydu. Söyle hadi, küçük kız."

"Zaten söyledim," diye yanıtladı Amelia asabi bir şekilde, "eğer konuyu kapatmana yarayacaksa da tekrar söyleyeceğim. Yabanilerdi. Özellikle de o yüzbaşı."

Duncan memnun şekilde gülümsedi. "Aferin, küçük kız. Gelişme gösteriyorsun. Sana ilk gün ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Amelia tabii ki hatırlıyordu: *Senle işim bitmeden önce, süslü kırmızı ceketli İngiliz subaylarının da kilt giyen herhangi bir İskoç kadar vahşi olabileceğini sana göstereceğim.*

"Ama bilmelisin ki İskoçya'da da kurallar var," dedi Duncan. "Klanlar kuralsız değil. Klan şefinin emirlerini takip ediyoruz."

"Ve sen de bilmelisin ki tüm İngiliz erkekleri o askerler gibi değil."

At üzerinde giderlerken Amelia, Duncan'ın ona öğretmek istediği şey konusunda kafa yordu ve birçok açıdan onu haklı buldu. Bir adamın yüreğini tam olarak anlayabilmek için giysilerin ve dış görünüşün -hatta bazen davranışın- altına, daha derinlere bakmak gerekiyordu. Amelia teorik olarak bunun farkındaydı tabii ki ancak daha önce kendi

dünyasından olmayan bir adamı anlama konusunda bu derece uğraşmak zorunda kalmamıştı.

Ayrıca son birkaç gündür yaşadıkları üzerine de düşündü - bu İskoç savaşçısının önünde nasıl çırılçıplak kaldığını, bağlanıp zorla kaçırılmasını. Bir mağarada uyumuş ve yeni öldürülmüş bir tavşan yemişti. Üstüne üstlük, bir gece önce onu nerdeyse taşla öldürüyordu. Bunların hiçbirini yapabileceğini düşünmezdi.

Kendini, yüreğini bile tam olarak anlamaktan acizken bir başkasını tanıdığına nasıl inanabilirdi?

Beth'i ve çocuklarını, sıcak ve rahat yuvalarını düşündü. Basit ve huzurlu bir hayattı ama Beth'in yaşlı babası birçok savaşta savaşmış ve İngilizler tarafından gerçekleştirilen canavarca bir katliamda birçok sevdiğini kaybetmişti.

Ve son olarak aklına -sert ve acımasız gardiyanı- Duncan'ın sular damlatarak küvetten çıkması geldi. Güçlü, hoyrat ve tam bir erkek. Bir vahşi? Belki. Ama inanılmayacak kadar yakışıklı bir vahşi ve kendi çapında bir kahraman. Aynı zamanda zeki de.

Amelia tekrar onun savaşarak geçen hayatından geriye kalan yara izlerini düşündü...

"O yaralar acı veriyor mu?" diye sordu.

Duncan duraksadı ve Turner'ın başını silkip uzun siyah yelesini sallamasını izledi. "Evet. Bazen herhangi biri sebepsiz ağrıyor ve beni yaralandığım zamana geri götürüyor. Her yarayı ezbere biliyorum - o sırada nerede olduğumu ve kime karşı savaştığımı. Beni yaralayan adamın gözlerini ve kendimi savunmak için onu öldürüp öldürmediğimi bile hatırlıyorum."

"Peki ya hilal şeklinde olanı?" diye sordu Amelia. "Çok derine benziyor. O nasıl oldu?"

www.roche.com.tr

Duncan bir an sustu. "Küçükken dağdan düştüm ve bir taş gibi sekerek aşağı indim."

Amelia hemen eyerde ona doğru döndü. "Tanrım. Ne kadar korkunç."

"Evet, uçurumun kayalık tarafından hem de. Bileğimi kırdım ve kemiği yerine ben yerleştirdim."

Amelia hikâyeyi dinlerken acıyla yüzünü buruşturdu. "Kaç yaşındaydın?"

"On."

"Vay canına. Peki niye dağda yalnızdın? Yakınında sana göz kulak olacak bir yetişkin yok muydu?"

"Yoktu, yalnızdım."

"Neden ama? Bir ailen yok muydu?"

"Vardı ama babam disiplinli olmaya inanıyordu. 'Beşikten savaşa,' derdi hep. Evin yolunu bulmam için beni dağlara götürüp orada bırakan da oydu."

Amelia bunu anlamadı. Hem de hiç. "Bir baba niçin böyle bir şey yapar ki? Ölebilirdin."

"Amacı beni daha sert biri yapmaktı ve işe yaradı."

"Belli oluyor." Amelia önüne döndü ve Kasap'ı on yaşında bir çocuk olarak, dağlarda kolu kırık başının çaresine bakarken hayal etmeye çalıştı. "Ne kadar süre yalnız kaldın öyle?"

"Üç hafta. O yüzden dağa tırmandım. Nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Ama yakınlardaki bir kurdun ulumasını duymam dikkatimi dağıttı."

"Çok korkmuş olmalısın."

"Evet ama bir İskoçyalı korkuyla nasıl başa çıkılacağını bilir."

"Babam cesaretin korkusuz olmakla alakası olmadığını söylemişti," dedi Amelia. "Cesaret en çok korktuğun zamanki davranış şeklindir derdi."

"Evet, baban zeki bir adamdı, küçük kız ve aynı zamanda cesurdu da. Onun bir İskoç olmadığından emin misin?"

Amelia kıkırdadı. "Kesinlikle eminim."

"Ne yazık."

Amelia boynuna konan sinir bozucu tatarcığa vurdu. "Yalnız kaldığın o üç hafta boyunca başka neler oldu?"

"Pek bir şey olmadı. Dolandım durdum, yemek aradım, küçük hayvanları takip ettim ama bazen sırf onlarla olmaktan zevk aldığım için. Birkaç günlüğüne hayatı katlanılır kılan bir sincabı hatırlıyorum. Yanımda sadece bıçağım vardı ama çok geçmeden mızrak yapmayı, balık avlamayı, sonra ok ve yay yapmayı öğrendim. Evimin kuzeyde olduğumu biliyordum. Babamın beni bırakıp dörtnala uzaklaşmadan önce bana söylediği tek şeydi bu. Yani sadece güneşi izledim."

Amelia tepelerini örten yaprak örtüsünden gökyüzüne doğru baktı. "Böyle bir durumda hangi yöne gideceğimi bilemezdim."

"Evet, bilirdin, küçük kız. Tek bilmen gereken güneşin doğudan doğduğu. Geri kalanı kendiliğinden gelir zaten." Bedenini Amelia'ya yasladı. "Ama kafanı bunlarla doldurmaya, güneşten yolunu tayin etmeye çalışmana gerek yok. Ben buradayım ve nerede olduğumuzu tam olarak biliyorum."

"Moncrieffe'e doğru yol alıyoruz," dedi Amelia.

"Evet."

Amelia tereddütle, "Beni oraya vardığımızda kontun himayesine bırakacak mısın? Planın bu mu? Richard'la yüzleşmek ve sonra beni bırakmak mı?" dedi.

Lütfen, Tanrım, lütfen evet desin.

Konuştuğunda dudakları yine Amelia'nın kulağına değdi. "Hayır, küçük kız, sana bu konuda ya da başka bir şey için söz veremem."

"Neden?"

"Çünkü oraya vardığımızda aşığının orda olup olmayacağını bilmiyorum. Orda değilse, onu bulana kadar seni tutacağım. Ya da o bizi bulana kadar."

"Anlıyorum." Amelia duygularına hâkim olmaya çalıştı. "Ee, belki de Moncrieffe viskisi o kadar hoşuna gitmiştir ki bir süre oyalanmaya karar vermiştir."

"Öyle olması için dua et, küçük kız."

Aniden Duncan'ın vücudu kaskatı kesildi ve Amelia'nın yüreği ağzına geldi. Bir mızrak atıldı ve kafalarının üzerinden geçerek bir ağaca saplandı.

"Neler olu- " Ancak at şaha kalkıp ikisi de yere düşünce Amelia'nın cümleyi tamamlamaya fırsatı olmadı. Amelia ciğerlerini soluksuz bırakan şiddetli bir gürültüyle Duncan'ın üzerine düştü. Duncan onu yanına çekti ve Amelia daha başını kaldıramadan ayağa kalkmıştı. Baltası elinde Amelia'nın yanında dikilirken, devasa kılıcını korkunç bir hışırtıyla kınından çekti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Amelia bir kütüğün arkasından çıkan altın saçlı kiltli erkek çocuğu gördüğünde, kalbi hâlâ şiddetle çarpıyordu. Çocuğun yalnız olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Çocuk ayakta, korkudan titreyerek, ağzı açık halde onlara bakıyordu.

"Sizi kurt sandım!" diye bağırdı. Amelia çocuğun elindeki bıçağa göz attı. Yanakları kire bulanmış ve saçları keçeleşip yapış yapış olmuştu.

Duncan kılıcını tekrar kınına soktu ve ileriye doğru yürüdü ama baltasını hâlâ sıkıca tutuyordu. "Hangi kurttan bahsediyorsun çocuk?"

"Babamın sürüsünü takip eden kurttan!"

Duncan çocuktan birkaç adım ötede durdu. "Baban çoban mı?"

Roche
www.roche.com.tr

"Evet. Ama iki gündür onu görmüyorum."

Amelia ayağa kalktı ve eteklerini silkeledi. Bu tek başına hayatta kalmayı öğrenmesi için dağ başında babası tarafından terk edilen on yaşındaki bir başka İskoç çocuğu muydu yoksa? Belki de o kadar çaresizdi ki onları öldürüp akşam yemeği için derilerini yüzmeyi umuyordu.

Bu İskoçlar... Amelia onları anlamaya çalışıyordu ama bazen bu imkânsızdı.

Bir anda, çocuk ağlamaya başladı ve Amelia çocuğu teselli etmek için ona doğru atıldı fakat Duncan onu durdurmak için elini kaldırdı.

Duncan baltasını beline taktı. "Hadi ama, küçük," dedi sertçe. "İyi hedefledin. Sağlam ve esaslıydı." Dizi üzerine çöktü.

Çocuğun çelimsiz küçük bedeni hıçkırıklarla titredi. "Özür dilerim, amacım bu değildi!"

"Bir zarar gelmedi. Şimdi bana burada ne yaptığını söyle. Babanın yanından habersiz ayrıldın, değil mi?"

Çocuk başını salladı ve sesine hâkim olmaya çabalarken çenesi titriyordu.

"İsmin ne?" diye sordu Duncan.

"Elliott MacDonald."

Duncan, çocuğa kendini toplaması için biraz zaman verdi. Elliott'ın gözyaşlarını silip ağlamayı bırakmasını sabırla bekledi.

"Baban şimdi pazara mı gidiyor?" diye sordu Duncan.

"Evet."

"Ben çobanların gittiği yolu biliyorum. Buradan uzakta değil. Seni ona götürebiliriz."

Amelia dikkatle yaklaştı ve bu sefer Duncan onu engelledi. "İyi misin, Elliott?" Amelia çömeldi ve ellerini dizlerine dayadı. "Canın yanıyor mu? Aç mısın?"

Elliott emin olamadan Duncan'a baktı.

"Sorun yok, çocuk," dedi Duncan. "İngiliz olabilir ama dost."

"Komik konuşuyor."

"Evet, orası öyle."

Amelia gerginliğin sona erdiğini hissederek gülümsedi. "Evet, dünyanın bu kısmında komik konuşuyorum ama emin olabilirsin, benden korkman için hiçbir neden yok."

Oğlan ikisini de dikkatle inceledi, sonra bıçağını çizmesine soktu.

Duncan ayağa kalktı. "Eyer çantamda birkaç çörek var." Başını atının yönüne çevirdi. Neyse ki mızraktan ürküp kaçan hayvan geri gelmişti, mızrağın saplandığı ağacın orada bekliyordu.

Amelia eteklerini toplayarak ata doğru gitti ve boşta sallanan dizginleri eline aldı, sonra atı Duncan ve Elliott'ın bekledikleri yere getirdi. Ellerini deri keselere daldırıp Beth'in sabah verdiği çörekleri çıkarırken, diğerleri de bir kütüğün üzerine oturdular.

"İşte burada, Elliott," dedi Amelia, bir çörek uzatarak.

Oğlan çöreği hızla yedi, sonra geğirdi ve ağzını sildi.

"Kusura bakmayın," dedi. "Dünden beri bir şey yememiştim."

Amelia bir çörek daha verdi ve çocuk bunu da hemencecik bitiriverdi.

"Hem de senin gibi büyüme çağındaki bir çocuk?" dedi Duncan. "İki çöreği de çiğnemeden yutmana şaşmamak gerek."

Roche
www.roche.com.tr

Amelia, Duncan'ın çocuğun dağınık sarı saçlarını karıştırmasını seyretti. Elliott meşhur İskoç Kasabı'nın yanında oturduğunu bilseydi acaba ne yapardı, diye düşündü. Korku içinde ağlayarak ve babasını sayıklayarak kaçar mıydı? Yoksa sevinçten deliye mi dönerdi?

Duncan'ın bu davranışını Amelia'yı kaleden kaçırdığı geceki haliyle karşılaştırdı. Gerçek Duncan kimdi? O anda ondan hiç korkmuyordu ya da ona kızgın değildi. Aslında, çocukla konuşma tarzına hayran olmuştu.

"Bana bu takip ettiğin kurttan bahset," dedi Duncan. "Tarif edebilir misin?"

"Dişi bir kurt," dedi Elliott. "Postunda griden çok beyaz tüy var ve bu da onu görmeyi zorlaştırıyor. Sürüye karışıyor."

"Zeki bir kurt," dedi Duncan. "Baban kaybolduğunu biliyor mu? Ona beyaz kurdu takip ettiğini söylemiş miydin?"

"Evet. Gitmemi istememişti ama ona kurdun dişleriyle geri döneceğimi söyledim."

"Bugün kurtla karşılaştın mı?"

"Hayır. Sorun da bu. Kayboldum ve o da büyük ihtimalle şu anda babamın koyunlarını yiyor ve ben onları koruyamıyorum. Babam da herhalde çok kızgındır."

"Sürüne geri dönmen gerekiyor." Duncan bir an düşünerek durdu. "Hanımefendiye ata binmesi için yardımcı ol, sonra onla beraber eyere çık. Babanı bulacağız."

Oğlan ata doğru yürümeye başladı ama birden durup döndü. "Size teşekkür etmem lazım, bayım. İsminizi söyler misiniz?"

"İsmim Duncan."

"MacDonald mısınız?"

Duncan kısa bir süre Amelia'ya baktı. "Hayır, çocuk. Ben bir MacDonald değilim. Ama bir dostum öyle."

Oğlan bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Bana söylemek istemiyorsun, değil mi? Bir kaçak mısın?"

Duncan kıkırdadı. "Onun gibi bir şey."

Aslında, tam olarak öyleydi. Kasap'ın kesilmiş kellesini getirene verilecek ödül oldukça dolgundu.

Çocuk birden rengi solarak, "Sen Kasap değilsin, değil mi?" diye sordu.

Duncan tekrar Amelia'ya baktı ve sonra sakince yanıtladı: "Hayır, Elliott."

"Bu çok kötü," dedi, "çünkü bir gün Kasap'ın çetesine katılacağım."

Duncan sadece omuz silkti ve sanki önemli biri olmadığı için özür dilermişçesine kollarını iki yana kocaman açtı.

"Ee, yine de," dedi Elliott, ata doğru dönerek, "kimseye seni gördüğümü söylemeyeceğim." Mızrağını ağaçtan çıkardı. "Ve ıskaladığım için memnunum."

Oldukça mutlu olan Elliott, Amelia'nın eyer keselerini toplamasını bekledi; sonra ata binerken centilmence davranıp ona yardım etti.

* * *

Çobana ve sürüsüne ulaşmaları iki saat sürdü. Onları Ağustos güneşinin cömert sıcağında verimli yeşil bir vadiden geçerken buldular.

Güneş yüzlerce beyaz, pamuk gibi koyunu aydınlatırken, yüksek zirveleri cennetten inmiş gibi görünen bulutlarla süslü dağlar ardı arkasına sıralanıyordu. Yırtıcı bir kuş sanki ağırlıksızmış gibi aşağıya doğru süzüldü. Köpekler vadi zemini boyunca gürültülü bir şekilde havladılar ve sürüyü güldür güldür akan nehre doğru sürdüler.

Roche
www.roche.com.tr

Amelia'nın bu muazzam zümrüt yeşili güzelliği tam anlamıyla kavraması çok güç oldu. Parlak güneş altında ıslak ıslak parlayan toprak ve bitki örtüsünün taze aromasını içine çekti. Bir ressam olsaydı, bu görüntünün sonsuza kadar yaşaması için resmederdi. Bir tutsak olduğu düşünülürse oldukça mutluydu. Yine de Amelia, bu inanılmaz güzelliği seyretti ve her bir ayrıntıyı inceledi, gördüklerini ve hissettiklerini asla unutmamaya kararlıydı.

Elliott attan atlayıp koşmaya başladı.

"Baba! Baba!"

Havlayan köpekler geldiklerini ele verdiler ve vadiden Elliott'ı selamlamak için hızla onlara doğru koştular.

Çoban da onları gördü ve koşmaya başladı. Duncan atın önünde, ayakta durdu ve adamın oğluna sarılmasını seyretti.

Bu kavuşma Amelia'yı mutlu etti. Kendi babasını ve onu kaybettiğinde nasıl üzüldüğünü düşündüğünde, sevinci derin ve acı veren bir hüzünle iç içe geçti. Şimdi koşup babasının güvenli ve sevgi dolu kollarına atılmak için neler vermezdi.

Hayali boğazını düğümledi ama yutkundu ve davetsiz gözyaşlarına engel olmak için savaştı. Gözyaşlarının burada bir yardımı olmazdı.

Çoban oğluna sarıldı ve Duncan ile Amelia'yı selamladı. Duncan ileriye atıldı ve atı da onu takip etti, böylece Amelia babası hakkındaki tüm düşüncelerini unutuverdi. Duncan'ın şu andaki haline -ilgili, yardımsever ve içten- vurulmuştu. Kibar ve güvenilir bir adamdı. Yardıma ihtiyacın olduğu zaman güvenebileceğin tek kişiydi.

O birkaç gece önce Amelia'yı kaçıran, korku salan ve insanlıktan uzak Kasap değildi. Bu tamamen başka biriydi. Böyle düşünüyor olması onu çok şaşırttı.

Çoban uzaktan, "İyi günler sizlere!" diye bağırdı. Kilt, kısa kahverengi ceket ve kuş tüylü saplı ekose bir başlık giyiyordu. "Elliott az kalsın onları mızrağım ile yaralıyordum dedi!"

"Evet," diye yanıtladı Duncan. "Çocuk çok yetenekli. Hayatta kalıp bunları anlatabildiğimiz için şanslıyız."

Çoban yaklaştı, Duncan'ın karşısında durdu ve daha alçak bir sesle, "Oğlumu bana geri getirdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az," dedi. "Annesi bu dünyadan ayrıldı ve o benim hayatım."

Duncan başını salladı. "Onunla gurur duymalısınız," dedi. "Cesur bir çocuk olduğuna hiç şüphe yok."

Çoban başını çevirdi, omzunun üzerinden gülen ve köpekleri kovalayan Elliott'a baktı. "Savaşmak istiyor. Baskıya boyun eğmiyor, karşısındaki aç bir kurt bile olsa."

"Kurt aklımda," dedi Duncan. "Elliot bana tarif etti. Beyaz tüyleri var."

"Evet ama seni uyarıyorum, çok sinsi ve kurnaz bir kurt, birden karşına çıkabilir. Bunca zamandır çobanım, hiç bu kadar zeki bir yaratık görmedim."

"Bunu hatırlayacağım. Sana iyi şanslar, MacDonald."

Duncan atı çevirmeye başladı ve Amelia dostça bakan adama başını salladı.

Adam başlığının kenarına dokunarak, "İyi günler, küçük hanım," dedi, eyerde oturan Amelia'ya bakarak.

Amelia sessiz kalmanın ve İngiliz aksanını saklamanın en doğrusu olacağına karar verdi. Bu adam ona zaten yardım edemezdi. Eğer kim olduğunu bilseydi, büyük ihtimalle Kasap'ın tarafını tutardı - tıpkı sınırın kuzeyindeki diğer herkes gibi.

Roche
www.roche.com.tr

Duncan, "İyi şanslar, Elliott! Onu yakalayacağına eminim!" diye bağırdı.

"Yakalayacağım!" diye yanıtladı çocuk. "Ve çörekler için teşekkürler!"

Duncan atı birkaç dakika yürüttü, sonra durdu. "İleriye kay, küçük kız," dedi. "Sana katılmanın zamanı geldi."

Duncan ayağını üzengiye geçirdi ve Amelia'nın arkasına çıktı, sonra iki eliyle dizginleri topladı.

Amelia onun yine eyerde kendisine bu kadar yakın oturması konusunda ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Duncan'ın güçlü elleri deri dizginleri kavramış, kasıkları Amelia'nın kalçalarına dayanıyordu.

Artık daha hızlı ilerleriz, dedi Amelia kendi kendine. Duncan dehleyip atı dörtnala koştururken onun kendine özgü erkeksi kokusunu görmezden gelmeye çalıştı. Çok yakında Moncrieffe'e ulaşacaklardı ve Amelia güvende olmaya ve özgürlüğünü tekrar kazanmaya bir adım daha yaklaşacaktı.

Tek istediği buydu; güvende ve özgür olmak. Moncrieffe Şatosu'na ulaşana ve evine dönmek için bir yol bulana kadar Duncan'a yakın kalacaktı. Duncan en sonunda gitmesine izin verene kadar elinden geleni yapacaktı. Ve cazibesi ya da onu sinir eden kibri veya baştan çıkarıcı tavrına fazla kafa yormayacaktı. Ayrıca Duncan'ın o çocuğa ve çobana ne kadar kibar davrandığını ya da kendisini kumsalda o korkunç İngiliz askerlerinden nasıl kahramanca kurtardığını da düşünmeyecekti.

Hayır, bunların hiçbirini düşünmeyecekti. Bu düşünceleri kafasından uzaklaştıracaktı. Moncrieffe Şatosu'na doğru yol alıyorlardı. Önemli olan tek şey de buydu.

* * *

Öğleden sonra olmuştu, hava sıcak ve nemliydi. Nehrin sığ bir kesiminde serinlemek için durdular. Duncan durmaksızın terliyordu, bol keten gömleği sırtına yapışmıştı. Çömelip ellerini suya soktu, kuvvetlice ovuşturdu, sonra da soğuk su damlalarını yüzüne çarptı.

Biraz uzakta, Amelia ayakkabılarını çıkardı. Çakıl taşları üzerinden çıplak ayakla yürüdü, eteklerini toplayıp beline sıkıştırdı. Nehrin içine girdi ve su dizlerine ulaşınca durdu.

Duncan arkasına yaslanıp dirsekleri üzerine yaslandı ve bacaklarını uzattı. Biraz önce kendi yaptığı gibi, Amelia'nın da eğilip yüzünü ve boynunu suyla ıslatmasını seyretti. Amelia doğruldu, gözlerini kapadı ve yüzünü göğe çevirdi. Bakır renkli bukleleri tatlı, çekici poposuna kadar uzanıyordu.

Amelia ıslak parmaklarını hafifçe boynu ve göğüsleri boyunca gezdirdi. Parmaklarının yumuşak dokunuşundan zevk alıyor gibi görünüyordu. Sıcaktan yanakları kızarmış, teniyse terden parlıyordu. Dudaklarını aralayıp dilinin ucuyla ıslattı. Bu erotik hareket Duncan'ın başıboş bir hülyaya dalmasına sebep oldu.

Zihninin ıssız dehlizlerinde, Amelia nehirde çıplak duruyordu. Hayalinde suya batmış Amelia'nın önünde diz çökmüş, dilini onun pembe meme uçları etrafında gezdiriyor, tatlı göbek deliğinin tadına bakıyordu. Amelia'nın tuzlu teninden ve vücudunun tatlı kokusundan keyif alıyordu. Ellerini onun belinin kıvrımlarından aşağı indiriyor ve kalçalarına, karnına ve boynuna öpücükler konduruyordu. Erkekliği uyandı ve büyüdü, daha fazla sabredecek gücü kalmamıştı.

Duncan aniden gözlerini açtı ve silkindi.

"Kahretsin," diye fısıldadı ve ayağa kalktı. Amelia, Wins-

Roche
www.roche.com.tr

lowe Dükü'nün kızıydı. Bu tür şeyler düşünmemeliydi ya da Richard Bennett hâlâ İskoçya'nın altını üstüne getirirken burada zamanını böyle boşa harcamamalıydı.

"Nehirden çık" diye bağırdı Duncan. "Yola düşme vakti!"

Amelia şaşırmış bir halde ona döndü. "Hemen mi? Ama su o kadar güzel ki."

"Ayakkabılarını giy," dedi Duncan asabi bir şekilde. "Ayrılıyoruz."

Duncan ata binene kadar bir daha ona bakmadı. Turner'ı yarım kilometre kadar dizginlerinden çekip yürüttü ve sonra eyere Amelia'nın arkasına çıktı.

* * *

Hava karardıktan sonra, yıldızların altında yüksekte bir tepenin doruğunda uzun bir taşın yanında kamp kurdular. Hiçbir esintinin olmadığı açık gecelerden biriydi. Neredeyse çıplak gözle bakılamayacak kadar parlak bir dolunay vardı.

Duncan bir ateş yaktı ve Beth'in onlar için hazırladığı tütsülenmiş domuzu pişirdi. Domuzu, çavdar ekmeği ve Duncan'ın ormandan topladığı bir öbek yaban mersini eşliğinde zevkle yediler.

Yemeği bitirdiklerinde, Duncan uzun taşa yaslandı ve kilt torbasından kalaydan matarasını çıkardı.

"Moncrieffe viskisi, İskoçya'nın en iyisidir." Bir an için mataraya baktı. "Ve Tanrı biliyor bu akşam viskiye çok ihtiyacım var." Gelişigüzel bir şekilde şerefe kaldırdı, büyükçe bir yudum içti, sonra matarayı Amelia'ya uzattı. "Belki sen de içmelisin, viskinin enerji veren gücünü hisseder ve İskoç

olduğumuz için neden bu kadar gurur duyduğumuzu anlarsın."

Amelia kaşını kaldırdı. "Bunu içki içerek mi anlayacağım?"

"Evet, küçük kız ve çok daha fazlasını."

Amelia meydan okurcasına ona baktı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Beni korkutmaya ve burada senle yalnız olduğum için tedirgin etmeye çalışıyorsun."

"Kesinlikle korkmalısın," dedi Duncan. "Ben iri yarı, balta, ateşli bir İskoçyalı'yım ve bazı ihtiyaçlarım var." Durdu ve davetkâr mavi gözlerini kısarak ona baktı.

Sesindeki şehvet Amelia'yı ürpertti ama yine de cüretkâr biçimde çenesini kaldırdı, çünkü ona korktuğunu göstermemekte kararlıydı. Yine de Duncan'ın onu yalnızca dikkatli olma konusunda uyarmaya çalıştığını da hissediyordu.

Duncan bacaklarını uzattı ve tekrar mataradan içti. İçkinin sert aromasının etkisiyle usulca inledi. "Ah, bu İskoçya'nın sunduklarının içinde en iyisi. Kontun bunu nasıl ürettiğini öğrenmek için neler vermezdim."

"Hiç de böyle şeyler söyleyecek birine benzemiyorsun," dedi Amelia. "Genelde istediğini kolayca elde etmiyor musun?"

Duncan başını kaldırdı. "Hayır, küçük kız. Aksi halde, şu anda çoktan bekâretini kaybetmiş ve ziyadesiyle de tatmin olmuş olurdun."

Hakarete uğramış hisseden Amelia, öfkeyle güldü. "Kendine bu kadar güvenmen komik."

"Bir âşık olarak yeteneklerim için komik demezdim. Kadınları mutlu etmekte çok iyiyimdir."

Amelia bir an düşündü. "Meşhur Kasap, hem sevişmekte

Roche
www.roche.com.tr

hem de insanları doğramakta çok iyi. Ne kadar yeteneklisin böyle."

Amelia mataraya gözlerini dikti. Susamıştı ve içecek başka bir şey de yoktu. Bir bebek gibi uyumak fikri de oldukça çekici geliyordu.

"Kendimi büyülenmeye hazırlamalıyım, değil mi?" dedi Amelia ve matarayı aldı. "Kendimden geçersem ne olacak?"

"Endişe etme, küçük kız. Oracıkta uzanıverirsin, çimenler yumuşak."

"Ciddi olamazsın."

Mataraya baktı ve çalkaladı, sonra da içti.

Tanrım! İçki yerine sıvı ateş de yutmuş olabilirdi. Viski gırtlağından iner inmez, midesi cayır cayır yanmaya başlamıştı. "Buna güzel mi diyorsun?" diye sordu Amelia, yaşlı bir adamın boğuk sesiyle konuşmuştu.

"Evet, küçük kız, bir boğanın testislerinden bile daha güçlü."

Amelia gözlerini sımsıkı kapadı. "Ve bu hoşuna mı gidiyor?"

Matarayı tutmaya devam ederek bir süre kendine gelmeyi bekledi. Bu ünlü İskoç içkisinin hakkından gelmeye kararlıydı. Bir-iki saniye sonra yeniden içti.

Kafasını kaldırdı ve yıldızlara baktı, çok geçmeden düşünceleri o gün yaşadıklarına yoğunlaştı. Elliott'ı ve ormanda iki gün tek başına nasıl hayatta kaldığını düşündü.

"Tanıştığımız çoban Elliott'ın annesinin olmadığını söyledi," dedi Amelia. "Artık benim de annem ve babam yok ama en azından çocukken geceleri kötü bir rüya gördüğümde seslenebileceğim bir annem vardı ve gelip bana sarılırdı. Onun kollarında olmanın nasıl hissettirdiğini asla unutmayacağım." Kafasını indirip adama baktı. "Senin geceleyin birine seslenmek zorunda kaldığını hiç sanmıyorum."

Duncan taşa yaslanmış haldeyken oldukça rahat görünüyordu ama gözleri her zamanki gibi deliciydi. "Birçok kez seslendim ve annem her zaman geldi."

"Kâbusların mı vardı? Ve de bir annen?"

"Benim hakkında ne düşünürsen düşün ama ben şeytanın dölü değilim."

Söylediklerinden bir nebze utanmış olan Amelia biraz daha içti. Viski yine genzini yaktı fakat ilk seferki kadar değil.

"Bunu duymak seni şaşırtabilir," dedi Duncan, "ama annem Fransız asıllı, eğitimli bir kadındı. Bana okuma yazmayı öğretti ve beni okumam için okula gönderdi."

Amelia şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Okula mı gittin? Nerede?"

"Bu soruyu cevaplamayacağım."

Yine de Amelia daha sonra bunu yeniden sormak için aklının bir köşesine yazdı, çünkü fazlasıyla merak etmişti.

"Annen babanım katı disiplini konusunda nasıl hissediyordu?" diye sordu Amelia. "Bilgili bir kadının çocuğuna bu kadar gaddarca davranılmasından hoşlanacağını sanmam."

"Hayır, hoşlanmazdı ama babama karşı gelmeye cesaret edemezdi."

"Peki ya sen?" Amelia sordu. "Sen hiç ona karşı gelmeye çalıştın mı?"

"Evet, birden fazla kez, çünkü bana ve başkalarına yaptıkları her zaman hoşuma gitmezdi. Ancak ne olursa olsun babamdı, ona saygı duydum ve onun sayesinde bugün olduğum kişiye dönüştüm."

Roche
www.roche.com.tr

Amelia biraz daha içti ve alkolün ezici gücünün altındaki aromatik lezzetleri tatmaya başladı.

"Peki ya doğru ve yanlış? Bu konuda hiçbir şey öğretti mi baban? Yoksa sadece savaşmayı ve hayatta kalmayı mı öğretti?"

Duncan bir an bunu düşündü. "Zor bir soru sordun, küçük kız. Kesin olarak, babamın her zaman doğru olanı yapıp yapmadığını ya da ahlaki değerleri yeteri kadar aşılamaya çalışıp çalışmadığını söyleyemem. Aslında, bazen böyle yapmadığını biliyorum. Ama belki de bunu annemin öğrettiklerinden biliyorumdur. Annem kafası çalışan, sorgulayan biriydi ve bana da öyle olmayı öğretti. Diğer yandan, babam..." Duncan durdu. "O sadece bir savaşçıydı. Fazlasıyla kas gücüne sahipti ve vicdanı konusunda pek fazla endişelenmezdi."

Sadece bir savaşçıydı... Vicdanı konusunda pek fazla endişelenmezdi. Duncan'ın bunları söylemesi Amelia'yı şoke etmişti. "En azından hayatını etkileyecek iki farklı perspektif edindin. İkisi de seni bugün olduğun adama dönüştürmekte rol oynadılar."

Gerçekten de son birkaç günde Duncan'ın iki farklı yanını görmüştü. Bir oğlan çocuğunun saçlarını okşayan sevecen ve yardımsever bir adam görmüştü ama ondan önce de Kasap'ın bir İngiliz askerini göle fırlatırkenki hiddetine tanık olmuştu.

Uzaktaki bir kurt ulumasını yakınlardan gelen bir boğuşma sesi izledi. Ses Duncan'ı kendine getirmişti. Çimende yanına koyduğu tabancasını aldı, horozunu çekti ve ayağa kalktı. Amelia yerde kaldı ve kafasını kaldırarak ona baktı.

Duncan bıçağını yavaşça çizmesinden çekip Amelia'ya verdi.

Amelia merakla baktı ve bıçağın sapını kavrarken gözleri karanlık bir tutkuyla kesişti. Bu silahı ona bir şey olursa kendisini koruması ya da dövüşürken kendisine yardımcı olması için veriyordu. Bir şekilde Amelia'ya güvenini gösteriyordu.

Duncan parmağını Amelia'ya doğrulttu, sonra da uzun taşı göstererek, taşın arkasına geçmesini ima istedi. Duncan çatırdayan ateşten uzaklaşarak çimenlerin üzerinde sessizce ilerledi. Uzunca bir süre arkası Amelia'ya dönük durdu ve dikkatle gecenin seslerini dinledi.

Bir başka kurt ulumasına benzer bir ses duyuldu ama çok uzaktan geliyordu, büyük ihtimalle sadece karşıdaki dağ sırasından gelen bir yankıydı. Bir an için Amelia korkacak hiçbir şey olmadığına inandı ta ki çalılardan gelen hışırdama sesini duyana kadar.

Midesi korkuyla burkuldu. İskoçya'da bir an bile huzur olmaz mıydı?

Duncan yere çömeldi ve kemerinden baltasını çıkardı. Amelia taşın arkasına doğru sürünerek gitti.

Ya bir yaban domuzuysa? Ya bir İngiliz askeriyse?

Belki de Amelia, misket tüfeği dolu ya da süngüsü takılı ve savaşmaya hazır kırmızı ceketli bir adam görmek için dua etmeliydi ama kumsalda yaşadıklarından sonra, hiçbir şeyden eskisi kadar emin olamıyordu. Tek bildiği Duncan'ın kendisi ve bu davetsiz misafir arasında durduğu ve hangi amaçla olursa olsun, Amelia'yı korumak için hayatını feda etmeye hazır olduğuydu.

Tepelerinde ay ışığı parlıyordu - o kadar parlaktı ki yamacın ucunu görebiliyordu. Amelia taşın arkasından merakla uzanarak neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Roche
www.roche.com.tr

En sonunda, davetsiz misafir Duncan'a on adım kala durdu ve en ufak bir korku ya da saldırganlık belirtisi göstermeden doğrudan ona baktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Hareket etme," dedi Duncan, henüz silahını indirmemişti.

Olağanüstü karşılaşmayı kalbi delicesine çarparak izleyen Amelia, taşın arkasına iyice sinmişti.

Amelia fısıldayarak, "Ne istiyor?" diye sordu.

"Merak ediyor."

Gelen beyaz kurttu ve Duncan'ın karşısında sakince oturuyordu.

Hiçbiri hareket etmedi. Duncan tabancası keskin dişli canavarı hedeflemiş, diğer eli baltasını aşağıda tutar şekilde bir dizi üzerine çöktü. Amelia, kurt aniden saldırırsa Duncan'ın baltasını savurmaya hazır olduğundan şüphelendi ama çok uzun bir süre hiçbir şey olmadı - ta ki Duncan yavaşça ve dikkatlice topukları üzerine oturup, silahını indirene kadar.

Roche
www.roche.com.tr

Kurt serin gecede hızlı hızlı soludu, sonra ağzını kapattı ve başını merakla dinleyerek bir sese doğru çevirdi. Önemli bir şey olmadığına kanaat getirdi, ağzını tekrar açarak hızlı solumasını sürdürdü. Bir süre sonra ağzını yaladı ve çenesini ön pençeleri üzerine dayadı ve Duncan'ı meraklı gözlerle seyretmeye devam etti.

Amelia taşın arkasından çıktı ve Duncan'a doğru yaklaşarak yanında dizlerinin üstünde oturdu. Kurt kafasını kaldırıp havayı kokladı, sonra tekrar ayağa kalktı. Ardından birden döndü ve hızla çalılara dalıp uzaklaştı.

Amelia rahat bir nefes aldı. "Bu gerçek mi rüya mı?"

"Gerçek."

Birkaç dakika kurdun gözden kaybolduğu noktayı izleyerek oturdular ancak hiçbir şey olmadı.

"Peki niye bize saldırmadı? Eğer senden korksaydı ya da bizi yemek isteseydi, bize hırlar ya da meydan okurdu, değil mi?"

"Karnı tok olduğuna bahse girerim."

"Anladım." Amelia bir süre sessizce oturdu. "Yani sabaha geri gelirse, hâlâ ona yem olma ihtimalimiz var."

Baltasını kemerine soktu ve ayağa kalktı. "Mümkün."

Duncan elini uzattı. Amelia uzatılan eli tutup ayağa kalktı. Bıçağı tedbir olarak eteğinin katlarına saklamıştı.

"Kurdu vurmak aklından geçmedi mi Duncan? Elliott büyük ihtimalle vurmanı isterdi."

"Yerimde olsaydı o da vurmakta zorlanırdı."

Amelia kurdun arkasından uzun uzun baktı. "Güzel bir kurttu, değil mi?"

"Evet."

Amelia bakışlarının sıcaklığını yüzünde hissetti. Parlak

mavi gözlerine bakınca biraz başı döndü. Hafif bir rüzgâr -gecenin ilk rüzgârı- esti ve eteklerini havalandırdı. Amelia yüzünden bir tutam saçı geriye doğru itti.

"Ateşin başına," dedi Duncan. Beraberce otlar üzerinde küçük kamplarına doğru yürüdüler. Duncan kürkü yere serdi. "Bu gece benim yanımda yatacaksın," dedi, "kurdun geri dönme ihtimaline karşı."

Kurt söz konusu olmasaydı, Amelia buna itiraz ederdi ama bu durumda başka türlü uyuyabileceğini sanmıyordu. Ayrıca şu anda kendini daha rahat hissediyordu - viski ve tabii ki bıçak yüzünden.

Amelia sönmekte olan kamp ateşinin etrafından dolanarak ona yaklaştı. Ancak yatmadan önce Duncan alaycı bir şekilde baktı.

"İskoç kamasını artık geri alayım, küçük kız."

Amelia iç geçirdi. "Bana vermeyecek misin?"

"Hayır."

Amelia bir an tereddüt etti ama sonra tartışmanın anlamsız olacağına karar verdi. Ayrıca önceki gece olanlardan sonra, kendi özgürlüğü ve Duncan'ın hayatı arasında bir seçim yapmaya zorlanacağı bir durumda kalmak istemiyordu. Amelia'yı o askerlerden ve kurttan korumuştu. Artık onu öldüremezdi. Hiçbir zaman da öldürebileceğini sanmıyordu.

Amelia bıçağı uzattı ve İskoçyalı alıp çizmesine soktu, sonra yavaşça dizleri üzerine çöktü. "Biraz uyuyalım."

O ilk sabah mağarada yaptıkları gibi beraberce uzandılar. Amelia yüzünü ateşe çevirdi ve Duncan onun arkasına kıvrılarak bacaklarını onun bacaklarına doladı. Üzerlerine de tartanını örttü.

"Rahat mısın?" diye sordu Duncan.

Roche
www.roche.com.tr

"Evet." Güvende ve sıcacık hissettiği doğruydu, ancak hiç de gevşemiş değildi.

Uzun bir süre konuşmadan öylece uzandılar ve tam Amelia uykuya dalabileceğini düşündüğü sırada, Duncan konuştu.

"Sana bir soru sorabilir miyim küçük kız?"

"Sormanı engelleyemem sanırım."

Duncan tereddüt etti. "Niye Richard Bennett'a evet dedin? Oldukça zeki olduğunu düşünüyorum ve kör de değilsin. Bir beyefendi olduğu için ona hayran olduğunu söyledin ama Londra dans salonlarında boy gösteren onlarça beyefendi var. Neden o? Babanın hayatını kurtardığı için mi?"

Amelia bu soruya verebileceği tüm muhtemel cevaplar üzerine kafa yordu. Richard'ın misafir olarak geldiği zamanları ve kırmızı üniformasıyla ne kadar şık olduğunu anımsadı. Hemen baştan çıkmıştı - kaçınılmaz bir şekilde. Romantik düşleri olan genç, tecrübesiz bir kızdı, cesur ve soylu bir kahraman tarafından baştan çıkarılmaya hazırdı.

Ve babası da Amelia'nın fikirlerini desteklemiş ve beraberliklerine onay vermişti. Sonuçta babası hayatta olmasını bu genç ve yakışıklı subaya borçluydu. Hayatını kurtarmak için muharebe alanına dörtnala koşturmuş ve kendini ateşin içine atmıştı.

"Çetrefilli bir konu," dedi Amelia, "ama şimdi onu düşündüğüm kadar iyi tanımamış olduğumu anlıyorum. Tüm karşılaşmalarımız kibar ve usulüne uygundu, ayrıca romantik fikirlerim vardı. Ondan önce hayatım korunaklıydı ve babamın ölümünden sonra evlenmek için acele etmem gerektiğine inandım. Kendimi çok yalnız ve nerdeyse panik içinde hissettim, yani belki de kördüm. Sadece görmek istediğimi gördüm."

"Babanın yerine koyacak birini arıyordun," dedi Duncan. "Bir kocanın koruması altında olmak istedin. Güvende olmak istedin."

"Evet," dedi Amelia, itiraf etmesi zor olmasına rağmen. "Bana bir soru sormana izin verdim," dedi Amelia, "ve dürüstçe cevap verdim, şimdi ben de sana bir soru sorabilir miyim?"

"Zaten birkaç soru sordun bu gece."

"Sadece bir tane daha..."

Duncan tamam demedi ama hayır da demedi.

Amelia dudaklarını yaladı ve parlayan ateşin korlarına uzun uzun baktı.

"Neden bana sahip olmadın Duncan? Niyetin Richard'dan intikam almaksa..."

Duncan uzun bir süre sessiz kaldı, sonra kadife bir sesle konuştu: "Belki de hâlâ sahip olabilirim."

Amelia kalbi delicesine atarken hareketsizce yattı. Bunu söylemesini beklemiyordu ama yine de korkmamıştı.

"Bu konuyu açmamalıydın, küçük kız," dedi Duncan. "Düşüncelerimi yolundan saptırdın ve şimdi ellerim de yoldan çıkmak istiyor."

Tepede yine rüzgâr esti ve uzun İskoç otları boyunca uğuldadı. Tuhaf bir bekleyiş Amelia'nın midesinde dalgalandı ancak sonra Kasap üzerine çıktı, bunu o kadar doğal ve kolayca yapmıştı ki sanki başka türlüsü zaten mümkün değildi.

Duncan, ay ışığının aydınlattığı onun güzel yüzüne baktı.

Amelia hareket edemiyordu, anlayamadığı bir sürü duyguyla felç olmuş gibiydi.

Duncan kasıklarını küçük daireler çizerek Amelia'ya

Roche
www.roche.com.tr

sürtmeye başladı. "Bu sabah sana hiç olmadığın kadar tehlikede olduğunu söylemiştim."

"Lütfen, Duncan..."

"Lütfen ne? Durayım mı?"

Amelia evet demesi ya da başını sallaması gerektiğini biliyordu ama bunları yapabilecek gücü yoktu. O anda önemli olan tek şey damarlarında dolaşan ateşti. Duncan yavaşça eğilip dudaklarını dudaklarına değdirdi.

Duncan'ın dudakları ve meraklı dili direncinin son kırıntılarının da hakkından geldi. Yapmaması, istememesi gerektiğini biliyordu ama arzularına kulak tıkayamıyordu.

Duncan onu öperken diziyle onun bacaklarını araladı. Amelia yoğun bir ateşle yandığını hissetti ve inledi, sonra kendini onun kiltini çekiştirirken buldu.

"Bana durmamı söyle," dedi Duncan emreder gibi. boynunu öperken daha da hızlandı.

Tabii ki Amelia öyle yapacaktı -ona durmasını söyleyecekti- ama bir şey onu birkaç saniye daha devam etmesi için zorladı. Kalçalarını istemsizce yukarı kaldırdı ve Duncan'ın öpüşüne coşkuyla karşılık verdi. En sonunda tutkulu bir iç çekişle konuşmayı başarabildi.

"Ah, Duncan, dur lütfen."

"Emin misin? Yoksa çok geçmeden içinde olacağım." Duncan onun eteklerini yukarıya çekti, sonra balta tutmaktan sertleşen elini uyluklarına doğru kaydırdı. Amelia bu temasla zevkten kıvrandı.

Duncan'ın eli dizlerinde, kalçalarında ve karnında gezindi. Konuştuğunda sesi hırçındı ve buram buram cinsel açlık kokuyordu. "İçine girmek istiyorum. Göğüslerini, kalçalarını ve göbeğini öpmek istiyorum. Bunu sen de istediğini söylersen seni soyacağım."

"Hayır," diye mırıldandı Amelia, "istemiyorum."

Ama istiyordu. Anlayamıyordu ama istiyordu.

"O zaman durmamı söyle, hem de hemen."

Amelia dudaklarını konuşmak için araladı ama başaramadı.

Duncan elini yavaşça onun kol ve omzunda gezdirdi; saçlarını geriye doğru attı ve boğazının ortasındaki yumuşak kısmı öptü. Amelia hızlı bir soluk aldı, onu okyanus dalgaları gibi savuran arzuyla savaşmaya devam etti.

"Peki ya bir beyefendi olsaydım?" Duncan gözlerine meydan okurcasına bakarak sordu. "Tıpkı senin Richard'ın gibi? Ya kadife ceket, dantelli kolluklar ve parlak ayakkabılar giyiyor olsaydım. Ya da varlıklı bir dük ya da kontun oğlu olsaydım? O zaman sorun olur muydu?"

"Ama bu saydıklarının hiçbiri değilsin," dedi Amelia. "Ve o da benim Richard'ım değil. Lütfen dur, Duncan. Artık dur."

Duncan hareketsiz kaldı ve hiçbir şey söylemeden ona baktı.

Amelia gözlerini sımsıkı kapattı ve onun durmak istemediğine karar vermesi ihtimaline karşı kendini hazırladı. Niye duracaktı ki? Amelia'dan on kat daha güçlüydü. İstese ona kolayca sahip olabilir ve Amelia'nın da yapabileceği hiçbir şey olmazdı.

Duncan onun üstünden kalktı ve sırt üstü uzandı.

Amelia kirletilmekten -ve aynı zamanda anlam veremediği kendi arzularından- kıl payı kurtulduğunun bilinciyle derin bir oh çekti. Kendini toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Tecavüze uğramaya ne kadar yaklaştığını, Duncan'ı hâlâ nasıl delice arzuladığını düşünmek onu korkuttu.

Roche
www.roche.com.tr

Amelia uzun bir süre gökyüzüne bakıp, konuşmaya ya da hareket etmeye korkarak, hareketsizce uzandı. Başını çevirip Duncan'ı izlemeye başladı. Sırf istedi diye durmuş olmasına inanamıyordu, bunun üzerine dikkatlice düşündü.

"Sana güveneceğim," dedi Duncan, "bu gece kafamı kırmayacağın ya da çizmemden kamamı alıp bana saplamayacağın konusunda sana güveneceğim." Sesi sinirli olduğunu belli ediyordu.

"Yapmayacağım," dedi Amelia. "Ve dün gece sana yaptıklarım için de gerçekten çok üzgünüm."

"Benim tek üzgün olduğumsa düşmanımla nişanlı olman. Aksi halde, seni bu şekilde kullanmak zorunda kalmazdım."

"Beni kullanmak... Yem olarak demek istiyorsun."

"Evet. Benim için bir yemsin, küçük kız. Başka hiçbir şey değil. Yani, sırf bu gece sana dokunduğum ve seni kollarımda tuttuğum için başka şeyler aklına getirme. Tahrik oldum sadece -tıpkı bir hayvan gibi- ve bana görevimi unutturacağını sakın düşünme."

Yoksa unutmuş muydu? O yüzden mi sinirliydi? Amelia'nın onu amacından alıkoyduğunu mu düşünüyordu?

"Richard'ı öldürme amacından mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Amelia doğruldu ve parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü. Önceki gece kafası taşla yarılan belki de Amelia'ydı, çünkü kendini tam bir sersem gibi hissediyordu. O da kim olduklarını ve niye orada olduklarını unutmuştu. Duncan'ı tutkuyla arzuluyordu ve bir adamı öldürmek için onu kullanmak istediğini aklından çıkarmıştı.

"Hâlâ inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu Duncan. "Hâlâ yanıldığımı ve İskoç halkının değerli Richard'ın hakkındaki hikâyeleri çarpıttığını düşünüyorsun. Hâlâ ona sadıksın."

"Bu doğru değil," dedi Amelia. "Richard'ın teklifini kabul etmekte acele ettiğimi düşünüyorum. Saf olduğumun ve onu tanımak için yeteri kadar zaman harcamadığımın farkındayım. Ama tüm bunlardan bir şey öğrendiysem, o da düşünmemin ve kendi fikirlerimi oluşturmamın şart olduğu. O yüzden vicdanım rahat ederek bir adamı düşmanlarının sözleriyle yargılayamam. En azından ona suçlamalara cevap vermesi için bir fırsat vermeliyim. Onu tekrar gördüğümde, muhakkak bu şansı vereceğim."

Duncan ayağa kalktı. "Seni Richard Bennett ile aynı odada düşünmek bile midemi bulandırıyor. Buna izin vermeyeceğim."

"Ama iddia ettiğin suçları işlemiş bile olsa," dedi Amelia, "bu sana onu öldürme hakkını vermez. En adi suçlu bile usulüne şekilde yargılanmayı hak eder."

Duncan'ın yüzü memnuniyetsizlikle karardı ve hızla volta atmaya başladı.

"Eğer Richard suçluysa," diye devam etti Amelia, "izin ver tutuklansın ve kanun önünde hesap versin. Adaletin yerine geldiğinden emin olmak için ruhunu daha fazla karartmamalısın."

"Ama benim ruhum zaten cehenneme gidecek," diye haykırdı Duncan.

Amelia titredi. "Buna inanmıyorum. Her zaman bir umut vardır. İnsanlar değişebilir."

Amelia gerçekten umut olduğuna inanıyor muydu? O İskoç Kasabı'ydı, onlarca adamı öldürmüştü.

Roche
www.roche.com.tr

Uzun bir süre hiçbir şey söylemediler; sonra Duncan ona öfkeli bir bakış attı. "Bazen bana annemi hatırlatıyorsun. Güzeldi ve inatçı bir idealistti. Şiddeti onaylamazdı ve babamı yanlış yolda olduğuna ikna etmek için durmadan çabaladı."

"Başarılı oldu mu?"

Duncan acı bir şekilde güldü. "Hayır. Boş yere gayret etti. İkimiz de bu yüzden acı çektik ve dayak yedik. Babam bir savaşçıydı. Diplomasiyle işi olmazdı ve ben de annemle babamın inatçılıkları arasında sıkışıp kalmıştım."

Amelia arkasına yaslandı. Duncan annesini babasının gaddarlığına karşı korumuş muydu?

Onu daha fazla sinirlendirmemek için bir süre bekledi.

"Benim babam da bir savaşçıydı," dedi Amelia onu yatıştırmaya çabalayarak, "ama aynı zamanda kibar da olabilirdi. Barışa inanıyordu."

"O bir askerdi, Amelia. Savaştı ve öldürdü."

Amelia irkildi, çünkü babasını ne o şekilde düşünmüştü ne de onu bir adamı öldürürken hayal etmişti. Şu anda da bunu gözünde canlandırmak istemiyordu. "İnandığı şey için savaştı."

"Ben de öyle, küçük kız ve işte bu yüzden nişanlının yaşamasına izin veremem."

Sözleri Amelia'nın midesine atılan bir yumruktan farksızdı. Duncan ailesinden bahsettiğinde onu bu kanlı arayıştan vazgeçirebileceğini düşünmüştü. Ama şimdi gözlerine bakınca ve kök salmış nefretini görünce onun ikna edilemeyeceğini anladı.

Amelia olayların nasıl gelişeceğini bilmek isteyerek, "Beni Moncrieffe Şatosu'nda serbest bırakacak mısın?" diye

sordu. "O yöne gittiğimizi biliyorum ama Richard şatodan ayrılmış ve başka bir yere gitmiş olsa bile, beni orada kontun himayesinde bırakacak mısın? Kont babamın bir arkadaşıydı. Daha doğru olmaz mı şayet- "

"Hayır!" dedi Duncan sertçe, ona bakarak. "Seni hiçbir yerde bırakmayacağım! Nişanlın hâlâ hayatta olduğu sürece olmaz."

Duncan bir an, sanki öfkesini kontrol etmek istermiş gibi derin bir nefes aldı, sonra ateş etrafında dolandı. "Uyumalısın, ben nöbet tutacağım."

Duncan oturdu, yerdeki matarayı aldı ama boş olduğunu fark etti ve eyer çantalarının oluşturduğu yığına doğru fırlattı.

Havanın aniden soğumasıyla üşüyen Amelia tekrar uzandı ve kürke sarıldı. Gözlerini kapadı ve bir daha hiçbir şeyden emin hissedebilecek miyim, diye çaresizce düşündü.

* * *

Amelia ondan Richard Bennett'ın hayatını bağışlamasını istemişti. Onu öldürdüğünde kim bilir ne kadar hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Hayır, çok daha kötüsü olacaktı. Onun gerçek yüzünü, vahşi yanını görecekti. Kanlı ellerinden, onu her yerde izleyen ölümün ve ümitsizliğin pis kokusundan iğrenecekti. Ondan şimdi ettiğinden çok daha fazla nefret edecekti.

Bu gece Amelia ile beraber olma isteğini bastırmaya çalışmalıydı. Eğer şimdiye kadar içindeki arzular yerine beynini dinlemiş olsaydı, Amelia ile arasına mesafe koyardı. Hatta belki de onu tüm bu süre boyunca bağlı ve ağzı tıkalı

Roche
www.roche.com.tr

tutardı. Kendi hakkında hiçbir şey anlatmamalıydı. Zaten haddinden fazlasını biliyordu.

O halde ne yapacaktı? Amelia'nın uykuya dalmasını seyrederken biçare bir halde düşündü. Onun adalet konusundaki saygıdeğer, idealist prensiplerinin hatırına Richard Bennett'ı hayatta mı bırakmalıydı? Tecavüze, cinayete ve yıkıma devam etmesine izin mi vermeliydi?

Duncan başını devasa taşa dayayarak yukarı, gökyüzüne baktı. Keşke tekrar huzur bulabilseydi ya da bir gün tekrar huzurlu hissedeceğine dair umudu olsaydı. Kısa bir süre öncesine kadar, Bennett ölürse huzur bulacağını düşünmüştü. Ancak şimdi kendini şüpheye düşmüş bir halde hissediyordu.

Sonra öz annesini -onu doğururken öldüğü için hiçbir zaman tanıyamamıştı- ve Duncan'ın bu dünyaya bir piç olarak gelmesi hakkında düşüncelerini dile getirdiği için katledilen piskoposu düşündü. O piskopos Duncan'ın babasına hakaret etmemesi gerektiğini bilmeliydi. Kafasından olmuştu.

Belki de hayatı babasının günahları karşılığında devam eden bir cezaydı - savaş ve perişanlıkla dolu bir hayat. Duncan tüm güzel hareketler ödüllendirilir ve tüm günahkârlar eninde sonunda cehenneme gönderilir, diye düşündü.

* * *

Saatler sonra çalılardan gelen ayak sesleri Duncan'ı uyandırdı. Taşa dayanmış nöbet tutarken uyuyakalmıştı.

Gözleri Amelia'ya çevrildi. Kürke sarınmış mışıl mışıl uyuyordu.

Duncan doğruldu ve silkinerek uyku sersemliğini üzerinden atmaya çalıştı. Her şey olması gerektiği yerdeydi; eyer çantalarına dokunulmamıştı. Turner da yakındaydı. Sonra yine belli belirsiz ayak seslerini duydu.

Yavaşça ve dikkatli bir şekilde baltasına uzandı ve sapını sıkıca kavradı. Eğer kurt onları midesine indirmek için dönmüşse, hiç düşünmeyecekti bile. Onu öldürecekti. Amelia'yı korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Ayağa kalktı ve geceki ateşten geriye kalan küllerin etrafında ses çıkarmadan yürüdü. Yıldızlar tamamen kaybolmuştu, gökyüzü ölüm kadar siyahtı. Hava bile kan ve yaklaşan felaketin boğuculuğuyla puslanmıştı.

Ayak sesleri daha da yaklaştı ve Duncan avını izleyen bir kedi gibi ileri atıldı. Gözleri etrafı tarayarak sağdan sola gezindi. Daha önce hiç bu kadar tehlikeye odaklanmamıştı. Amelia'yı koruyacaktı, kendi canı pahasına olsa bile yapacaktı.

Sonra birden, ufacık bir bulutun arkasından çıkan ayla aydınlatılan beklenmedik ziyaretçiyi gördü.

"Elliott," dedi Duncan, baltasını aşağı indirip. "Ne arıyorsun burada? Baban nerde?"

"Sürüyle kaldı," dedi çocuk. "Ama ben kaçtım. Seni takip ettim. Sinsice izledim."

Duncan kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun, sinsice izledim? Niye böyle bir şey yaptın ki?"

"Çünkü kim olduğunu biliyorum. Sen Kasap'sın ve acımasız bir katilsin."

Alevden bir top Duncan'ın midesine düştü. İtiraz etmek, öyle biri olmadığını söylemek istedi ama konuşamadı. Yapamadı.

"Seni öldüreceğim," dedi Elliott, kılıcını çekerek. "Sonra ben de bir kahraman olacağım, aynen senin gibi."

Roche
www.roche.com.tr

Duncan başını iki yana salladı. "Ne söylediğini bilmiyorsun Elliott. Kılıcını indir. Babana dön ve sürüyü pazara götür."

"Hayır, kelleni Londra'ya götürmek istiyorum." Kılıcını kaldırdı ve adalet için vahşi bir çığlık attı, sonra hızla ileriye atıldı.

Duncan içgüdüyle hareket etti. Çocuk ona doğru gelince, o da baltasını savurdu.

Kendimi savunmak için. Kimliğimin ortaya çıkmaması için. Amelia'yı korumak için.

Elliott'ın kafası havada uçtu, bir top gibi dönerek yerde yuvarlandı...

Kurt tepenin yamacından umursamadan seyretti. Dili dışarıda hızla nefes alıp veriyordu.

"Kahretsin!"

Duncan birden uyandı ve hızla emekleyerek taştan uzaklaştı. Nefes alamıyordu! Midesindekileri dışarı çıkarmak istedi ama başaramadı.

"Duncan, ne oldu?"

Amelia'nın elini sırtında hissetti ve kendi kendine olanların gerçek olmadığını söyledi. Böyle bir şey olmamıştı. Sadece bir rüyaydı. Elliott ölmemişti. Onu takip ederek buraya gelmemişti.

Duncan elini alnına koydu ve sırtüstü devrildi. "Ah, Tanrım."

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sordu Amelia.

"Bir rüyaydı." Duncan kendini ikna etmeye çalışarak yüksek sesle söylemişti.

Nefes nefeseydi ve terliyordu.

Sadece bir rüyaydı. Gerçek değildi.

Amelia, onun başını kucağına aldı ve saçlarını yüzünden çekti. "Geçti. Hepsi bitti."

Duncan'ın kalp atışlarının yavaşlaması uzun zaman almıştı. Gökyüzüne baktı ama hemen gözlerini kapadı ve gördüğü rüyayı unutmak için dua etti.

Roche
www.roche.com.tr

Roche
www.roche.com.tr

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah, Duncan çok az konuştu. Amelia ateşin karşısından onu inceledi ve sanki bir yabancıya bakıyor gibi hissetti. Gerçekten de öyle, diye düşündü - oysa gece onu kollarının arasına alıp öpmüş, neredeyse sevişmişlerdi. Bunu kafasından atabilmeyi diledi ama mantıksız da olsa tutku hâlâ kanındaydı.

Nasıl oluyor da bu adam onu böylesine bir hazla dolduruyordu. Onu kaçırmış ve özgür bırakmayı reddetmişti. Amelia'nın itirazlarına rağmen, hâlâ Richard'ı öldürme niyetinden bir adım olsun geri adım atmamıştı - kan dökmeye ve şiddete yönelik böyle bir açlığı bir türlü anlayamıyordu. Medeni dünyada bunun için mahkemeler vardı - bir insanın bir suçu işleyip işlemediğine ve uygun cezanın ne olduğuna karar verirlerdi. Bu izini sürmek ve peşini bırakmama inadı

-başka bir insanın katliyle sona eriyordu- kesinlikle barbarcaydı. Amelia'nın anlayışının çok ötesindeydi.

Yine de tutku hâlâ bir şekilde kanında dolaşıyordu. Amelia'yı utandırarak adeta nabız gibi atıyordu. Bu histen kurtulmak için elinden geleni yapacağına kendi kendine yemin etti.

* * *

O gece, Duncan ondan uzak durmanın en iyisi olacağına karar verdi. O yüzden, ateşin etrafında konuşmadan yemeklerini yediler ve Amelia sohbet etmeye çalıştığı zaman da boş konuşmak istemediğini söyledi. Aslında onun sesinin o ahenkli iniş çıkışını duymak, konuşurken dudaklarının şekilden şekle girişini izlemek Duncan için çok zordu.

Amelia uykuya daldıktan sonra, kürk yatağa daha da yaklaşıp onu seyretti. Yüz üstü uzanmıştı, ince uzun bacağı dizinden kıvrılmış, eteklerinin karmaşasına takılmıştı. Dalgalı saçları kürkün üzerine yayılmış, şiddetli bir yangının alevleri gibi parlıyordu. Aklına hemen Amelia'nın dudaklarının bal aromalı tadı ve -Duncan'ın dilinin etrafında özgürce dönen- dilinin yumuşak dokusu geldi. Tedirginliği arttı, birkaç adım geriye gitti ve dizlerinin üzerinde çömeldi.

Ay çok yüksekteydi, bulutlar hızla hareket ediyordu. Havada yaz sonu çiçeklerinin güçlü parfümü vardı. Çok uzaklardaki dağların doruklarına bir yıldırım düştü.

Duncan uzun bir süre oturup onu uyurken seyretti. Kalçasının kıvrımı aklını çeldi.

Yumuşak bir inlemeyle Amelia sırtüstü döndü ve son derece kadınsı, baştan çıkarıcı bir pozisyon aldı. Gece bile

çıkarmayı reddettiği korseyle iyice sıkışmış olan göğüsleri sanki şehvet uyandırıcı bir şekilde Duncan'ı davet ediyordu. Keşke tüm o kısıtlayıcı giysilerini çıkarabilsem, eteklerini kalçalarından indirip, ellerimi çıplak teninde gezdirebilsem, diye düşündü. Duncan ona bakarken hiçbir savaş meydanında bu denli sınanmadığını fark etti.

* * *

Ertesi gün bir ırmakta ata su vermek ve öğle yemeği için durdular.

Amelia alçak bir kayaya otururken, "Benle hiç konuşmayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Dizlerimin üzerine çöküp yalvarsam bile mi?"

Duncan bir parça ekmeği göstererek, "Ağzına bir tıkaç mı istiyorsun?" dedi.

"Hayır."

"O zaman bu tür şeyler söylemeyi bırak."

* * *

O gece ormanda kamp yaptılar ve akşam yemeğinden sonra, Duncan kürk yatakta yanına uzandığı zaman Amelia şaşırdı, çünkü gün boyunca pek de arkadaş canlısı olduğu söylenemezdi.

Amelia bu gecenin farklı olacağını umut ederek, "Şimdi ne olacak?" dedi. Aralarındaki bu gerilim, Duncan'ın onunla tek kelime dahi konuşmak istememesinin yol açtığı yalnızlık hissi hiç hoşuna gitmemişti. "İki gündür yolculuk

ediyoruz. Ne zaman Moncrieffe'e ulaşacağız? Yaklaşmış olmamız gerek."

Duncan onu tartanıyla örttü ve sertçe baktı. "Evet, küçük kız. Bu topraklar konta ait. Bekçi evinin bir saat kuzeyindeyiz."

Amelia dirseğinin üzerinde doğrulduğunda tartan omzundan düştü. "Sadece bir saat mi? O zaman neden durduk? Şimdiye kadar varmış olurduk."

Duncan'ın gözleri karanlık ve kesinlikle anlaşılmazdı. "Senle bir gece daha geçirmek istedim, küçük kız."

Amelia bir an bu kelimelerin arkasındaki anlamı çözmeye çalışarak düşündü. Duncan'ın tüm gün ne kadar sessiz ve düşünceli olduğunu fark etti. Richard hakkında geçen gece söylediği şeylerden dolayı ona kırgın olduğunu biliyordu ve zaferine bu kadar yaklaşmışken ağırdan alması onu şaşırtmıştı.

"Fakat Richard'ı öldürmene ya da seni bu amaçtan alıkoymama," dedi Amelia, "asla mani olamayacağımı söylemiştin."

"Evet ve şu an sana fena halde kızgınım, o yüzden söylediklerine dikkat et. Hırçınlığım üstünde."

Amelia keyfi kaçarak yutkundu. "Anlayamıyorum." Ona kızıyordu ama onunla bir gece daha geçirmek mi istiyordu?

Sonra birden hayal gücü doruğa çıktı ve Amelia hey şeye rağmen onu amacından alıkoyabileceğini düşünmeye başladı - belki de kendisine duyduğu küçük bir arzu kırıntısı Duncan için kan dökmeye duyduğu ihtiyaçtan daha önemli olabilirdi. Tüm bunlardan Amelia'nın mutluluğu için vazgeçebilir miydi? Ne de olsa burada bir gece daha kamp yaparak çok şeyi riske atıyordu.

Roche
www.roche.com.tr

Ancak Amelia gerçekçi bir şekilde farkına vardı. İlerlemelerini yavaşlatan Duncan'ın ona olan sevgisi değil, duyduğu cinsel istekti. Tüm gün Duncan'ın bakışlarını hatırladı ve kaygıyla -Amelia'nın kontrol edemeyeceği ya da önleyemeyeceği şeyin korkusuyla- ürperdi.

"Sakın bir yanılgıya düşme," dedi Duncan. "İntikam istiyorum ve adalet de. Hiçbir şey bunun önünde duramaz. Ama bunu elde ettiğimde, yüzüme bile bakamayacaksın, küçük kız. Bana baktığında sadece gerçek yüzümü, vahşi hayvanı göreceksin."

Amelia boğazındaki yumruyu hissetti. Tabii ki Moncrieffe'e varmak, rahat ve medeni dünyaya dönmek istiyordu ama Duncan'ın onu serbest bırakmadan önce yapacaklarını düşünmek çok korkutucuydu. Onu cinayet işlerken hayal etmek istemedi.

"Bu işin bitmesini istiyorum," dedi Amelia. "Senin tutsağın olmak istemiyorum. Ama bunu gerçekten yapmalı mısın? Başka bir şekilde intikam alamaz mısın? Richard'ı yetkililere şikâyet edebilirsin. Bir mektup yaz ve resmi bir soruşturma iste."

Duncan onun teklifi üzerine acı bir kahkaha attı, sonra elini uzattı ve Amelia'nın yüzüne düşen saç tutamını geriye attı. "Arkadaşlığından çok zevk aldım, küçük kız ve gidince seni özleyeceğim."

Niye insafa gelmiyordu?

Duncan elini onun beline koyup kendine doğru çekti. "Bütün gün seni arzulayıp durdum ve ne kadar denesem de şehvetimi dindiremedim. Kendimi hiçbir zaman senin yanına uzandığımda olduğu kadar vahşi hissetmiyorum."

İtirafıyla şoke olan Amelia, kıpkırmızı olarak geriye çekildi ve ona baktı. Ancak tek kelime edemeden, dudakları dudaklarıyla birleşti ve Duncan hızla onun üzerine çıktı.

Rüzgâr ağaçların yapraklarını hışırdattı ve Amelia geriye doğru kavis aldı. Duncan'a sarılmak ve onun kolları arasında olma arzusu çok güçlüydü, başı dönmeye başladı. Duncan göğüslerini avuçladığında, Amelia nefes nefese kalmıştı. Tutkuyu istiyordu ama aynı zamanda buna karşı savaşmak da istiyordu.

Dili Amelia'nın ağzının içinde gezindi; sonra eteklerini kaldırdı, beline kadar çekip uyluklarını okşadı. Aralarındaki tek engel Amelia'nın iç çamaşırıydı ve Duncan maharetli parmaklarıyla bunu da aşmayı bildi. Amelia onun avucunun bacaklarının arasında kaydığını hissetti, sonra parmakları hassas ve ıslak kadınlığına ulaşarak masaj yaptı. Zevk inatçı bir sızı haline geldi ve Amelia, onun elini bacaklarının birleştirerek sıkıştırdı.

"Sana sadece dokunuyorum, küçük kız," dedi Duncan, onun dudaklarına doğru fısıldayarak ve Amelia bunun burada kalmayacağını bildiği halde hazdan titredi. Bu bir baştan çıkarmaydı. Duncan onu çok tehlikeli bir yere doğru çekiyordu.

Duncan elini ona zevk vermek için kullanmaya başladığında Amelia bacaklarını hızla açtı. Duyduğu haz şiddetlendi ve dokunuşuyla titredi. Duncan onun tadına diliyle baktı, sonra kollarından güç alarak Amelia'nın üzerine çıktı.

Amelia'nın aklı buna bir son vermesini söylüyordu ama vücudu dinlemeyi reddediyordu. Bacaklarını ardına kadar açtı ve Duncan'ın dirilmiş erkekliğinin kadifemsi ucunu kadınlığında hissetti. Her ikisi de alev alacak kadar sıcak ve terliydi. Amelia, bunun yanlış olduğunu biliyordu ama bitmesini hiç istemiyordu.

Roche
www.roche.com.tr

"Sana şimdi sahip olmak istiyorum," dedi Duncan, "ama istekli olmalısın."

Amelia'nın göğsü hızla inip kalkıyordu. Cevap vermekte tereddüt etti.

"Eğer bekâretini kaybetmek istemiyorsan, şimdi söylemelisin."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Amelia. "Durmak istemiyorum ama hep kendimi kocam için saklayacağımı düşünmüştüm."

Duncan yanmakta olan ateşin aydınlattığı Amelia'ya baktı, sonra kendini geri çekti ve alnını onun omzuna dayadı. Arzularını kontrol altına almak için zamana ihtiyacı var gibiydi.

"Saflığını bozmayacağım," dedi yumuşakça, "ama yine de sana zevk verebilirim."

Amelia onun ne demek istediğini anlamadı. Tek yapabildiği, Duncan yavaş yavaş aşağıya doğru ilerlerken ve eteklerinin altında kaybolurken onu seyretmek oldu. Duncan ayak bileklerini, dizlerini ve baldırlarını öptü, sonra bacaklarını iyice açtı. Ağzı ve diliyle Amelia'nın kadınlığına sert bir biçimde saldırdı. Şoke olan Amelia'nın nefesi kesildi.

Sersemletici bir hisle kendinden geçen Amelia, kasıklarını öne çıkararak kavis aldı ve iç geçirdi. "Ne yapıyorsun bana?"

Duncan tek kelime konuşmadı ama dudakları ve dili hiç durmadan çalışıyordu.

Amelia da onun ağzıyla çıkardığı sesleri dinlerken, çok geçmeden sorduğu soruyu unuttu. Bu normal miydi? Bütün kadın ve erkeler bunu yapıyor muydu? Yoksa sadece İskoç klanlarına özgü bir şey miydi?

Arzularına yenik düşmüş olan Amelia, başını yukarı kaldırdı ve bir çığlık attı. Vücudu titremeye ve sallanmaya başladı, kasları gerildi ve sıcak bir ateş dalgasıyla yıkandı. Kürk üzerinde kapana kısılmış bir hayvan gibi kıvrandı ve yumruklarıyla yeri dövdü. Karşı koymaya çalışsa da hayatında hiçbir şeyden bu kadar zevk almamıştı ve en sonunda tüm gücünü kaybetti.

Bir süre sonra, Duncan eteklerinin altından çıktı ve vücuduyla onu kapladı. Ona sıkıca sarıldı ve Amelia garip şekilde sevilip korunduğunu hissetti. Duncan'ı bırakmak istemedi. Bu şekilde sonsuza kadar kollarında olmak istedi. Hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemişti.

Amelia adeta rüya âlemindeymiş gibi hissederek, "Neydi o?" diye sordu.

"Sana söylemiştim, biz İskoçlar kadınlarımıza zevk vermeyi severiz." Eteklerini aşağı doğru indirerek bacaklarını örttü. "Ama şimdi uyumalısın, küçük kız."

Amelia kendini sarhoş gibi hissederek gökyüzüne baktı.

"Çok zevk aldım," diye itiraf etti Amelia.

"Biliyorum."

"Ama bunun olmasına izin vermemeliydim. Çok fazlaydı."

Duncan uzun bir süre konuşmadı. Sadece yukarıya, gece karartı gibi görünen ağaçların göğe doğru uzanan gövdelerine baktı.

"Evet, haklısın," dedi en sonunda. "Ben de olmasına izin vermemeliydim."

Birbirlerine o gece başka hiçbir şey söylemediler.

* * *

Roche
www.roche.com.tr

Duncan aylardır deliksiz uyumamıştı ve ertesi sabah yabancı, tanıdık olmayan bir hisle, tamamen dinlenmiş olarak uyandı.

Çamların kokusuna, ağaç tepelerinde öten kırlangıçların seslerine ve göz kapaklarında solgun bir ışık bırakan pembe gündoğumuna uyandı. Esneyerek gerindi. Sonra bugün olacakları hatırlayınca birden canı sıkıldı. Amelia ile şatoya gideceklerdi ve belki de orada Moncrieffe'in sunduğu konfordan istifade eden Richard Bennett'ı bulacaklardı.

Bennett'a şatoda hizmet edildiği hayali, Duncan'ın hemen oraya gidip kirli solucanı boğazından kavrayıp şatonun duvarlarından aşağı atmak istemesine neden oldu. Ancak bundan önce kalbine kılıcını saplayacak ve ona niye öldüğünü hatırlatacaktı: *Meyve bahçesindeki kızı hatırlıyor musun? Bu onun için. Ve bu da karın olacağını düşündüğün kadın için. O Muira'nın çektiklerini asla çekmeyecek.*

Duncan dik oturdu ve etrafına bakındı. Amelia yanında değildi, kampta görünürde de yoktu.

Hemen ayağa kalkıp bağırmaya başladı: "Amelia!"

Cevap gelmedi, yakın mesafede başka bir insanın olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Sessiz ormanı gözledi. Güneş yavaş yavaş doğuyor, yerde uzun gölgeler oluşturuyordu. Yeni gün ormanın yosunlu zemininde gizlice ilerleyerek ona sokuluyor gibiydi.

"Amelia!" Duncan sisin içerisinde daha da hızla ilerleyerek, ikinci kez bağırdı ama gelen cevap yalnızca kendi sesinin yankısı oldu.

Hayır, Amelia bunu yapmazdı...

Fakat evet, yaptığını biliyordu. "Lanet olsun."

Birkaç dakika içinde, Turner'ı eyerledi, kampı topladı ve baltasını eyer kınına soktu.

Turner'ın sırtına binip, "Deh!" diye bağırdı Duncan. Atını ormanın dışına doğru, güney arazilerine dörtnala sürdü.

Ne zaman kamptan kaçmıştı? Duncan endişeli bir halde düşündü. Şatoya ulaşmış olabilir miydi? Peki ya Bennett ordaysa ve Kasap'ın yakınlarda olduğunu öğrenip yakalanması için çoktan emir vermişse? Duncan şato kapılarına ulaşmadan düşman askerlerce ele geçirilebilirdi. Peki o zaman ne yapacaktı?

Lanet olsun Amelia'ya. Onu Fort William'dan hiç kaçırmamalıydı, çünkü şimdi tek istediği onu geri almaktı. Amelia'ya ellerini bir daha sürmediği sürece, Richard Bennett'ın yaşaması ya da ölmesi umurunda değildi.

Mevcut şartları düşündüğünde Duncan'ın bunu başarması için tek bir yol olduğunu biliyordu. Topuklarını atına geçirdi ve hızla Moncrieffe'e doğru gitti.

Roche
www.roche.com.tr

www.roche.com.tr

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yaşadığı tüm o korku ve gerilimin üstüne, bir de onu tutsak alan kişiye tutulmuştu. Kesinlikle hayatının en kötü sabahlarından biriydi.

Amelia duygusal olarak büyük bir karmaşayla uyanmıştı. Kürk yatağında uyuyan -hayatında gördüğü en yakışıklı erkeğe- Duncan'a bakmış ve ondan uzaklaşması gerektiğinin farkına vardı çünkü ümitsizce, tutkuyla ve sırılsıklam âşık olmuştu.

Şimdiyse yolunu şaşırmış, bir arazide tökezleyerek yürümeye çalışıyordu. Ayakkabıları çimenlerin çiyinden ıslanmıştı ve ayak parmaklarını soğuktan hissetmiyordu. Önce ormanda, sonra da bu geniş engebeli arazi boyunca neredeyse bir saattir çılgınlar gibi koştuğu için tükenmiş ve nefes

nefese kalmıştı. Nerede olduğu konusunda fikri yoktu; tek rehberi gündoğumuydu. Uçsuz bucaksız bir yerde kaybolmuş olma ihtimali vardı, çünkü şatonun bir gece önce kamp kurdukları yerin tam güneyinde yer almaması pekâlâ mümkündü - Duncan'ın şatonun kuzeyinde olduklarını söylemiş olmasına rağmen. Belki de farkına varmadan şatoyu geçmişti ve bir süre sonra kendini İrlanda Denizi'nin kıyılarında bulacaktı.

Duncan yokluğunu şimdiye dek fark etmiş ve peşine düşmüş olmalıydı. Atını dörtnala sürüp her an karşısına çıkabilir ve onun kaçmasına mani olabilirdi. Duncan'ın öfkeden nasıl gözünün dönmüş olacağından ve aralarında yaşanacakların pek de hoş olmayacağından emindi. Öpüşme ve okşama söz konusu olmazdı. Büyük ihtimalle onu sıkıca bağlar ve ağzını da kapatırdı.

Amelia durdu ve etrafına bakındı, konumunu belirlemek ve yönünü tayin etmek için güneşe baktı. Eğer bu çetin sınavı verecek ve bir zamanlar bildiği hayatına dönecekse, Duncan'ı düşünmeyi bırakması ve şatonun yönünü tayin etmeye odaklanması gerekiyordu.

* * *

Amelia ormandaki kamptan kaçalı bir saati geçmişti. Tam da kaybolduğuna emin olmaya başladığı anda ağaçlık alanın sona erdiğini fark etti. Kule ve taretlerin gökyüzüne yükseldiği görkemli bir manzara görüş alanına girdi.

Yorgunluktan bitap düşmüş ama yeni kavuştuğu ümidine dört elle sarılmış bir halde durdu ve gözlerini uzaktan küçük bir şehir gibi görünen etkileyici taş mimarinin çizgi-

lerine odakladı. Eteklerinde sebze ve meyve bahçeleri, bir de değirmen vardı. Medeniyet. En sonunda. Bildiği bir dünya.

Amelia koşmaya başladı, yaralı ayaklarıyla çiyin parlattığı çimenler üzerinde tökezleyerek yol aldı. Beyaz sis göl üzerinden yükselirken, Amelia yaklaştıkça bu gölün aslında şatoyu koruma amaçlı bir hendek görevi gördüğünü anladı. Şato bir ada üzerindeydi. Taş duvarları ve yuvarlak burçları sudan dimdik yükseliyor, muazzam kapı kulesi anakaraya bir asma köprü ve kemerli giriş kapısıyla bağlanıyordu.

Richard, küçük bir tabur askerle şu anda orada olabilirdi. Amelia onu görünce ne yapacaktı? Hakkında duyduğu tüm o tüyler ürpertici hikâyeleri ona anlatınca ne söyleyecekti? Amelia'ya kirletilmiş olup olmadığını soracak mıydı?

Nefes nefese kalarak en sonunda köprüye ulaştı ve karşıya geçti. Önüne iri yarı, al yanaklı, kilt giyen ve iki tabancayla büyük bir kılıç taşıyan bir muhafız çıktı. Adam demir parmaklıklı bir kapının önünde duruyordu.

"Kayıp mı oldunuz küçük hanım?" Sesi derin ve korkutucuydu.

"Hayır efendim, kaybolmadım. İlk defa, nerede olduğumu tam olarak biliyorum. Moncrieffe Şatosu'ndayım ve kontla konuşmak istiyorum." Nefesini kontrol etmeye çalıştığından zorlukla konuşabilmişti.

"Peki sabahın bu vaktinde ne konuşacaksınız? Efendim çok meşgul biridir."

Amelia çok daha düzgün konuşmaya özen göstererek, "Ben Leydi Amelia Templeton'ım, Kral'ın ordusunda albay olan merhum Winslowe Dükü'nün kızı," dedi. "Bir hafta önce, İskoç Kasabı tarafından kaçırıldım ve kurtulmayı başardım. Acilen kontun korumasına ihtiyacım var." Bunları

söyleyebilmek için Amelia'nın tüm cesaretini toplaması gerekmişti.

İskoçyalı'nın gülümsemesi soldu ve rengi attı. "Siz albayın kızı mısınız?

Ah, Tanrı'ya şükürler olsun. "Evet."

İskoçyalı eğildi. "Kusura bakmayın, hanımefendi. Bu taraftan."

Amelia'yı geniş ve gölgeli kemerli yol boyunca götürdü, sonra güneş ışıklarının vurduğu şatonun içindeki bir dış avluya ulaştılar. Avlu etrafı yolla çevrili yemyeşil bir alandı. Soldaki iki girişli perde duvar gölün görülmesini engelliyordu ve sağdaysa büyük kare bir binanın uzun gölgesi çimenlere düşüyordu. Etrafta çok az insan vardı.

Amelia ve muhafız hızlıca tam da babasının bahsettiği gibi olan ana şatoya doğru yürüdüler. Moncrieffe klasik zarafette muazzam bir yapıydı ve Amelia geçen hafta yaşadıklarından sonra buraya geldiğine inanmakta zorlanıyordu. Tekrar cilalı zeminde yürümek, sanat eserlerini görmek ve şatafatlı merdivenleri tırmanmak ne kadar tuhaf olacaktı.

Ana salona girdiler ve kemerli bir yoldan geçip mermer bir şöminenin olduğu küçük bir kabul odasına vardılar.

"Burada bekleyin, hanımefendi," dedi muhafız. Adam hızla ayrılmadan önce tekrar eğildi ve kapıyı ardından kapattı.

Amelia ayakkabılarının su toplayan ayaklarına vurduğunu bir kez daha hissetti, bu yüzden sandalyeye doğru ağır aksak yürüdü ve ellerini kucağında birleştirerek oturdu. Bir süre hareketsiz kaldı ve gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Olanların hiçbiri gerçek görünmüyordu. Tuhaf bir şekilde kendini olan bitenden kopmuş hissediyordu.

Roche
www.roche.com.tr

Şömine rafında tıklayan saat hariç oda sessizdi. Birkaç saniye sonra Amelia gözlerini açtı. Etrafına dikkatlice göz gezdirdi. Sandalyeler ve sehpalar Fransız yapımıydı, zemin se Fars halısıyla kaplıydı. Ötedeki duvarda kontun ataların dan birinin portresi vardı - bir eli kılıcında, zırh göğüslük ve kilt giymiş, hiddetli bakan bir adam.

Saat tıkladı ve Amelia tam on dakikadır sandalyede kımıldamadığını fark etti. Sonsuz bir sessizliğe hapsolmuş gibiydi.

En sonunda, holde ayak sesleri duydu ve sandalyeden kalktı. Kapı açıldı ve bir adam içeri girdi. Orta boylu, ince yapılı biriydi. Dantel kolluklar, siyah bir pantolon, parlak ayakkabılar, yeşil sırmalı ceket giymişti ve başında kahverengi kıvırcık bir peruk vardı. Tam da babasının betimlemelerine uyuyor gibiydi, gerçi kontu daha uzun hayal etmişti.

Tabii bu gerçekten kontsa.

Tam da bir... İngiliz gibi görünüyordu.

Amelia reverans yaptı.

"Siz Leydi Amelia Templeton mısınız?" diye sordu ve İskoç aksanı Amelia'ya hâlâ nerede olduğunu hatırlattı.

Sesinin dostça ve kibar olması Amelia'yı çok rahatlatmıştı. Ortada tehditkâr ya da korkutucu hiçbir şey yoktu.

"Evet ve beni bu kadar erken bir saatte kabul ettiğiniz için size müteşekkirim, Lord Moncrieffe."

"Ah, hayır," dedi adam, odaya endişeli bir halde girerek. "Ben kont değilim. Ben Iain MacLean'im. Kontun erkek kardeşi."

Amelia hayal kırıklığını saklamaya çalışarak, acıyan ayaklarını oynattı. "Yoksa kont burada değil mi?"

"Evet, burada. Ama henüz yataktan kalkmadı. En azından üzerine bir şeyler giymesi için biraz zamana ihtiyacı olacak." Iain özür diler gibi gülümsedi.

"Ah, evet, tabii ki." Amelia saate göz attı. Yediyi on geçiyordu, ziyaret için hiç de uygun bir vakit değildi.

Tüm bunlar çok tuhaf, diye düşündü. Esaretten kurtulduğundan beri bir saattir koşuyordu. Saçı taranmamış, etekleri çamura bulanmıştı -nasıl koktuğunu düşünmek bile istemiyordu- ve bu adam acaba çay için zili çalsam mı diye düşünüyor gibi görünüyordu. Amelia ise ona doğru koşmak, onu kollarından tutup sarsmak ve neler yaşadığını bilip bilmediğini sormak istiyordu.

"Richard Bennett'ın burada olup olmadığını sorabilir miyim? Dokuzuncu ağır süvari yarbayı, bana kendisinin bu tarafa geldiği söylenmişti."

Amelia son derece gülünç hissetti.

"Evet, buradaydı," dedi Iain. "Ama sadece bir gece kaldı, çünkü sizi bulmaya kararlıydı Leydi Amelia. Sizi bulmak için şu anda bir seferberlik ilan edildiğini bilmelisiniz. Amcanız, Winslowe Dükü sizi sağ salim Fort William'a getirene beş yüz pound vermeyi taahhüt etti. Olanlardan dolayı fevkalade üzgün. Hepimiz öyleyiz."

Ah, en sonunda olanlar hakkında mantıklı bir şeyler duymuştu. Bu bir rüya değildi. Sığınacak bir yer bulmuştu.

Amelia derin bir oh çekti. "Teşekkür ederim, bayım. Tüm bunları duymanın beni ne kadar rahatlattığını tahmin edemezsiniz. Unutulmadığımı bilmek beni mutlu etti. Kimsenin umurunda olmayacağımı düşünmeye başlamıştım."

Yine de Amelia ruhunun bir parçasının başka bir yerde bıraktığını ve bir daha asla bütün hissedemeyeceğini düşünerek korktu.

Roche
www.roche.com.tr

Iain yanına gelip oturdu ve elini avcuna alıp sıktı. "Şimdi güvendesiniz, Leydi Amelia. Size bir zarar gelmeyecek."

Amelia bir süre kendini toparlamaya çalıştı ve gözlerinden akmak üzere olan yaşları tuttu. Ama hayır, kendini mutsuz olduğuna inandıramazdı. Şimdi güvendeydi. Yaşananlar mazide kalmıştı. Artık dağlarda tutsak değildi, tehlikede değildi. Çok geç olmadan kaçmıştı ve büyük ihtimalle Duncan'ı bir daha asla görmeyecekti. Mutlu olmalıydı. Mutluydu. Evet.

Amelia sarsılmış halde biraz gülümsemeyi başararak, "Korkunç görünüyor olmalıyım," dedi.

Iain'in gözlerinde merhamet vardı. "Çok yorgun görünüyorsunuz, Leydi Amelia. Belki kahvaltı ve sıcak bir banyo iyi gelir. Kâhyayı çağırabilirim ve eşim Josephine'in de hizmetçisini sizle paylaşmaktan ve size temiz bir elbise vermekten mutlu olacağından eminim. Ölçüleriniz aynı gibi."

"Çok naziksiniz, Bay MacLean. Uzun zamandır kontla tanışmayı istiyordum, babam da kendisinden çok iyi bahsederdi. Belki onun karşısına daha doğru düzgün bir halde çıkabilirim."

Iain kibarca gülümsedi. "Anlıyorum. İzin verin sizi misafir odasına götüreyim."

* * *

Amelia tek başına kahvaltı yaptıktan sonra banyo yapmak üzere götürüldüğünde, mutluluktan neredeyse ağlamak üzereydi. Acele etmeden soyundu ve sıcak suyla dolu bakır küvete girdi. Odanın duvarları yeşil damasko desenli kumaşla kaplıydı ve yerde hasırotundan yapılmış bir kilim

vardı. Tepedeki yuvarlak saçaktan asılı beyaz keten perdeler küveti çevreliyordu. Şöminede de ateş yanıyordu.

Yıkanmasına ve sonra da giyinmesine yardımcı olmak için Bayan MacLean'in hizmetçisi ayakta bekliyordu. Saçlarını güzel kokulu sabunla yıkadı ve kafa derisine masaj yaptı, sonra da durulamak için parlak pirinç ibrikten yavaşça su döktü. Tenini yumuşak bir bezle ovaladı ve sırtını yıkadı, sonra Amelia'ya zengin çiçek desenli, sırmalı ipek kumaştan yapılmış, mavili pembeli bir elbise giydirdi. Bayan MacLean kendi kıyafetlerinden birini ödünç vermişti.

Elbise dantel işlemeli derin yuvarlak bir yakaya, dar kollara ve yine ipek sırmalı kumaştan yapılmış işlemeli bir korsaja sahipti. Mavi ipekten, damasko desenli bağcıklı ayakkabılar ona iki numara büyüktü ama iki çorap giyerek ayağına uydurdu. Amelia'ya hepsi bir rüya gibi geliyordu.

Hizmetli saçını bir kule gibi yukarı doğru şekillendirdi ve pudrayı cömertçe dökmeye başladı. Ta ki Amelia yanan gözlerini kırpıştırıp elini kaldırarak bu taarruzu durdurana kadar.

Bir hafta boyunca kaba yünden, basit bir kıyafet giydikten sonra, bu kadar sınırlayıcı ve gösterişli bir elbiseyle gezinmek garip hissettiriyordu. Ancak aynada kendini eskiden alışkın olduğu gibi parlak ipek ve saten içinde gördükten sonra ağlamaya başladı. Yine de duyguları gerçek değil gibiydi, tutarsızdı.

Amcasını görmeyi o kadar çok istiyordu ki. Ne zaman kavuşacaklar diye merak etti. Belki o zaman hisleri normale dönerdi.

Kısa bir süre sonra, üniformalı bir uşak kapısını çaldı ve içeri girip, "Kont hazretleri şimdi sizi kabul edecek," dedi.

Roche
www.roche.com.tr

Amelia genç uşağı izleyerek ana merdivene kadar devam eden geniş korida çıktı, sonra aşağıya şatonun alt kısmına doğru indiler. Kemerli, pencereleri gölü gören üstü kapalı köprüyü geçip, şatonun dışında, tamamen suyla çevrili bir kuleye ulaştılar.

Amelia kontun ona hangi soruları soracağını düşündü. Kaçırılması hakkında neleri bilmek isteyecekti? Acaba ele geçirilişinin ayrıntılarını, Duncan'ın silahlarını ya da Kasap'ın gerçek adını ve onu izleyen tüm asilerin isimlerini soracak mıydı?

Onu, her gece nerede konakladıklarını ve yolda kimlerle karşılaştıklarını açıklamaya zorlayacak mıydı? Eğer bu bilgileri verirse, kont Duncan'ı yakalamak ve onu Tolbooth hapishanesine götürmek için bir orduyu ormana gönderir miydi?

Kendini aciz hissetti. Duncan'ın yakalanmasının sorumlusu olmak istemiyordu. Acaba şu anda nerdeydi? Buraya geleceğini tahmin etmiş olmalıydı. Tam da şu anda şato duvarlarının dışında Amelia'nın pencerelerin önünden geçişini izliyor olabilirdi. Belki de Amelia'nın Moncrieffe'e ulaşınca tüm bildiklerini ortaya dökeceğini ve peşine düşüleceğini bildiğinden, şatonun tam aksi istikametinde yol almıştı.

Amelia onun durumun ciddiyetini fark edip kaçmış olmasını umut etti. İkisi için de en iyisi bu olurdu. Ayrıca, Moncrieffe'in babasının inandığı kadar adil olmasını ve Duncan'ı acımasızca yargılamaması için de dua etti. Ne de olsa hâlâ bekâretini koruyordu. Duncan onu kirletebilirdi ama bunu yapmamıştı, bu yüzden sonsuza dek ona borçlu olacaktı.

Amelia ve uşak uzun dar bir ziyafet salonundan geçtiler,

sonra dövme demirle süslenmiş kemerli bir kapıya ulaştılar. Uşak kapıya vurdu, sonra içeri girdi ve kenara çekildi. Amelia cilalı meşe zemini ve gri taş duvarları olan, duvarları hanedan arması resimleriyle süslü geniş bir şöminesi olan galeriye adım attı. Amelia odaya girdikten sonra kapı arkasından kapandı.

Kont zarif bir şekilde, elleri arkasında kenetlenmiş halde pencerenin önünde duruyor, dışarıyı seyrediyordu. Üzerinde Fransız ipeğinden yapılmış, gümüş işlemeli mavi bir ceket vardı ve uçlarından fırfırlı gömleğin kolları taşıyordu. Dar gri bir pantolon ve dizine kadar çıkan cilalı siyah binici botları giyiyordu. Kardeşinin aksine o peruk takmıyordu. Saçları hafifçe pudralanmış, başının arkasında siyah kurdeleyle bağlanmıştı. Belindeki parlak siyah kınındaki süslü kılıç Amelia'nın dikkatinden kaçmadı.

"Kont hazretleri." Amelia onun dönmesini bekledi, böylece düzgün bir şekilde reverans yapabilirdi.

En sonunda adam döndüğünde, Amelia başını eğdi ama kontun tanıdık gelmesinin şaşkınlığı karnına bir ok gibi saplandı. Bakışları öfkeyle doldu ve reveransı yarıda kaldı.

"Sen?"

Gözleri onu kandırıyor muydu?

Hayır, olamazdı.

O Duncan'dı. İskoç Kasabı.

Ya da ikizi...

Amelia'nın vücudu sanki yumruk yemiş gibi sarsıldı, nefesini tutarak içindeki şaşkınlık ve inanamazlık duygularıyla savaşarak olduğu yerde kalakaldı. Bu gerçek değildi. Olamazdı!

Elleri hâlâ arkasında kenetlenmiş olan Duncan -ya da

Roche
www.roche.com.tr

kont- büyük adımlarla Amelia'ya doğru yürüdü. Başını iki yana salladı. "Çok ayıp, Leydi Amelia. Fergus'un her şeye rağmen haklı olduğunu öğrenmek beni hayal kırıklığına uğrattı. 'İngilizler'in sözüne güvenebilir misin?' derdi hep. Onu dinlemeliydim."

Sersem, bitkin ve hâlâ konuştuğu kişinin Duncan'ın ikizi olup olmadığından emin olamayan Amelia kapıya doğru döndü ama tokmağa ulaşamadan Duncan yanında belirverdi. Amelia nafile bir çabayla kapıyı iteleyip açmaya çalışırken onun arkasında durdu ve kollarıyla genç kızı her iki yanından tuttu.

Amelia bir uşak gelsin diye seslendi ama kimse yardımına koşmadı. En sonunda pes edip başını kaldırınca, Duncan daha önce birçok kez yaptığı gibi dudaklarıyla kulağına dokundu ve o an Amelia kontun ümitsizce arzuladığı adam olduğunu anladı. Aslında hiçbir yere kaçamamıştı.

"Senden başka türlüsünü beklemezdim, küçük kız. Hep bir savaşçıydın."

Vücudu vücuduna değdi. Son zamanlarda tecrübe ettiği arzuları hatırlamasaydı, belki sakin kalmayı başarabilirdi ama bu imkânsızdı.

Amelia gözlerini kapattı ve, "İnanamıyorum. Bu nasıl olur?" dedi.

Sanki yine kaçırılmasının ilk sabahında yağmurun altındaydılar - ne tür bir adamla mücadele ettiğini bilmiyordu ve kaçma imkânı yoktu.

Amelia'yı kapıdan uzaklaştırdı, sonra etrafında daire çizdi ve çıkışı iri, kaslı vücuduyla kapattı.

"Buraya geleceğini biliyordum," dedi Duncan, "o yüzden hızla yol aldım. Kahvaltı ve banyodan hoşnut kaldın mı? Elbise ince zevklerine hitap ediyor mu?"

Şeytanca bakıyordu ve sesi öfke doluydu.

"Gerçekten kont musun? Yani bu kötü bir şaka değil mi?"

Bir anda içi ateşli ve köpüren bir öfkeyle doldu. Nasıl bu kadar kör olabilirdi? Amelia'nın kendi muhakeme gücüne güvenmesine ve bir erkeğin gerçek yüzünü görmesine dair ettiği tüm o laflar... Kendisi iki farklı adamı oynarken, çevresindeki insanları kasıtlı olarak yanıltıyor ve kullanıyorken tüm bunları ona nasıl söylemiş olabilirdi? Bu adam aslında kimdi? Hiçbir fikri yoktu.

"Ben Moncrieffe'in sahibiyim," dedi Duncan. Kollarını açınca ceketinden çıkan dantelin yoğunluğu gün ışığında iyice belli oldu. Ellerini indirirken, parmağındaki değerli mavi taş pencereden gelen güneş ışığını yansıttı. "Ama aynı zamanda İskoç Kasabı'yım."

"Bana yalan söyledin."

Aralarında geçmiş olan her şey - kollarındayken hissettiği yakınlık ve şefkat, artmaya başlan güven duygusu, hepsi bitmişti. Amelia hayatında hiç bu kadar aptal hissetmemişti. Eliyle Duncan'ın üzerindekileri işaret etti. "Tüm bunlar ne oluyor? İskoç dağlarında at sırtında dolaşıp İngiliz askerlerini öldürürken, babamla beş gün geçirip İskoçya'nın bağımsızlığını müzakere ettiğine ve onu barış istediğine ikna edebildiğine inanamıyorum." Odaya göz gezdirdi, duvarlardaki resimlere baktı. "Bunu başka kim biliyor? Babamı fena halde kandırdığına şüphe yok, beni de. Benden başka kimleri kandırdın? Kâhyan biliyor mu? Beni buraya kadar getiren uşak? Bu muazzam bir vatana ihanet planı mı?"

Aklına, geceyi Moncrieffe'te geçiren, kontun yemeğini ve viskisini tadan ve güya misafirperverliğinin tadını çıkaran Richard geldi. Misafir salonuna giderlerken, Iain ona Ric-

Roche
www.roche.com.tr

hard'ın yola çıktığını söylemişti. O şu anda muhtemelen Orkney Adaları'na ya da başka bir ücra yere doğru boş yere gidiyor olmalıydı.

Peki Duncan'ın ona Richard hakkında söylediklerinin biri bile doğru muydu? Neye inanması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Şatoda hiç kimse bilmiyor. Kardeşim ve karısı hariç."

"Son derece kibar olan, kahvaltımı ve banyomu ayarlayan kardeşin... O da mı bir şarlatan?"

Duncan kaşlarını çattı. "O iyi bir adam ve sadık bir İskoçyalı."

Amelia tekrar kapıya ulaşmayı denedi. "Sen aklını kaçırmışsın. Sen ve kardeşin, ikiniz de."

Duncan onu bileğinden kavradı. İri İskoçyalı'nın eli, Amelia'yı çelikten bir mengene gibi yakalamıştı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Amelia kendini kurtarmak için çabalamadı. "Neden? Buradan ayrılıp tüm dünyaya gerçek kimliğini ifşa edeceğimden mi korkuyorsun?"

Bu apaçık bir tehditti, lafı dolandırmadan tereddüt etmeden dile getirilmişti.

Duncan'ın gözleri kısıldı ve Amelia'nın kulağına bir şeyler söylemek için başını eğdi. "Şu anda hiçbir şeyden korkmuyorum, küçük kız, çünkü Angus o kapının önünde bekliyor ve boğazını kesmek için sabırsızlanıyor. Ona bunu yapması için sebep vermemen akıllıca olur."

Roche
www.roche.com.tr

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Amelia kolunu ondan kurtardı ve elbisesini düzeltti. "Senden iğreniyorum."

"Hakkımda istediğin gibi düşünebilirsin ama önce beni dinlemeni öneririm."

Amelia hızla ondan uzaklaştı ve odanın karşı tarafındaki pencereye doğru gitti. "Seni dinlemek mi? Açıklayacak ne olabilir ki? Sen bir sahtekârsın. Bir hafta önce yatağımın yanında baltasını savuran bir vahşi, İngiltere'nin en çok aranan düşmanıydın. Bu sabah ipek, fırfır ve dantel giyen bir beyefendisin. Bir İngiliz dükü olan babamla görüştün ve senin hakkında o kadar iyi şeyler düşünüyordu ki Kral'a senden övgüyle bahsetmişti." Amelia döndü ve gözlerine baktı. "Seni bunun için asla affetmeyeceğim. Beni aptal ye-

rine koydun. Geçtiğimiz birkaç geceyi ve beni nasıl baştan çıkardığını düşününce- "

"Seni baştan çıkarmak mı?" Duncan güldü. "Sen de benim kadar istedin, küçük kız. Doğru hatırlıyorsam, zevk aldığını söylemiştin." Gözleri arzuyla yanıyordu. "Kendine yalan söyleme. Beyefendi diye adlandırdığın o kibar İngiliz züppesi yerine gerçek bir erkeğe ihtiyacın var ve bunu inkâr ederek ne beni ne de kendini kandırmaya çalışma."

Amelia ona doğru yürüdü ve tokat attı. "Kusursuz bir şekilde giyinip kuşanmış olabilirsin. Hatta asil bir kanın bile olabilir ama belli ki bir beyefendi değilsin."

Duncan attığı tokada tepki vermeden bekledi.

Amelia pencereye doğru döndü ve dışarıyı, gölü izlemeye başladı. Duncan odayı adımlayıp yanına geldiğinde istifini bozmamaya kararlıydı.

"Nişanlından daha beyefendiyim, küçük kız. Sadece onun o yüzünü görmedin."

"Tüm erkeklerin iki yüzü mü var?" dedi Amelia, her zamankinden daha çok kaybolmuş ve yalnız hissederek. "Hepinizin sırları mı var? Öyleyse, birini hakikaten tanımak mümkün mü? Ya da güvenmek? Peki ya sevmek?"

Amelia bir ördeğin yumuşak bir şekilde su yüzeyine inmesini seyretti. Ağlama ve bu adamın dizlerine kapanıp bir açıklama için yalvarma dürtüsüne karşı bütün gücüyle savaşıyordu. Başı dönecek kadar bunalmıştı. Bir parçası hâlâ Duncan'ı istiyordu ama gerçekten kim olduğuna dair kafası o kadar karışıktı ki.

Duncan elini onun omzuna koydu. Boynunun arkasını başparmağıyla okşadı ve Amelia'nın tüm dirayetini un ufak etti.

Tutkularına teslim olmaktan korkan Amelia, aralarındaki gerilime sığınarak, "Seni Kral'a ihbar etmemden korkmuyor musun?" diye sordu.

"Bunu yapmayacaksın, küçük kız."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü bana değer verdiğini biliyorum," dedi Duncan ve Amelia'nın vücuduna ateş bastı. "Bunu dün gece seni kollarıma aldığımda hissettim. Bir erkek kadını hakkında bu tür anlarda çok şey öğreniyor."

Bir şey Amelia'yı bunu inkâr etmeye sevk etti. "Bu doğru değil."

Fakat bu sabah, Duncan'ı terk ettiğinde hüngür hüngür ağlamak istemişti.

Duncan etrafında bir daire çizdi ve gölü görmesini engelleyecek şekilde önünde durdu ve ona bilge bir tavırla baktı. "Bir de bana yalancı diyorsun."

Duncan'ın sesi garip bir şekilde alçaktı ve gözleri Amelia'nın içini eriten bir arzuyla parıldıyordu. Amelia bir an için kendini tuttu, bir gece önce aralarında geçenlerin anısını unutmaya çabaladı ama nafileydi.

Duncan onu kendine çekti, vücutları bir oldu ve sonra dudaklarını Amelia'nın dudaklarına bastırdı. Sanki dünyada sadece ikisi kalmıştı. Amelia'nın içindeki arzu gitgide büyüdü; ona dokunmalı ve sarılmalıydı, her şeyi daha iyi hale getirmeli, bu işkenceden onu kurtarması için yalvarmalıydı.

Sonra içinde yükselen ani, yeni bir acıyla ellerini Duncan'ın göğsüne bastırdı.

"Lütfen beni böyle öpme," diye yalvardı Amelia. "Tutsağın olabilirim ama senin kadının değilim. Sana âşık olmak istemiyorum. O yüzden lütfen, bırak gideyim."

Roche
www.roche.com.tr

"Bu kadar zor olmak zorunda değil. Tek yapman gereken dürtülerini dinlemek."

"Dürtülerim?" Amelia gözlerinden ateşler saçarak baktı. "Peki ya dürtülerim seni bıçaklamamı söylüyorsa?"

Duncan onu yavaşça duvara dayadı ve onu derinden öptü, sonra onu kolları arasına alıp kendine daha da yaklaştırdı. Yakınlıkları Amelia'nın iradesini kırdı. Dili kışkırtıcı bir şekilde dilinin etrafında dolandı ve özlemlerinin şiddeti tüm vücudunu sarstı. Duncan'ın dengi değildi ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Amelia onu itmeyi denedi ama bunu yine başaramadı. "Benimle ne yapacaksın?"

"Seni tutmayı planlıyorum, küçük kız. Bir daha benden kaçmana izin vermeyeceğim." Sesi tutku dolu, yumuşak ve çatallıydı.

Amelia'nın aklı başından gitti. "Neler diyorsun? Beni asla bırakmayacak mısın? Beni sonsuza kadar tutsağın olarak mı tutacaksın?"

Duncan hafifçe göğsünü avuçladı. "Beni bundan daha iyi tanıyor olmalısın. Sana aptal olmadığımı söylemiştim. Gitmene izin vermeyeceğim, küçük kız çünkü kontesim olacaksın."

Amelia başını kaldırdı. "Efendim? Evlenmemizi mi öneriyorsun?"

Duncan'ın bakışları buram buram cinsellik kokuyordu. "Evet. Nişanlına dönme fikrini midem kaldırmıyor. Ben hayatta olduğum sürece bir daha asla sana ellerini süremeyecek. Seni onun elinden almak ve karım yapmak niyetindeyim."

Amelia tam olarak anlamak isteyerek sordu: "Bu intikamınla mı alakalı? Richard'ı düğününden mahrum edecek-

sin, tıpkı onun seni ettiği gibi? Sadece onu cezalandırmak için mi? Hepsi bu mu?"

"Evet ve bundan büyük zevk alacağım. Bunu inkâr edemem."

Amelia gitgide artan bir umutsuzluk ve hoşnutsuzlukla zorlukla yutkundu. "Yani benle evlenerek, beni yine silahın olarak kullanacaksın?"

Duncan'ın ağzının kenarı aç gözlü bir sırıtmayla hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Seni istediğim gibi kullanacağım, küçük kız ve söz veriyorum ikimiz de bundan zevk alacağız, tıpkı dün gece olduğu gibi."

Amelia onu itip kapıya doğru döndü. "Bu kadarını kaldıramam, Duncan. Bana bunu yapamazsın. Böyle bir talepte bulunamazsın ya da şu ana dek tüm aramızda geçenlerden sonra seni affetmemi bekleyemezsin. Beni kaçırdın, bağladın, tehdit ettin ve her şeye rağmen hâlâ nişanlım olan adamı öldürmek istiyorsun. Sana ait değilim ve üzerimde hak iddia edemezsin."

Duncan dudak büktü. "Sen ve aptal İngiliz kuralların. Karım olacaksın Amelia ve Richard Bennett'ın bu konuda ne düşündüğüyle ilgilenmiyorum, hem zaten yakında hiçbir önemi de kalmayacak."

"Çünkü hâlâ onu öldürmeyi planlıyorsun."

"Adalet yerini bulana kadar huzur bulmayacağım."

Amelia başını iki yana salladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Duncan. Peşini bıraksan ne olur?"

"Hayır, yapamam."

Amelia ona doğru gitti. "Evet, isteseydin pekâlâ yapabilirdin. Reddediyorsun sadece, çünkü öfke ve nefretten vazgeçmiyorsun."

Roche
www.roche.com.tr

Duncan odada yürüdü ve ona arkası dönük biçimde şöminenin önünde durdu. Amelia bir şey söylemesi için bekledi. Herhangi bir şey. Merhamet ricasına bir yanıt vermesini umuyordu.

"Beni zararsız hale getirmeyi istiyorsun, küçük kız. Niyetin öfkemi törpülemek."

"Evet, öyle istiyorum. Ama barış içinde ve öfkeden uzak olmayı kötü bir şey olarak düşünüyorsun."

Duncan duraksadı ve o an Amelia yüzünü görebiliyor olmayı diledi.

"Buna cevap veremem. Tek bildiğim hiçbir kadından senden etkilendiğim kadar etkilenmemiş olduğum. Bu sabah uyandığımda sen gitmiştin, seni o domuzun kollarına doğru koşarken hayal ettim ve sinirden deliye döndüm. Seni istiyorum, küçük kız. Seni o kadar istiyorum ki bana ait olman ve onun olmaman için her şeyi yapacağım."

"Her şeyi yapacak mısın?" dedi Amelia. "Buna intikamından vazgeçmek de dahil mi?"

Duncan en sonunda yüzünü Amelia'ya çevirdi ve kaşlarını çattı.

Amelia yavaşça ona yaklaştı. "Senin merhamet gösterebileceğini biliyorum, Duncan. Bunu sende gördüm. Dokunmanda hissettim. Şansın olduğu halde bekâretimi almadın. Beni dün gece kollarında tutan o adam, kibar ve nazikti ve..." Amelia bir an için durdu ve konuya başka bir açıdan yaklaştı. "Kasap'la kesinlikle evlenemezdim. O dünyanın bir parçası olamam. Ölümü ve öldürmeyi görmezlikten gelemem. Ve bu yolda ilerlemeye devam edersen seni sevmeyi de öğrenemem."

Duncan konuştuğunda asabiydi ama en azından dinlemeye istekli gözüküyordu. "Bana bir ültimatom mu veriyorsun? Bana silahlarımı bırakmadığım sürece karım olmayacağını mı söylüyorsun?"

Amelia tereddüt etti, birden neyi kastettiğinden emin olamadı. Kendisi için hayal ettiği gelecekten çok farklı bir şeyin eşiğinde duruyordu. Hakikaten evliliği mi tartışıyorlardı? Yoksa sadece tekrar Duncan'dan kaçabilmek için zaman kazanmaya mı çalışıyordu? Bunu düşünmek için yeterli zamanı olmamıştı. Duncan hâlâ İskoç Kasabı'ydı ve her zaman öyle kalacaktı. Bu asla değiştirilemezdi. Her zaman ölümün ve öldürdüklerinin gölgesi altında yaşayacaktı. Kalbi sonsuza dek aldığı hayatlarla yaralı olacaktı...

"Mahkemelerin adaleti sağlamasına ve eğer suçlu bulunursa, Richard'ın cezasına karar vermesine izin verir miydin?"

Duncan iğrenerek dudak büktü. "Vücudunu ve ruhunu bana, cehennem yolcusu bir günahkâra, kurban vermeye razı olduğunu mu söylüyorsun? Hem de sırf o pislik herifi baltamın adaletinden kurtarmak için?"

Tanrı yardım etsin...

Amelia başını salladı.

Gerçekten onun karısı olmak niyetinde miydi?

Duncan gözlerini kıstı. "Sana yalan söylemeyeceğim, küçük kız. Eğer söz verirsem, sözümü tutarım. Richard Bennett'ı öldürmeyeceğim. Ama bu evlilik de gerçek bir evlilik olacak. Yatağımda yatacaksın ve bana çocuk vereceksin." Amelia'ya hızlı adımlarla yaklaştı. "Ve senden de bir söz isteyeceğim. Klanıma ve beni izleyen o asilere karşı bir sorumluluğum var. Onların güvende olmalarını ve korunmalarını sağlamak zorundayım. Onların kimliğini de ifşa etmeyeceğini bilmem gerekiyor."

Roche
www.roche.com.tr

Amelia onu tedbirli bir şekilde izledi. "Richard'ın hayatını bağışlaman ve mahkemelerin onu yargılamasına izin vermenin karşılığında sırlarını saklamamı mı istiyorsun?"

"Evet." Duncan ona dikkatle bakarak durdu.

Amelia onu rahatsız edeceğini bildiği halde, "Peki Angus ne der buna?" diye sordu. "Onaylamayacaktır ve beni ondan korumak zorunda kalacaksın."

"Koruyacağım."

Amelia nefes almakta zorluk çekiyordu. Duncan onun çenesini tutup dikkatlice yukarı kaldırdı ve baktı. "Ama bana söyle, küçük kız. Sana güvenebileceğimi nerden bileceğim?"

"Ben sana güvenebileceğimi nerden bileceğim?

Güneş bir bulutun arkasına geçip oda kararırken birbirlerine baktılar.

En sonunda Duncan, "Sana önem veriyorum," dedi. "Güvende olmanı sağlamak niyetindeyim ve sağlayacağım, tabii karım olmayı kabul edersen."

"Richard'dan uzakta olmanı sağlayacağım, demek istiyorsun."

Duncan gözlerine baktı. "Evet ve tatsız olan diğer şeylerden de. Ayrıca bir gün bana güveneceğini umut ediyorum."

Güven. Bu kelime Amelia'yı sarstı. Bir hafta önceye kadar Richard Bennett'ı öldürme isteği Duncan'ı yiyip bitiriyordu. Evleneceği kadının kaybını üzerinden atamamıştı. Sadece Amelia'yı fiziksel olarak arzuladığı ve sadakatini kazanmak amacıyla ona evlilik teklif ettiği için o acıdan bir hafta içinde kurtulmuş olması mümkün değildi.

"Peki ya amcam?" diye sordu Amelia. "O benim vasim. Onun rızası olmadan bunu yapmam mümkün olmaz."

"Onu buraya getirteceğim."

"Ve ne olacak?" Amelia kinayeli bir şekilde sordu. "Saygısını mı kazanacaksın?"

Duncan'ın gözleri parladı. "Evet. Seni İskoç Kasabı'ndan kurtardım, değil mi? Ve iddia ediyorum baban ilkbaharda buraya geldiğinde seni isteseydim, bundan memnun kalırdı."

Amelia onun kendine olan güvenine şaşırmıştı. "Getireceğim drahoma da muazzam. Biliyorsun."

"Çeyizin umurumda değil, küçük kız ama kabul edeceğim. İskoçya'nın iyiliği için. Anlaştık mı o zaman?"

Amelia derin bir nefes aldı ve doğru şeyi yapıyor olması için dua etti. "Evet, anlaştık."

Duncan kapıya doğru yöneldi. "İyi. Bugün Bennett'a yazacaksın ve nişanınızı sona erdireceksin ama mektubu mühürleme. Gönderilmeden önce okuyacağım."

"Peki ya güven?"

Duncan başını iki yana salladı. "Henüz değil."

Amelia ümitsizce iç geçirdi, sonra Duncan gitmeden son bir şey söyledi: "İstediğin gibi olsun, Duncan ama gelecekte..."

Duncan bitirmesini bekledi.

"Eğer aradığın uysal bir eşse, bilmelisin ki o kişi ben değilim."

Duncan doğruca gözlerine baktı. "Uysal bir eş aramıyorum. Seni istiyorum. Ve kendini, benim gibilere karşı bile savunabilmen hoşuma gidiyor. Bu arada, artık benimsin ve bu akşam yatağına geleceğim. Beni isteyerek kabul edecek misin?"

Amelia çenesini kaldırdı. "Baltanı getirmediğin sürece."

Duncan sırıttı. "Sadece ellerim, o zaman. Ve ağzım. Ve bir şey daha."

"Sanıyorum mizah anlayışını kastediyorsun? Ya da belki çocuksu cazibeni."

www.roche.com.tr

Duncan gözünde muzip bir parıltıyla baktı, sonra da yapmayı kabul ettiği şeyi iyice idrak etmesi için onu odada tek başına bıraktı.

Sadece kontesi olmayı kabul etmekle kalmamış, henüz karı koca olmamalarına rağmen bu gece yatağına gelmesi için izin vermişti.

Bekâretini bozar mıydı yoksa dün geceki gibi mi olurdu? Durmasını istese kabul eder miydi?

Durmasını ister miydi?

Hayır, Amelia karar verdi. Hayır, istemezdi. Her şeye rağmen, ona olan arzusunun sonu yoktu. Beraber yaptıkları şeylerden sonra, ona aitti, hem bedeni hem de ruhuyla ve bu geceden sonra resmen olmasa da karı koca olacaklardı. Geriye dönüş yoktu.

Kendini bunları düşünmek yerine neyi başardığına odaklamaya zorladı. Bir askerin hayatı için pazarlık yapmış ve kazanmıştı. Şimdi Richard'ın kaderi Kral'ın adaletine kalmıştı. Doğru olan da buydu.

Daha da önemlisi, Duncan'ın ruhu için pazarlık yapmış olmasıydı ve bunun için pişmanlık duymuyordu.

* * *

Yüzbaşı William Jones küçük evden çıkarken, "Onu daha önce hiç görmediklerini söylüyorlar," dedi, kapıyı dışarıdan kilitledi ve atına bindi. "Kadın sadece bir efsane olduğunu iddia ediyor."

William'ın komutanı Yarbay Bennett, beyaz atını dizginledi. "Kasap gerçek, etten ve kemikten Yüzbaşı Jones ve bu pis İskoçyalılar bunu biliyorlar. Jakobit bunlar. Yakın onları." Atı şaha kalktı ve korkuyla kişnedi.

"Ama içeride çocuklar var efendim."

Bennett tüm hırçınlığıyla dik dik baktı. "Emirlerimi mi sorguluyorsunuz yüzbaşı?"

"Hayır, efendim."

William kusacağından korktu.

"O zaman dediğimi yap ve onları yak. Sağ kalmak istiyorlarsa sürünerek çıkabilecekleri bir cam olmalı."

Yarbay Bennett dörtnala ahıra doğru gitti ve bağırdı: "Her şeyi yak! Besi hayvanlarını vur ve o uyuz köpeği öldür!" Ahır kapısında durmadan havlayan siyah beyaz çoban köpeğini işaret etti.

William ızdırabını bastırmak için savaştı. Yukarıya sisle kaplı İskoç dağlarının zirvelerine baktı, sonra da dere yatağında parıl parıl akan berrak suya. Derin bir nefes alırken omuzları kalktı ve indi. Tüm düşüncelerinden kurtulması için bu gerekliydi. Sazdan çatılı ev etrafında atıyla dolaştı ve gerçekten de bir arka pencere olduğundan emin oldu. Bağışlanması ve içeridekilerin güvenliği için dua etti, ardından meşaleyi yakıp ateşi sazdan çatıya fırlattı.

Roche
www.roche.com.tr

Roche
www.roche.com.tr

ON ALTINCI BÖLÜM

Duncan çalışma odasına girdi. Oda toz içindeydi. Duvara istiflenmiş uzun, yan yatmış evrak, tablo ve kitap yığınları her yerdeydi. En büyük pencerenin önünde gece yıldızları seyretmek için gökyüzüne çevrilmiş bir teleskop üçayağı üzerinde duruyordu. Birkaç büst şömine rafına dizilmişti, duvarlarda zengin ve canlı renklerde Flaman işi duvar kilimleri asılıydı.

Odanın ortasında, bir takım mimari taslaklar rulo halinde açık bir sandıkta dik olarak duruyordu. Duncan bir ay önce, şimdi hatırlamadığı bir şeyi ararken sandığı oraya çekmişti.

Köşedeki küçük vitray pencereye dönük çalışma masasına oturdu ve Moncrieffe arması kabartmasıyla işlenmiş boş

bir sayfa çıkardı. Tüy kalemine uzandı, mürekkep hokkasına batırdı ve incelikle yazmaya koyuldu. Aceleyle yazmasına rağmen el yazısı kusursuzdu.

Richard Bennett'ın nişanlısı Leydi Amelia Templeton karısı olmayı kabul etmişti. Çok yakında onu yatağına alacak, dudaklarından yumuşak çığlıkların çıktığından emin olacaktı.

Karşılığında, Richard Bennett'ın hayatını bağışlamayı kabul etmişti.

Duncan birden kendini kötü hissetti, tüy kalemi bıraktı, arkasına yaslandı ve odaya göz gezdirdi. Bir keresinde bu masada oturup Muira'ya mektup yazdığını, kalbini açıp, aşk şiirlerinden alıntı yaptığını hatırladı. Ona tapardı ve o zamanlar geleceğe umutla bakardı - şu anda hissettiğinden pek de farklı değildi.

Zihni bu defa, Muira'nın acısından başka yöne çevrildiği için kötü hissetti. Amelia'yı karısı yaparak kendini cinsel zevklere kaptıracağını biliyordu ve o zevkler için de can atıyordu.

Ama hakikaten Amelia'ya verdiği sözü tutabilir, silahlarını bırakabilir ve Bennett'ın yaşamasına müsaade edebilir miydi?

Aylak aylak tüy kalemini alıp yumuşak ucunu sayfaya hafifçe vurdu ve pencereden dışarı vaktı. Ya Bennett buraya gelir ve meydan okursa?

Hmm. Duncan'ın kendini kontrol etmekten ve Bennett'ı bıçaklamamak için kendini tutmaktan başka yolu yoktu. Bunu yapabilirdi. Son derece disiplinli bir savaşçıydı. Silahlarına dokunmayacak ve bu daha az şiddet içeren intikam şeklinin etkilerine odaklanacaktı.

Bennett onun aşkını çalmıştı ve şimdi de o Bennett'ın aşkını çalıyordu. Angus'un bir zamanlar söylediği gibi, göze gözdü. Ve Bennett aleyhine olan kanıtları Kral'a sunmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Bu da bir askeri mahkeme gerektirecekti ve şansı yolunda giderse, Bennett asılarak idam edilirdi. Bu tür bir intikamla ilgili Amelia'ya hiçbir söz vermiş değildi. Aslında bunu yapması için onu ikna eden Amelia'dan başkası değildi.

Yani sonuç olarak intikamını her açıdan almış olacaktı. Amelia'ya duyduğu şehveti tatmin etmesi de cabasıydı. Vücudu, masumiyeti ve bekâreti - hepsi Duncan'ın olacaktı.

Duncan öne doğru eğildi ve tüy kalemini mürekkebe batırarak mektuba devam etti. Bir süre sonra, mektuba kum serpti ve sallayıp temizledi, katladı ve balmumuyla mühürledi. Masadan kalkıp odadan çıktı. Üniformalı bir uşak koridorda bekliyordu.

"Bunu bugün Fort William'a götür," dedi Duncan. "Winslowe Dükü'ne ulaştırılmalı. Başka kimsenin eline geçmemeli. Bunu anlıyor musun?"

"Evet, lordum."

"Leydi Amelia da bugün bir mektup gönderecek ama onu önce benim görmem lazım. Git ve kapısında bekle, mektubu bana getir, sonra Moncrieffe faytonu ile kaleye gideceksin ve Ekselansları'na da buraya gelirken eşlik edeceksin."

Uşak eğildi, sonra koridor boyunca hızla merdivenlere doğru yürüdü.

Uşak ayrıldıktan hemen sonra Iain, Duncan'a doğru hızlı adımlarla endişeyle yürüdü. "Bir planın olduğunu umuyorum," dedi, çalışma odasının dışında durarak. "Çünkü arkanı toplamaktan bıkmaya başladım, Duncan. Her sabah

uyandığımda kendimi senin yol açtığı inanılmaz durumlarla karşı karşıya buluyorum. Birkaç gün önce, Richard Bennett ordularına katıp seni yakalamak için burada adam arıyordu. Kendi adamlarımız! Bugün daha da kötüydü. Bir İngiliz dükünün kızını karşılamak zorunda bırakıldım ki kendini Kasap'tan korumak için seni arıyordu. Ona ne söylemem gerekirdi, Tanrı aşkına? Herhalde artık gerçeği biliyor olmalı. Bu ikimiz için de darağacı demek."

Duncan etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için koridora göz gezdirdi. "İçeri gel."

Kardeşi çalışma odasına girdi ve açık sandığa göz attı. "Bir oda hizmetçisi çağıramaz mıydın Duncan?"

Küçük kardeşinin düzeni kaosa tercih ettiği bir sır değildi. Son derece efendi, zeki ve eğitimliydi. Bir tercih yapması gerektiği zaman, hiçbir zaman, hiçbir suretle, riskli olan yolu seçmeyen bir adamdı. Savaşmaktan iğreniyordu, hiç kılıç tutmamıştı ve bir kez olsun savaş meydanına adım atmıştı.

"Odayı bu haliyle seviyorum," dedi Duncan, sonra kanepeyi işaret etti. "Otur, Iain."

Iain kanepeye doğru yürüdü ancak kendine yer açmak için bir kutuyu kaldırması gerekti. Robdöşambrının kuyruğunu geriye attı ve oturdu. "Leydi Amelia'yla aranızda ne geçtiğini anlat. Tanrı aşkına, ne yapacağız şimdi?"

Duncan çalışma masasının sandalyesine oturup arkasına yaslandı. "Paniğe gerek yok. Sırrımızı açıklamayacak. Sadık olacağına güvenim tam."

Iain kaşları şüpheyle kalktı. "Sana söz verdi, öyle mi? Özgürce?"

"Onu tehdit etmedim, eğer düşündüğün buysa." Duncan

Roche
www.roche.com.tr

duraksadı. "Belki de ettim ama çok gözü pek ve o da beni tehdit etti. Adil bir mücadele oldu. Ancak her şey sona erdi ve beni sırtımdan vurmayacağına güveniyorum."

Iain kaşlarını çattı. "Ama böyle bir riski nasıl göze alabilirsin Duncan? Lanet olsun! Zaten senden kaçıp çaresizlik içinde buraya sığındı ve sorduğu ilk şey Albay Bennett'ın burada olup olmadığıydı. Şüphe yok ki doğruca kollarına koşmak ve omzunda ağlamak istiyordu."

Iain'in fikirlerini duymak istemiyordu, çünkü artık bir anlamı yoktu. Bunların hepsi Duncan'la bir anlaşmaya varmadan önce yaşanmıştı.

"Leydi Amelia karım olmayı kabul etti," dedi Duncan. "Moncrieffe Kontesi olacak ve kocası olacağım için benim aleyhimde konuşamayacak. Amcası ve vasisi Winslowe Dükü ise çok geçmeden burada olacak ve bu evliliği onaylayacağına eminim."

Iain uzun bir süre hiçbir şey diyemeden baktı. "Leydi Amelia'ya evlenme mi teklif ettin? O da kabul mü etti?"

"Evet." Duncan ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Eğilip teleskopla gölün karşı kıyısında paytak paytak yürüyen anne ördek ve yavrularına baktı. Hiç beklemediği şekilde, kendini son derece neşeli hissediyordu.

"Bunun bir tuzak olmadığına emin misin? Belki de daha sonra yine senden kaçacak?"

Duncan doğruldu ve beyaz bulutlarla bezeli gökyüzüne baktı. "Aptal değilim, Iain. Geçmişte benden korktuğunun, hatta tiksindiğinin farkındayım. Aramızdaki bağı anlaman mümkün değil ama bana söz verdi ve ben de ona söz verdim." Yüzünü kardeşine döndü. "Biliyor musun, aynen babası gibi. Dük geçen ilkbahar buraya gelmişti, hatırlıyor musun? Makul ve saygıdeğer bir adamdı."

Iain kardeşine şaşkınlıkla bakmaya devam etti. "Ama o bir İngiliz, Duncan. Klan bir İngiliz kontesi onaylamayacaktır. Zaten insanların dükle müzakerelerinden dolayı haklarında neler söylediğini biliyorsun. Servetini ve topraklarını genişletmek için Kral'dan ayrıcalık istediğini söylüyorlar. Şimdi de bir İngiliz dükün kızıyla mı evlenmek istiyorsun? Ayrıca o hâlâ Albay Bennett ile nişanlı."

Duncan tekrar oturdu. "Artık bana ait."

Erkek kardeşi içini çekti ve arkasına yaslandı. "Hâlâ senin tutsağın mı?"

Hayır," dedi Duncan kızgınca. "Karım." Kardeşine meydan okurcasına baktı. "Sana söylemem gereken başka bir şey daha var. Artık bu sözü verdiğim için bazı şeyler değişecek."

Iain tekrar öne doğru eğildi. "Hangi şeyler?"

Kapı vuruldu ve ikisi de kapıya doğru döndü.

Angus içeri girdi ve kılıcının kabzasını sıkıca kavrayarak durdu. Altın saçları atkuyruğu yapılmıştı. Tıraş olmuş ve üzerini de değiştirmişti.

Angus buz gibi mavi gözlerini Duncan'a dikerek, "Sana son haberleri verdi mi Iain?" diye sordu. "O fettan İngiliz'le evlenecek, üstelik yalnızca konuşmaması için."

"Evet. Bana şimdi anlattı," dedi Iain.

Angus, öfkeyle Duncan'a baktı. "Onu öldürmek daha akıllıca olmaz mıydı sence? Bir hafta önce kalede yapman gereken zaten buydu, hem bizi de bu kadar uğraştırmamış olurdun." Duncan sandalyesinden kalktı ve ona doğru gitti. Angus geriye çekildi ve Iain'e baktı. "Sana Amelia'nın sessizliğinin karşılığında mücadeleden vazgeçeceğini de söyledi mi? Peki ya Richard Bennett'ın hayatını bağışlayacağını?"

Iain, ağabeyine baktı. "Hayır, o kısmını söylememişti."

Roche
www.roche.com.tr

"Söylemek üzereydim," dedi Duncan.

Çalışma odasının ortasında iki eski dost karşı karşıya geldiler. "Lanet olası aklını mı kaybettin Duncan?"

"Ne yaptığımı biliyorum," diye açıkladı.

Angus duraksadı. "Ama uğruna mücadele ettiğin her şeyi bırakmamalısın. Amelia'nın seni Bennett'ın hayatını bağışlamaya ikna etmesine izin veremezsin."

"Ne yapıp ne yapamayacağımı bana söyleme," dedi Duncan.

"Amelia'ya verdiğin sözü unutmanı istiyorum, nasıl olsa bir gün kılıcını çekeceksin. En azından umudum bu."

Iain araya girdi. İkisinden de daha kısaydı ve bu yüzden onlarla konuşmak için yukarıya doğru bakmak zorundaydı. "Ama bir hanımefendiye verdiğin sözü bozman centilmence olmaz," dedi. "Özellikle de bir dükün kızına."

Angus öfkeyle Iain'a baktı. "Centilmence olmaz mı? Kahretsin, Iain! Bir İngiliz gibi giyinebilirsin ama hatırladığım kadarıyla, hâlâ bir İskoç'sun. Ve kardeşinin o kızı yatak odasında çırılçıplak soyduğunu ve onu kaleden çıkarırken bir çuval patates gibi omzunda taşıdığını unutuyorsun. Tabii sonra onu bağladı ve kaçmaya çalışırsa derisini yüzmekle tehdit etti. Yani görgü kurallarını hatırlamak için biraz geç kaldığını düşünüyorum."

Iain sıkıntılı şekilde yutkundu. "Medeni davranmak için hiçbir zaman geç değil."

Angus genç adama doğru yaklaştı. "Hiçbir zaman savaşacak yüreğin olmadı, Iain. Bunu her zaman başkalarına bıraktın, o yüzden bu işe karışmamanı öneririm."

Iain's yutkundu ve dikkatlice geri çekildi.

Duncan, Angus'un soğuk ve sert bakışına karşılık verdi.

"Amelia'ya söz verdim. Sözümden de dönmeyeceğim."

"Peki ya bana verdiğin söz? Hani beraber kız kardeşimin ölümünün intikamını alacaktık?" diye sordu Angus.

Duncan birden suçluluk duygusunun yüreğine bıçak gibi saplandığını hissetti ama derhal bunu bir kenara itti. "Sana kendimi savunmayacağım."

Gerilim dolu bir an boyunca durdular ama sonra Angus kapıya doğru hareket etti. "O İngiliz kadına söz vermiş olabilirsin Duncan fakat ben böyle bir söz vermedim. Ona hiçbir şey borçlu değilim."

Duncan onu koridora kadar takip etti. "İntikam almaya kalkışma, Angus. Bennett'ı bana bırak."

Angus arkasına döndü. "Neden? O İngiliz azize senin için bu kadar anlam mı ifade ediyor? Peki ya Muira? Onu da bir zamanlar seviyordun, onu bu kadar çabuk unutabilir misin? Daha bir yıl bile olmadı."

İşte yine o suçluluk duygusu göğsünde yanıyordu. "Hiçbir şeyi unutmadım. Sadece kan dökülmesini durdurmak istiyorum. Muira'nın da bunu istediğine eminim."

Angus koridorda geriye dönerek, "Kız kardeşim Richard Bennett'ın kellesini kazığa geçirildiğini görmek isterdi," dedi. "Ama sen o İngiliz kadını Muira'ya ve arkadaşlarına da tercih ettin." Kaşlarını çattı. "Sana ne oldu Duncan? Tanıdığım adam, Sherrifmuir'de savaş meydanında yanımda savaşan o cesur İskoç nerede? Kılıcını zorbalığa ve adaletsizliğe karşı çeken azılı İskoçyalı'ya ne oldu? Vakur babanın seni yetiştirme sebebini unuttun mu? İskoçya'yı da unutmaya mı niyetlisin?"

"Hiçbir şeyi unutmadım. İntikamımı alacağım. Bennett'in kadınını aldım, tıpkı onun benimkini aldığı gibi."

"Peki ne halt edeceksin onunla?"

www.roche.com.tr

Duncan midesinin düğümlendiğini hissetti.

Angus başını iki yana salladı. "Buraya kadar yani. Kararını verdin. Şimdi seni bırakıyorum, çünkü belli ki yufka yürekli erkek kardeşin gibi, artık senin de savaşacak yüreğin yok."

Angus arkasını döndü ve merdivenlerden aşağı indi.

Duncan duvara dayandı ve ardı ardına yumruğunu şato koridorunun soğuk taşlarına indirdi.

* * *

Richard'a bu mektup yazmak kolay değildi ama neredeyse bitmişti.

Amelia kuştüyü kalemi bir süre için kenara koydu ve sandalyede arkasına yaslandı. Artık ona ait olan görkemli kırmızı yatak odasına göz gezdirirken, babam kararım hakkında ne derdi acaba diye düşündü.

İçinden bir ses meşhur Moncrieffe Kontu ile evlenmesinden babasının memnun olacağını söyledi - tabii ki Duncan'ın diğer kimliğini bilmeden. O her şeyden önce bir şatoda yaşayan ve kimsenin hayal edemeyeceği kadar zengin olan bir aristokrattı. Babası geçen ilkbahar pekâlâ Richard yerine Duncan'ı seçebilirdi, çünkü Richard bir baronun üçüncü oğluydu ve Amelia'nın alışık olduğu konforu sağlayabilmek için onun drahomasına ve babasının -eğer yaşasaydı- ilerideki bonkörlüğüne ihtiyacı olacaktı.

Gerçi alışageldiği konfor onun için hiçbir zaman önemli olmamıştı, şimdi de değildi. Yine de bu şato onun evi olacaktı ve hayatının geri kalan kısmını burada geçirecekti, en azından, kötü şöhretli İskoç Kasabı'nı kana ve intikama olan

açlığından uzaklaştırdığında. Duncan üzerinde sahip olduğu gücü, onun öfkesini törpülemek için kullanmıştı.

Sahip olduğu bu kayda değer güç üzerinde düşündü...

Amelia aptal değildi. Duncan'ın onu yatağa atmak istediğini biliyordu ve bu karşılıklı cinsel tutku her şeyin temeliydi. Bu İskoçyalı'nın intikamından vazgeçme sebebiydi. Elbette Amelia da onu istiyordu. Bunu inkâr edemezdi. Duncan'ın fiziksel gücü ve davranışları onu tahrik ediyordu.

Amelia'nın bedenine duyduğu şehveti gidermek için her gece yatağına gelecekti ve Amelia da kendi arzularını ve meraklarını giderecekti. Aslına bakılırsa, Richard'dan intikamını Amelia yoluyla almış olacaktı. Onun vücuduna sahip olarak. Genç kız bunu kabullenmişti, hatta buna hazırlıklıydı.

Yine de kendi duyguları da serbest kalacaktı...

Amelia doğruldu ve bir şekilde mektubu bitirmeyi başardı.

Bir süre sonra, mektubu kapısının önünde bekleyen uşağa verdi, sonra şalını bağlayıp Iain'ın karısı Josephine ile buluşmaya gitti. Ona şatoyu ve etrafını gezdirmeyi teklif etmişti. Duncan ile aniden nişanlanmasının sebepleri de dahil, içinde bulunduğu durumla ilgili her şeyi bilen bu kadınla buluşmanın oldukça sıkıntılı geçeceğini düşündü.

Amelia hızla aşağı indi ve o sabah erken saatlerde Iain ile buluştuğu bekleme odasına girdi. Josephine pencere kenarında bir koltukta, kucağında açık bir kitapla oturuyordu. Başını kaldırdı ve Amelia'yı görünce kitabı kapadı.

"Kaybolmadığını görmek beni sevindirdi," dedi Josephine, ayağa kalkarak. "Şatonun koridorlarında yolunu bulmak zor olabiliyor."

Şık, mütevazı bir mavi ipek elbise giyen Iain'in karısı, beklediğinden daha güzeldi. İnce, sarışın ve Tanrı vergisi

Roche
www.roche.com.tr

sevimli gülümsemesiyle, Amelia'nın sinirlerini yatıştıran bir zarafet yayıyordu.

"Aslında biraz tereddüt ettim ama sonunda yolumu bulabildim."

Josephine yaklaştı ve ellerini açtı. "Çok geçmeden bu muhteşem şatonun her yerini öğreneceksin. Bizzat ben göstereceğim sana. Senle tanıştığıma çok memnun oldum Amelia. Bir kız kardeşim olacağını öğrendiğimde ne kadar memnun oldum bilemezsin."

Amelia ona bu kadar çabuk ısınmasına şaşırdı. Oysa aldığı kararlar hakkında çok güvensiz hissediyordu ve Iain'ın karısının nasıl davranacağını da hiç bilememişti.

"İlk önce iç kısımda dolaşacağız," dedi Josephine, Amelia'yı kapıya doğru götürerek, "sonra dışarıya çıkacağız ve daha da haşır neşir olacağız."

Josephine saygılı bir şekilde ve acele etmeden iç kaledeki ziyafet odasını, arma odasını, şapeli ve ortasında dekoratif taş çeşmenin olduğu merkez avluyu gezdirdi. Daha sonra, şatodaki bütün misafir odalarını -Amelia yedinciden sonra saymayı bıraktı- kütüphaneyi, üç misafir kabul odasını, galeriyi ve yemek odasını, mutfakları ve etkileyici şarap mahzenini gezdiler.

Ardından yan kapıdan şato dışına çıktılar ve taş bir yoldan yürüyerek ahırlara geçtiler. Güneş ışıl ışıl parlıyordu ve Amelia sıcaklığını yanaklarında hissetmek için yüzünü güneşe döndü.

"Şimdi açık konuşalım, tamam mı?" dedi Josephine, Amelia'nın koluna girerek. "Sıkıntılı olman normal, İskoç Kasabı ile evlenmek üzeresin."

Amelia derin bir nefes aldı. "Ne kadar zor olduğunu keşke açıklayabilsem."

"Lütfen dene, Amelia. Bana her şeyi anlatabilirsin. Ben

de bir kadınım ve anlarım. Seni buraya getiren koşulları biliyorum ve eminim ki hiç kolay olmamıştır."

Josephine'in böyle anlayışlı olması Amelia'nın içini dökmesine sebep oldu. Duncan'ın kaleye girip yatağının başında belirdiğinde ne kadar korktuğunu ve sonraki günlerde olan her şeyi anlattı. Fergus, Gawyn ve Angus'tan, ona nasıl davrandıklarından bahsetti. Kaçıp İngiliz askerlerini bulduğunda olanları ve sahip olduğu fikirlerin nasıl değiştiğini itiraf etti. Ayrıca Jospehine'e Elliott ismindeki çocukla karşılaşmalarını ve Duncan'ın ona ne kadar farklı davrandığını anlattı.

"Tanıdığım Duncan o," dedi Josephine. "Ve inanıyorum ki kocan olarak bileceğin adam da o olacak. Kasap olarak tanıdığın tarafını unutacaksın. Kesinlikle pek sık gördüğüm bir yönü değildir o. Saygını ve sevgini kazanacak, Amelia. Bana bu konuda güvenmelisin."

Belirsizlik boğazına sert bir kaya gibi oturdu. Amelia yutkundu. "Keşke her şeyden o kadar emin olabilseydim."

"Biraz zaman ver."

Dış avluda, zamanı gösteren bir kum saatine doğru yürüdüler.

"İtiraf etmeliyim," dedi Josephine, "en sonunda bir kadınla, Duncan hakkında rahatça konuşabildiğim için mutluyum. Bu her zaman çok iyi korunan bir sır oldu ama onun İskoçya için gösterdiği çabaları en sonunda anlatabileceğim için de çok memnunum. Sana söyleyebileceğim bazı şeyler var ki..."

Amelia hemen sözünü kesti. "Onun hakkında iyi olan her şeyi bilmek istiyorum, belki bu sayede tüm bu olanlarla daha kolay başa çıkabilirim."

Şatonun konumlandığı adanın her yanını gezdiler.

"Düşündüğünün aksine," dedi Josephine, "o iyi bir adamdır ve mutlu olmayı hak ediyor. Uzun bir süre mutluluk ne

Roche
www.roche.com.tr

bilmedi." Duncan'ın Muira'yı kaybettikten sonra duyduğu acıdan bahsetti ama tekrar aşkı bulduğundan üzüntülerinin azalacağına dair umutlu olduğunu söyledi.

Amelia yeni hayatı ve Duncan'ın çektikleri üzerinde kafa yordu. Josephine'in umduğu gibi acılarını unutturabilir miyim, diye düşündü. O sabah Duncan'dan azımsanmayacak taleplerde bulunmuştu. Onun için en iyisi olduğuna inandığı için silahları bırakmasını istemişti ve ikisi de bu anlaşmaya hızla karar vermişlerdi. Çok korkuyordu.

"Sana yaptığı kahramanlıklar hakkında bazı hikâyeler anlatabilirim," dedi Josephine. "Inveraray Savaşı sırasında Campbell Şatosu'na geçmişten gelen çılgın bir Viking savaşçısı gibi saldırmıştı. Ayrıca bu şatonun sahibi olarak ne kadar sadık ve cömert olduğunu söylemeliyim. İsteyen herkese iş verir; servetini paylaşır ve emrindeki insanların hayatlarıyla ilgilenir. Çalışanları arasında ahlaksızlığa ve kanun dışı hiçbir şeye izin vermez. Çürük yumurtalar cezalandırılır ya da atılır ve tüm hizmetkârları ona sadıktır."

Josephine anlatırken durmaksızın yürüdüler ve Amelia yakında kocası olacak bu karmaşık adam hakkında aslında ne kadar az şey bildiğinin farkına vardı.

Amcam ne zaman gelir ve kararıma o ne der acaba, diye düşündü.

Bir de Richard vardı tabii ki. Mektubum ne zaman Richard'ın eline geçer acaba, diye merakla iç geçirdi.

* * *

O gece, Iain ve Josephine ile beraber uzun bir masada yemek yediler. İstiridye çorbası, dağ tavuğu, taze sebze ve Fransa'nın güneyinden gelen şarapla ziyafet çektiler.

Tatlı olarak brendiye yatırılmış şeftali ve çikolatalı trüf yedikten sonra, misafir kabul odasında iskambil oynadılar, tiyatro ve politikadan konuştular ve son dedikodulardan bahsederek eğlendiler.

Amelia her şeyin bu kadar olağan olmasına ve neredeyse rahat hissettiğine şaşırmıştı. Kendi evine amcası yerleştiğinden beri, ilk kez bir yere ait hissediyordu. Amcasını sevmiyor değildi. Kibar ve makul bir adamdı. Ama yaşlıydı ve bu genç İskoçyalılar'da insanı rahat ettiren ve heyecanlandıran bir şeyler vardı. Beth Mackenzie ve ailesi bile Amelia'yı umadığı şekilde rahat hissettirmişlerdi. Alçakgönüllü küçük evlerindeki hava samimi ve gösterişten uzaktı.

Bu İskoçlar gülmeyi, eğlenmeyi ve iyi yetişmiş terbiyeli bir genç hanımı bazen boğan kurallara boş vermeyi biliyorlardı. Amelia bu akşam sıkılmış ya da bunalmış hissetmemişti. Garip bir şekilde, özgür ve rahattı. Ayrıca Duncan'ın doğal cazibesine de vurulmuştu.

Josephine'in söylediklerini hatırladı: *İnanıyorum ki kocan olarak bileceğin adam da o olacak. Kasap olarak tanıdığın tarafını unutacaksın. Kesinlikle pek sık gördüğüm bir yönü değildir o. Saygını ve sevgini kazanacak.*

Gerçekten de ölümcül baltası elinde olmadığında zekâsı son derecede eğlendiriciydi. En azından bu gece barbarlığından eser yoktu. Tam bir zarafet ve incelik örneğiydi.

Yine de saate baktı ve bu gece yatağına geldiğinde her şeyin çok farklı olacağını hissetti.

Bunu düşünmek bile kalp atışlarının hızlanmasına neden olmuştu. Odanın diğer tarafındaki Duncan'ın çarpıcı gözlerinin üzerinde olduğunu fark etti.

O gözlerde gördüğü ateş ona masadan kalkma vaktinin geldiğini söylüyordu.

Roche
www.roche.com.tr

Roche
www.roche.com.tr

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gece yarısından hemen sonra, Amelia koridorda bir ses duydu. Heyecandan yüreği ağzına geldi ama korkmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Yaşanacakların tadını çıkaracak ve epey fazla olacağını tahmin ettiği zevklere odaklanacaktı. Zaten bazılarını dağlardayken tecrübe etmişti ve Duncan'a duyduğu arzu da onun teklifini kabul etmesinin sebeplerinden biriydi.

Ancak bu gece bekâretini kaybettiğinde acı duyacaktı. Bunu da biliyordu. Duncan boylu poslu ve cinsel yönden güçlü bir erkekti. Yatakta dik oturdu ve ona uyum sağlayabilmeyi umut etti.

Şöminedeki ateş sönmek üzereydi ve yağmur damlaları cama vuruyordu. Oda komodinin üzerindeki tek bir mumla aydınlanmaktaydı. Kapı vurulunca ürperdi.

"Gir."

Kapı açıldı ve Duncan içeri girdi, üzerinde yarım düzine mum olan bir şamdan taşıyordu. Mumların yarattığı gölgeler kırmızı duvarlarda dans etti. Kapıyı arkasından hızlıca kapattı, mumları yüksek şifonyerin üzerine yerleştirdi ve Amelia'ya baktı.

Üzerinde hâlâ yemekte giydiği kıyafet vardı - gümüş süslemeli siyah kadife ceket, gri yelek ve fırfırlı dantel yakaları ve kolları olan beyaz gömlek. Saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülmüştü ve Amelia şatoya ulaştığından beri ilk defa onu kalede yatağından kaçıran vahşi İskoçyalı'ya baktığını hissetti.

Dudaklarını yaladı ve yükselen kaygılarından başka bir şeye odaklanmaya çalıştı.

Duncan uzakta durmaya devam ederek, "Bana hazır mısın?" diye sordu.

Cesur olmak yönünde aldığı kararı hatırlayarak, Amelia alelade cevap verdi: "Evet."

Duncan yatağa yaklaştı ve kadife ceketini çıkardı. Bu hareketi kaslı omuzlarını ve vücudunu olduğu gibi göz önüne sermişti. Ceketi sandalyenin arkasına astı. Arkasından yeleğini ve gömleğini çıkardı. Amelia'nın gözleriyse yara izleriyle dolu çıplak göğsüne ve kocaman kollarına takılı kaldı.

"Kendini göreceğin şeye hazırlasan iyi olur, küçük kız," dedi Duncan. Dudakları tahrik edici bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hadi gel. Pantolonumu çöz."

Duncan kollarını aşağıda sabit tuttu ve Amelia, garip bir şekilde eğlenerek, kendini emirlere itaat ederken buldu, çünkü bu onun için çok yeniydi ve aslında ne yapması ya da nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu.

Amelia örtülerden çıktı ve yatakta emekleyerek ilerledi. Yatağın kenarında topukları üzerinde oturdu ve Duncan'ın devasa erkekliğini muhafaza eden pantolonunun bağlarını çözdü. Bağlar çözülünce çok geçmeden onu kadın yapacak olan uzvu gördü. Amelia gördüğü şey karşısında zorlukla yutkunabildi. Artık korkmak için oldukça büyük bir sebebi vardı.

Duncan pantolonunu sıyırırken kibarca, "Geceliğini çıkar ve yatağa gir, küçük kız. Sana yakın olmak istiyorum," dedi.

Saniyeler sonra, Amelia örtülerin altında çıplaktı ve soğuk nevresimleri hassas teninde hissediyordu. Duncan yanına uzandı. İri ve nasırlı eli göbeğine hafifçe dokundu ve Amelia heyecanla titredi. Duncan üzerine çıkarken sakin kalmaya çalışıyordu.

Amelia bacaklarını açmadı, Duncan da bunu talep etmedi. Ancak Duncan'ın kaslı uyluklarının onunkilere sürtündüğünün, dudaklarının yanaklarına hafif öpücükler kondurduğunun farkındaydı. Usulca inledi ve olacaklardan dolayı bu kadar tedirginken böyle arzulu olabilmesine şaşırmış bir halde, parmaklarını Duncan'ın saçlarında gezdirdi.

"Ne zaman olacağını söyle bana," dedi Amelia, "böylece ben de kendimi hazırlayabilirim."

Duncan'ın dudakları onun gözkapaklarına değdi. "Oluyor bile, küçük kız ve endişelenme. Hazır olacaksın. Bunu sağlayacağım. Hiçbir şeyi aceleye getirmeyeceğim."

Bunu söylerken Duncan daha da eğildi ve ağzıyla Amelia'nın göğüslerini, kollarını, göbeğini, uyluklarını -her yerini- öptü. Dokunuşları bir tüy kadar hafifti. Nemli dudakları Amelia'nın teninde mest eden bir ürperti bırakıyordu.

O da Duncan'ın vücudunu elleriyle keşfetti. Parmaklarını savaş yorgunu sırtından, daha da aşağıya, kaya gibi sert kalçalarına indirdi.

Mum ışığında birbirlerine dokunmaya devam ettiler ve çok geçmeden Amelia, vücudunun Duncan'ın altında eridiği sakin ve huzurlu bir ruh haline ulaştı. Kımıldanarak ona daha da sokuldu. Mantıklı düşünceler bir sis bulutunun ardından, artık duyulmaz olmuştu. Zihnindeki tek şey Duncan'ın ellerinin vücudunda gezindiği ve çıplak tenini keşfettiğiydi.

Amelia gayriihtiyarî bacaklarını ayırıp Duncan'ın kalçalarına doladı ve derinliklerinden gelen, sızlayan bir ihtiyaç hissetti. Duncan sessiz bir emir gelmiş gibi kendini Amelia'nın nabız gibi atan kadınlığının üzerinde buldu.

"Kaygan ve benim için hazırsın, küçük kız ama beni istediğini söylemelisin." Duncan bedenini ilerletti ve onun kadınlığının girişinde durdu. "Kendi rızanla benim olmalısın."

"Evet, Duncan, seni istiyorum. Lütfen."

Duncan'ın gözleri hınzırca parladı. "Madem yalvarıyorsun..."

Amelia bedenini yukarı doğru kaldırdığında Duncan erkekliğini bir parça ileri itti.

Amelia şokla aniden nefesini yuttu, çünkü acı hissediyordu. Kesinlikle canı yanıyordu. Duncan'ın erkekliği çok iriydi ve Amelia ise dar ve tecrübesizdi.

Onu istiyordu, hepsini istiyordu. Ve kendini çok ahlaksız hissetti. Tüm bunları yaşadığına hâlâ inanamıyordu.

En sonunda teslim olmayı kabul etmişti.

* * *

Roche
www.roche.com.tr

Duncan'ın bütün bedeni, acı veren bir kendini tutmayla titredi. Arzularının kanıtı Amelia'nın ateşli kadınlığına yalnızca kısmen girebilmişti.

Hızla, şiddetle, sonuna kadar devam etmek, kendini onun ipeksi sıcaklığında tamamen kaybetmek istiyordu ama kızlık zarı -ve sırtında Amelia'nın tırnaklarının sebep olduğu derin çizikler- onu durmaya zorladı.

Amelia onun omuzlarını sıkıca kavradı. Duncan hareketsiz kaldı ve onu devam etmesi için zorlayan arzuları güçlükle bastırdı; Amelia'ya alışması için biraz zaman vermeliydi. Genç kızın alnından bir damla ter aktı.

"Acı uzun sürmeyecek," dedi onu öperek.

"Böyle iyi."

Amelia'nın gözlerine baktı. "Evet, öyle. İyiden de iyi."

Duncan nefes almaya çalışınca titredi ve kendini yeniden toplamak için bir an bekledi. Kasıkları saniyeler içinde tekrar ileri geri hareket etmeye başladı. Bir santim daha ileri gitti ve geri çekildi, sonra yeniden ilerledi.

Amelia ufak bir çığlık attı. Bu da Duncan'ı daha nazik ve itinalı olmaya zorladı.

"Canını acıtmak istemedim," diye fısıldadı. "Çok geçmeden daha iyi hissedeceksin."

"Daha iyi hissetmeye başladım bile. Sanki..."

Yüzünü Amelia'nın saçlarına gömdü ve boğuk bir sesle fısıldadı: "Söyle küçük kız? Nasıl hissettiğini söyle. Bilmem lazım."

Duncan içinde hareket ederken Amelia gevşedi. "Heyecan verici."

Bu iyi bir şeydi, çünkü Duncan kendini daha fazla tutamayacağına emindi. İçinde büyüyen bir fırtına vardı ve

Amelia'ya bir boğa gibi saldırmak istiyordu. Amelia'nın zevkten mest olmuş bir şekilde inlemesini duymak ve içinde tüm gücüyle boşalırken titremesini hissetmek istiyordu.

Amelia bacaklarını daha da ayırdı ve Duncan'la uyum içinde hareket etmek için kalçalarını yukarı kaldırdı. Birlikte salındılar ve terlediler, şafak vakti yağmurlu arazide mücadele ettikleri o andan beri kendilerini mahrum bıraktıkları zevklerin peşinden koştular. Amelia en sonunda teslim olmuştu.

Aniden tutkulu bir itişin ardından Amelia onun kalçasını avuçladı. Ağızları birbirini buldu ve dilleri arzu dolu bir dansa başladı. Duncan, daha fazla sabredemeyerek içinde arzularına teslim oldu; vücudunu yay gibi yukarı doğru gerdi ve sonra günlerdir özlemini duyduğu şekilde coşkuyla Amelia'nın içine boşaldı.

Bu inanılmaz zevke anlam vermeye çabalarken, vücudunun ritminin normale dönmesini bekledi. Oysa çok uzak olmayan bir süre önce, tüm dünyası yerle bir olmuş ve bütün umutlarını yitirmişti.

Amelia'nın üstünden indi ve yanında uzandı, loş ışıkta onun güzel yüzüne baktı.

"Artık bana aitsin," dedi Duncan. "Başka hiçbir erkek sana sahip olmayacak."

Amelia kayıtsız ve biraz mesafeli bir sesle, "Evet, seninim," dedi. "Ve itiraf ediyorum pişman da değilim. Anlam veremiyorum. Kısa bir süre öncesine kadar senden nefret ediyordum. Kaçtığımda sen de benden nefret ettin. Bu bir çeşit delilik mi? Bana ne yaptın?"

"Evet, bir şey yaptım. Ve hazır olduğunda tekrar yapacağım."

Roche
www.roche.com.tr

Amelia güldü. Bir süre loş ışıkta yan yana sessizce uzandılar ve parmak uçlarını birbirlerinin vücutlarında gezdirdiler. Sonra Duncan yataktan kalktı ve odada yürüdü. Amelia dirseği üzerinde doğrulup Duncan'ın terden parlayan harikulade çıplak bedenini hayranlıkla seyretti. Duncan odadaki bütün mumları söndürmüştü.

Birden kırmızı yatak odası karanlığa gömüldü.

"Sanırım şimdi hazırım," dedi Amelia.

"Ben de," dedi Duncan ve yatağa girdi.

O gece çok az uyudular.

Fort William, ertesi gün, öğleden sonra geç saatte...

Winslowe Dükü, odasında kaliteli bir bardak brendinin tadını çıkarırken genç bir asker kapıyı vurdu ve düke parlak gümüş tepside bir mektup sundu.

Ekselansları mektubu tepsiden alıp askeri gönderdi, mührü kırdı ve mektubu açtı. Gözlerini kıstı, oflayıp pufladı, sonra ellerini ceplerine götürüp gözlüklerini buldu, ezilmiş soğana benzeyen burnunun üstüne koydu ve okumaya başladı.

Özenle yazılmış mektubun sonuna geldiğinde, kıvırcık peruğu kafasından koparırcasına çıkardı ve yere fırlattı. "Tanrım. Thomas! Thomas!"

Uzun, ince uşak koşarak odaya geldi. "Evet, ekselansları?"

Dük sandalyesinden kalktı. "Leydi Amelia bulundu. Her şeyi derhal topla. Moncrieffe Şatosu'na gitmeliyiz ve bir saat içinde yola çıkmalıyız."

"Şükürler olsun güvende ve sağ salim."

Dük bardağını aldı ve brendinin geri kalanını bir dikişte içti. "Tanrım, tüm dünya tersine döndü."

"Nasıl yani ekselansları?"

Dük sadık uşağına şüpheyle baktı ve mektubu havada salladı. "Moncrieffe Kontu, Leydi Amelia'ya evlenme teklif etmiş."

Thomas donup kaldı. "Ama o zaten Yarbay Bennett ile nişanlı."

"Bunu ben de iyi biliyorum, Thomas. Geri zekâlı değilim. O yüzden seni çağırdım. En kısa zamanda şatoya gitmeliyiz."

"Anlıyorum, ekselansları." Thomas Lord'un peruğunu yerden aldı, üzerindeki tozları silkeledi ve odadan hızla çıktı.

Dük elini kıvır kıvır ve dağınık beyaz saçlarında gezdirdi ve pencereye doğru yürüdü. İskoçya'nın yemyeşil düzlüklerine baktı ve askerlerin eğitimlerini seyretti.

Dük usulca, "Sanıyorum ki o adamla tanıştığımda, bir viski şişesiyle kafasını yarmaktan kendimi alamayacağım," dedi. "Viskinin ne kadar kaliteli olduğu umurumda değil. Böyle bir haber için kesinlikle hak ediyor."

* * *

İç avluda, silahlı bir ulak Amelia'nın mektubunu eyer çantasına koydu ve atına bindi. Moncrieffe milisleriyle Drumnadrochit'e doğru kuzeye giden Albay Bennett'ı bulmak için emir almıştı.

* * *

Ertesi gün Josephine, Amelia'ya, "Seni Angus'a karşı yılmadan savunduğunu ve seni ona tercih ettiğini biliyor musun?" dedi. Bahçelerde çiçek toplamak için sepetleri bileklerinde, asma köprüden geçiyorlardı.

Roche
www.roche.com.tr

"Hayır, bunu bilmiyordum," dedi Amelia, kaşlarını çatarak. "Ne zaman?"

"Geldiğin gün. Angus nişanlandığınızı duyunca hiç memnun olmadı. Seni mutlu etmek adına silahları bırakan Duncan'ın Muira'nın hatırasına ve İskoçya'ya ihanet ettiğini düşünüyordu. Angus savaştan büyük zevk alır. Hep de almıştır."

Köprüden geçip bahçelerin olduğu tarafa saptılar. Etekleri uzun otlara sürtünüp hışırdıyordu.

Muira'nın ismini duymuş olmasından dolayı hissettiği rahatsızlığı bir kenara bırakarak, "Angus'u ne kadar zamandır tanıyorsun?" diye sordu Amelia.

Josephine gökyüzüne baktı. "Angus'la, buraya babasıyla MacLeanler'i isyana katılmalarını çağırmak için geldiğinde tanıştım. Bir yıldan fazla oldu. Duyduğuna eminim, Duncan'ın babası herkesin korktuğu bir savaş lorduydu. Duncan karşı olmasına rağmen isyana katılmaya hevesliydi."

Amelia bunu duyduğuna şaşırmıştı. Duncan'ın ateşli bir Jakobit olduğunu sanıyordu, çünkü bu da İskoç Kasabı'nın kötü şöhretinin bir parçasıydı.

"Duncan'ın babasının bir savaşçı olduğunu biliyordum," dedi Amelia, "ve sanırım isyanda öldü."

"Evet ve daha sonra, Duncan lord olarak babasının yerini almak için şatoya döndü ve kendini, derhal, siyasi açıdan Kral George'u destekleyen ve isyanı sona erdirmek isteyen bir İskoçyalı asilzade olarak sundu ve böyle de tanındı. Bunu zaten babanın geçen bahar buraya yaptığı ziyaretinden biliyorsundur."

"Evet."

"Duncan her şeyden önce barışı ve klanının güvende olmasını arzu ediyor. Hizmetindekilerin savaşmalarını ve

ölmelerini istemiyor. Ancak İskoç Kasabı olarak savaşması tamamen kişisel." Bahçede esen rüzgâr Josephine'in şapkasındaki kurdeleleri havalandırdı.

Amelia aniden gerilerek, "Niye bana bunu söylüyorsun?" dedi. "Mücadelesini bırakmasını istememin yanlış mı olduğunu düşünüyorsun?"

Josephine bunu düşündü. "Hayır, yanlış olduğunu düşünmüyorum. Nasıl hissettiğini anlıyorum ve yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Iain'ın dağlarda at sürüp İngiliz askerleriyle savaşmasını istemezdim. Savaşmaya yönelik bir arzusu olmadığı için de memnunum. Sadece Duncan'ın acısının geçmesinin biraz zaman alabileceğini bilmeni istiyorum. Angus'la aralarının açılması konusunda biraz pişmanlık duyabilir. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı ve beraber çok fazla şey atlattılar."

Amelia savunmaya geçerek, "Ondan arkadaşından vazgeçmesini istemedim," dedi.

"Kendi seçimi olsaydı bunu yapmazdı. Ama arkadaşlıklarını bitiren Angus oldu. Mücadelesinden vazgeçmeyecek ve onu savaştan uzaklaştıracak, hayatında senin gibi güzel bir kız da yok."

Amelia soğuk bir yağmur damlasının yanağına düştüğünü hissetti. Birden korkarak, "Duncan aralarının açılması için beni suçlar mı? Bana gücenir mi?" diye sordu.

"Şimdi değil," dedi Josephine. "Görebildiğim kadarıyla, şu anda gözleri senden başkasını görmüyor. Ama bir gün, arkadaşını kaybetmiş olduğuna üzülecektir. Muira öldüğünde Angus onun için oradaydı. Acılarını paylaştılar. Öyle sanıyorum ki düğün gününüzde Angus şerefinize kadeh kaldırmak için orda olmazsa buna üzülecektir."

Roche
www.roche.com.tr

Bahçenin ücra bir köşesindeki çiçek öbeklerine ulaştılar. Amelia papatyalardan toplamak için eğildi. "Bu konuda ne yapabilirim bilmiyorum," dedi. "Aralarını açmak istemiyorum fakat Angus benden nefret ediyor. Söyleyeceğim hiçbir şeyi dinlemeyecektir."

Josephine yanında diz çöktü ve uzun saplı birkaç çiçeği kopardı. "Kimsenin pek bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Angus, Duncan'ın kararını kabul etmenin bir yolunu bulmak zorunda. Eğer bunu yapamazsa..." Josephine ayağa kalktı ve sepetteki çiçekleri düzenledi. "Kabul edemezse, Duncan'ın en sonunda bıraktığı o mutsuz hayatı yaşamaya devam edecek." Amelia'ya anlamlı bir biçimde baktı. "Iain ve ben işlerin bu noktaya geldiğine çok memnunuz. Senin Duncan'ın başına gelen en iyi şey olduğuna inanıyoruz."

"Aslında ben hiçbir şey yapmadım." Amelia bahçede etrafına bakındı. "Aramızda olanlar tamamen..." Gerçekten ne isim vereceğini bilemedi.

Josephine başını salladı. "Anlıyorum ancak bir gün aranızda gerçek aşkın yeşereceğine dair umudunu kaybetmemelisin. Her neyse artık nişanlısınız ve Duncan'ın bir başka tarafını görebiliyorsun. Her şey değişecek. Giysiler bir fark yaratıyor, değil mi? Duncan çaba gösterdiğinde seçkin bir beyefendi olmakta oldukça maharetlidir."

Amelia gülümsemekten kendini alamadı. "Kabul etmeliyim ki kilt ve bakımsız saçlar da hoşuma gitmişti. Umarım kendini onları tamamen bırakmak zorunda hissetmez."

Josephine kıkırdadı. "Belki onu evlilik gecenizde yatağa sadece kılıcını kuşanmış gelmeye ikna edebilirsin."

Hınzır bir şekilde kıkırdadılar ve biraz uzakta gök gürlemeye başladığında şatonun kapılarına doğru koşturdular.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Moncrieffe faytonu asma köprüden gıcırdayarak geçti ve kapı kulesinin gölgeli taş kemerli yoluna girdi. Dört muhteşem gri at tarafından çekilen ve Winslowe Dükü'nün atalarından yadigâr armasını taşıyan ikinci bir fayton tarafından takip ediliyordu.

Araçları bir gözcü çok önceden fark etmişti. Dük şatonun dış avlusuna geldiğinde, Duncan ve Amelia şatonun giriş kapısında bekliyorlardı.

Duncan saatini çıkardı ve baktı, sonra yeniden ceketinin cebine yerleştirdi.

"Başka bir yerde mi olman gerekiyor?" diye sordu Amelia.

"Tabii ki hayır," dedi Duncan sertçe. "Ama amcan geç kaldı ve sabrım tükeniyor. Hemen karım olmanı istiyorum. Dün gelmiş olmalıydı."

Roche
www.roche.com.tr

Duncan'ın sabırsızlığı gururunu okşamıştı. Onu istiyordu, hemen şimdi - sadece yatakta değil, yasal ve resmi olarak da. Tanrı'nın huzurunda evlilik yeminini etmek istiyordu.

Amelia da bunu istiyor muydu? Evet, tabii ki istiyordu. Zaten masumiyetini vermişti ve kabul etse iyi olurdu: Umutsuzca, çaresizce âşıktı.

Dükün faytonu önlerinde durdu ve üniformalı bir uşak merdiveni indirmek için koştu. Cafcaflı yeşil saten bir ceket ve şeftali rengi pantolon giyen, balkabağı gibi tombul amcası, faytonun karanlığından başını çıkardı. Gözlerini kısarak şatonun ön kısmına baktı, ardından parlak ayakkabılarıyla merdivene basıp tüm ağırlığıyla zemine zıpladı. Parfümü baş döndürecek kadar ağırdı. Uzun, ağır siyah peruğu yürürken hafifçe sallanıyordu.

"Sevgili kızım!" Amelia'ya ciğerlerinde hava bırakmayacak kadar sıkıca sarıldı. "Tanrı'ya şükür seni buldular ve güvendesin!" Duncan'a döndü. "Size yeğenimin kurtarılması konusunda borçluyum Lord Moncrieffe. Onu İskoç Kasabı'nın baltasından kurtardınız."

Duncan zarif bir biçimde eğildi. "O kendi kendini kurtardı ekselansları. Olağanüstü bir kadın. Tek yaptığım ona bu taş duvarları sığınak olarak sunmak oldu."

Amcası Amelia'ya baktı. "İyi misin canım?"

"İyiyim."

Amcası geriye çekildi ve derin bir nefes aldı. "Yaşadıklarının hepsini çok geçmeden dinleyeceğim," dedi. "Ama önce..." Tekrar Duncan'a doğru döndü. "Bu genç kız benim sorumluluğumda, Moncrieffe. Çok sevdiğim merhum erkek kardeşimin tek çocuğu ve benim için dünyalar kadar önemli, o yüzden size sormalıyım: Neden yeğenime evlenme teklif ettiniz?"

Amelia yüzündeki gülümsemenin silindiğini hissetti. Yavaşça Duncan'ın yanına gitti ve koluna girdi. Bugün baltası yanında olmadığı için şükrediyordu.

"Yeğenim zaten Yarbay Richard Bennett ile nişanlı," dedi amcası. "Bu şekilde davranmanız hiç uygun değil."

Amelia itiraz ederek, "Ama amca," dedi.

Dük sertçe elini havaya kaldırdı. "Sessiz ol!"

Amelia dişlerini birbirine kenetledi.

Dük peruklu başını yana eğdi ve Duncan'a bakarak bir kaşını suçlarcasına kaldırdı. "Bunu nasıl açıklayacaksın genç adam?"

Duncan başını eğdi ve zarifçe bir bacağını ileri attı. "Beni affedin, ekselansları. Yeğeninize âşık olduğum ve aklımın başımdan gittiğini itiraf etmek dışında bir mazeretim yok."

Amelia şaşkınlıkla ona baktı.

Amcası gözlerini Amelia'ya çevirdi. "Büyük İskoç lordu âşık oldu, öyle mi?"

"Evet," dedi Amelia, sarsılmış bir şekilde.

"Hepsi bu mu?"

Duncan araya girerek, "Beni suçlayabilir misiniz ekselansları?" dedi. "Leydi Amelia başka hiçbir kadına benzemiyor."

"Erkek kardeşim senden iyi bir şekilde bahsederdi Moncrieffe. Ben de acaba bu hayatta seni tanımak ve nasıl bir adam olduğunu şahsen görmek şerefine erişecek miyim diye merak ediyordum."

"Bu karar ekselanslarına ait," dedi Duncan, "tabii bizi bu akşam yemekte şereflendirirseniz."

Dük peruğunu düzeltirken, "Elbette sizi varlığımla şereflendireceğim!" dedi sertçe. "Başka nereye gideceğim? İskoç

Roche
www.roche.com.tr

dağlarındayız. Buraya gelirken aç bir yaban domuzu tarafından yenmediğim için şanslıyım."

Amelia hep beraber ana salona girerlerken derin bir nefes verdi.

* * *

"Ah, Moncrieffe. İtiraf etmeliyim ki bu Büyük Britanya ve ötesindeki en iyi viski." Winslowe kristal bardağındaki kehribar rengi sıvıyı salladı, sonra tek dikişte içerek kendini ödüllendirdi.

Duncan bardağını havaya kaldırdı "Böyle düşünmenizden dolayı şeref duydum, ekselansları. İngiltere'ye bir kasa viskiyle dönmenizi sağlayacağım."

"Gerçek bir centilmensiniz, bayım."

Leziz yemeğin ardından antik ziyafet odasında müzikli eğlencenin tadına vardılar ama vakit geç olmuştu. Sadece Duncan ve dük, kütüphanedeki şöminenin yanında viskilerini yudumlayarak sohbete devam etmeyi seçmişlerdi, diğerleriyse odalarına çekilmişti.

"Bu güzel bir şato, Moncrieffe. Sanıyorum ki oldukça eski?"

"İç kalenin ve kapı kulesinin inşası 1214'te başladı," dedi Duncan. "Şatonun ana kısmı, yani şu anda oturduğumuz yerse 1629'da tamamlandı."

Winslowe'un bakışları mum ışığıyla aydınlatılmış odada gezindi. "Hakikaten mimari bir şaheser."

Oldukça uzun bir süre şatonun mimarisi hakkında konuştular ve Duncan şatoya daha sonradan eklemeyi planladığı kısımların taslaklarını düke göstermeye söz verdi.

En nihayetinde sıra daha önemli meseleleri tartışmaya geldi.

Dük, Duncan'ı meydan okurcasına inceleyerek, "Yani yeğenim için duygular beslediğini iddia ediyorsun," dedi.

"Evet, ekselansları. Niyetim onu daima sevmek ve korumak."

Dük sandalyesinde öne doğru eğildi. "Aşk, diyorsun. Seni bu akşam izledim Moncrieffe ve Amelia'ya vurulduğuna şüphem yok fakat buna aşk denir mi bilmiyorum." Dük yeniden arkasına yaslandı. "Ondan hoşlanıyorsun, doğal olarak. Güzel bir genç hanım. Ayrıca görüyorum ki senin... ilgine karşılık veriyor. Bunu hemen anladım. Ama hepsi çok ani değil mi? Hesaplarıma göre, buraya ulaştığı anda evlilik teklifinde bulunmuş olman lazım."

Duncan dudaklarını yaladı ve uzun bir süre dükün sorusunu nasıl cevaplayabileceğini düşündü. Belli ki sezgileri kuvvetli, akıllı bir adamdı. "Size garip gelebileceğinin farkındayım ekselansları ama Leydi Amelia'nın babasını çok iyi hatırlıyorum. Onu hatırasına da her zaman saygı duyacağım. Ayrıca kızını ne kadar sevdiğini de hatırlıyorum. O yüzden açık olmam gerekirse..."

Winslowe davetkâr bir şekilde elini salladı. "Lütfen. Merak ediyorum."

Duncan bardağını sehpaya bıraktı. "Yarbay Bennett ile tanışma şerefine nail olmadım," dedi, "ama şöhretini biliyorum ve görevimin ekselanslarını bilgilendirmek olduğunu hissediyorum..." Duncan duraksadı ve dükün kendini duyacaklarına hazırlaması için biraz zaman verdi. "Richard Bennett'tan bu ülkede nefret ediliyor, ekselansları. Baskı ve zulüm konusunda sınır tanımayan bir zorba olarak görülüyor. Masum İskoçlar onun emirleriyle katledildi; taraf tutmayan insanların evlerini yaktırdı. O yüzden yeğenini-

Roche
www.roche.com.tr

zin nişanını öğrendiğimde, onun böyle bir adamla evlenme fikrine dayanamadım, o yüzden ülkenizin görgü kurallarını ihlal etmekten sakınmadım." Duncan arkasına yaslandı ve kendinden emin bir şekilde düke baktı. "Ve bu yüzden özür dilemeyeceğim."

Winslowe onu dikkatle inceledi. "İnatçı bir adamsın, Moncrieffe ama aynı zamandan makul ve dobra bir olduğunu da görüyorum, o yüzden ben de öyle olacağım." Duncan'ın gözlerine baktı. "Erkek kardeşimin kızının Yarbay Bennett'la evlenmesine izin vermesine şaşırmıştım. Vefatından önce kızı için bir eş seçmek istediğinden acele davrandığını sanıyorum. Bana gelince... Onu sevmiyorum. Yakışık almayan faaliyetlerde bulunduğuna dair kanıtım yok, yanlış anlama ama ondan hoşlanmıyorum. İçgüdü de diyebilirsin, ne istersen de fakat gaddar bir tarafı olduğunu sezebiliyorum. İstediği zaman çekici olabileceğine şüphem yok, bu sebeple Amelia ilk başta etkilenmişti. Ve babası vefat ettikten sonra -huzur içinde yatsın- yalnız ve keder içindeydi. Bennett'ın onun bu zaafından istifade ettiğini düşünmeden edemiyorum. Amelia'nın drahoması bir servet değerinde ve o bir dükün kızı. Bennett yükselmek istiyor; fazla bir bağlantısı yok ve zengin bir adam da değil." Winslowe parmağını salladı. "Ama savaş meydanında çok yetenekli ve o sayede kardeşim üzerinde olumlu bir izlenim bıraktı. Hayatını kurtardı, biliyorsun. Kahramancaydı."

"Evet, duydum." Duncan sonradan pişman olabileceği hoş olmayan bir şey söylemeden önce viskisinin geri kalanını kafaya dikti.

Dük konuşmaya devam etti: "Ama artık kardeşim hayatta olmadığından Amelia'nın vasisi benim. Ona mutsuzluk getirecek bir geleceğe doğru adım atmasına izin vermeyeceğim. Sizin ona olan duygularınızın hakiki olduğunu düşünüyorum, bayım ve belli ki büyük bir servet sahibi, sağlam karakterli bir adamsınız. Nişanınızı destekleyeceğim, Moncrieffe ve eğer Bennett buna karşı çıkmaya karar verirse... Eh, ben bir düküm." Bardağını yeniden kaldırdı. "Ben de biraz etki sahibiyimdir."

Duncan öne eğildi ve elini sıktı. "Size şeref sözü veriyorum ekselansları, Amelia burada mutlu olacak ve saygı görecek."

"Kocası sayesinde." Dük viskisinin geri kalanını midesine indirdi.

Duncan, Winslowe'a içkinin etkisini göstermesi için biraz süre verdi. "Bu konuda biraz daha konuşmanın akşamınızın tadını kaçırmayacağını umuyorum, ekselansları."

Dük öne doğru eğildi. "Devam et, Moncrieffe."

Duncan başını salladı. "Daha önce Yarbay Bennett'ın şöhretinden ve askeri taktiklerinden bahsettim. İskoçyalılar'ın haysiyetleriyle yaşamayı hak ettiklerini düşünüyorum ve Richard Bennett'ın da suçları için adalet önünde hesap vermesini istiyorum."

Dükün çalıya benzeyen kaşları yukarı doğru kalktı. "Dava açmayı mı kastediyorsun?"

"Evet. Çağırabileceğim tanıklar var ve ifadelerini duymak isteyebilirsiniz... Desteğinizi almaktan memnun olurum."

Dük, Duncan'ın talebini düşündü. "Bennett herkesin sevdiği bir savaş kahramanı, Moncrieffe. Madalyaları var. Kolay olmayacaktır. Ordu kesinlikle bundan memnun olmayacak. Kral da."

"Kesinlikle birisi gerçeği görecek ve doğru olanı yapmak için harekete geçecektir."

Roche
www.roche.com.tr

Dük kalın bacaklarını üst üste attı. "Belki. Ancak öyle olmazsa -ve eğer seni desteklemeye karar verirsem- benim şöhretim de yara alacaktır. Düşün bir, Moncrieffe; yeni dük olmuş biri, Kral'ın ordusuna karşı İskoçya'nın yanında yer alıyor."

"Kesinlikle kazanabiliriz," dedi Duncan.

Winslowe tombul bacağına bir şaplak attı ve güldü. "Ah, siz korkusuz İskoçlar. Cesaretinize o kadar hayranım ki. Her zaman kendinize güveniyorsunuz ve enerji dolusunuz. Tüm engellere rağmen, kılıçlarınızla ve dik tuttuğunuz kalkanlarınızla savaş meydanlarında fırtına gibi esiyorsunuz." Yaşlı adam gülerek boş bardağını havaya kaldırdı.

Duncan, düke başını eğdi ve içki sürahisini getirmek için sandalyesinden kalktı. İki bardağı da doldurdu, sonra yerine oturdu.

"İzin verin size Sherrifmuir Savaşı'nda başımdan geçenleri anlatayım," dedi Duncan, "ve sonra Kral'ın ordusuyla neyin mümkün olduğunu tartışabiliriz."

Winslowe arkasına yaslandı ve rahatını bozmadı, bütün gece savaş ve politikadan bahsettiler.

* * *

"Çok geciktin," dedi Amelia. Duncan yatak odasına girdiğinde yatakta oturuyordu, neredeyse saatlerdir onu bekliyordu.

"Evet." Şamdanı şifonyerin üstüne yerleştirdi ve ceketini çıkardı. "Amcanın gözüne girmekle meşguldüm. Artık hakkımda çok olumlu düşünüyor ve ben de onun hakkında. İyi bir adam, tıpkı baban gibi. Ortak çok noktamız var ve nişanımızı destekliyor. Babanın geçen bahar buraya geldiğinde senle beni tanıştıramadığı için hayal kırıklığına uğradığından bahsetti ve amcan en kısa sürede evlenmemizi tavsiye etti."

"Babam aramızı mı yapmak istedi?"

Amelia bunu duyduğuna şaşırmıştı ve birden çok mutlu hissetti. Son zamanlardaki tüm şüphe ve korkularına rağmen, babasının Duncan'ı bir damat olarak uygun gördüğünü bilmek çok önemliydi. Belki de babasının ruhu en başından beri onu izliyordu. Sevinçten ayakları yerden kesildi.

Amelia yatağın ucuna kadar emekledi ve dizleri üzerinde durarak, "Çok mutlu görünüyorsun," dedi. "Amcam başka nelerden bahsettiniz?"

Duncan pencereye doğru gitti ve dışarı, karanlığa doğru baktı. "Eski nişanlın hakkındaki düşüncelerimi belirttim ve seni ondan korumak niyetinde olduğumu söyledim. Amcan düşüncelerime karşı çıkmadı, başından beri nişanınızı onaylamadığını belirtti."

Amelia bunu duyduğuna da şaşırmıştı. "Bana bundan hiç bahsetmemişti."

"Bunun yanlış olduğunu bilmesine rağmen merhum babanın isteğine saygısından dolayı... Şimdi hepsi geçmişte kaldı. Kendi doğrularını dile getirecek ve vicdanıyla hareket edecek."

Amelia dizleri üzerinde oturdu. "O yüzden mi bu kadar mutlusun?"

Duncan dönüp ona baktı. "Sadece o değil. Amcan, Bennett'ın adalet önünde hesap vermesi fikrime de katıldı. Suçlarını araştırmak için bir soruşturma açılmasını destekleyecek. Tanrı şahidimdir ki Richard Bennett, Muira'ma yaptıklarını ödeyecek."

Amelia birdenbire kalbinden vurulmuş gibi hissetti. Ta-

Roche
www.roche.com.tr

bii ki Bennett cezasını mahkemelere bırakarak, Duncan'ın adalet için daha medeni bir yol seçmesine memnun olmuştu. Amelia onu tam da bunu yapmaya teşvik etmişti ve Richard suçluysa, kesinlikle yargılanmalı ve hüküm giymeliydi.

Onun canını sıkan Duncan'ın Muira'nın ölümünden duyduğu acıyla beslenen bitmek bilmeyen intikam tutkusuydu. Amelia, onun doğasındaki hüznün ve tehlikeli öfkenin hâlâ var olduğunu hissederek hafifçe ürperdi. Belli ki bunların hepsini henüz arkalarında bırakmamışlardı.

"Yani, intikamından vazgeçmeyecek misin?" diye sordu Amelia dikkatlice.

Duncan uyarırcasına baktı. "Lütfen suçlar gibi konuşma, çünkü sana verdiğim sözden dönmedim. Richard Bennett'ın canını almak için baltamın bıçağını kullanmaktan kaçınacağıma söz vermiştim. Tecavüz ve yağmalarına devam etmesine izin vereceğime dair bir söz asla vermedim. Tam olarak sana söz verdiğim şeyi yapıyorum. Medeni bir şekilde kaderini orduya ve mahkemeye bırakacağım."

Haklıydı ve Amelia başını salladı. "Muira'nın ölümünün öcünü almak için doğru olduğuna inandığın şeyi yapmalısın sanırım."

Birden Beth MacKenzie'nin küçük evde söylediklerini hatırladı: *Aşkının öldüğü gün Kasap kalbini onunla beraber toprağa gömdü - en azından kalbinin âşık olabilecek kısmını.*

"Sadece Muira için değil," dedi Duncan, "aynı zamanda tüm İskoçya için. Adam bir zorba. Durdurulmalı." Yatağın ucuna doğru ilerledi. "Ama artık Muira'dan bahsetmeyelim."

"Neden?"

"Çünkü onun hakkında konuşmak istemiyorum," dedi Duncan asabi bir şekilde. Boyun bağını çözmeye başladı. "Şimdi geceliğini çıkar, küçük kız. Seni arzuluyorum."

Amelia onun gevşek düğümü çözmesini izledi. Muira'nın Duncan'ın kalbinde baki kalan yeri ona acı veriyordu. Orası Amelia'nın davet edilmediği bir yerdi.

Peki ona duyduğu bu arzu gerçek miydi? Yoksa uzun süredir almak için beklediği intikama duyduğu arzu muydu?

Duncan sıcacık bir tutkuyla baktı.

Amelia bunu şimdi sorgulamamaya karar verdi. Bu aptalca olurdu, çünkü gözlerinde açlık vardı. Amelia'yı yiyip bitirmeye hazır görünüyordu ve bu düşünce birden onu sakinleştirdi, çünkü ne zaman gözlerinde bu bakış olsa, seks her zamankinden tutkulu ve tatmin edici oluyordu.

Amelia o anda hâlâ bir tutsak olduğunu fark etti - Duncan'ın yadsınamaz çekimiyle köşeye sıkışmıştı. O doymak bilmez gözlere baktığı zaman, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Sanki dünyada yalnızca ikisi varmış gibi hissediyordu.

Bir an sonra Duncan yüzünü avuçları arasına almış onu tutkuyla öpüyordu. Amelia ne kadar çabuk âşık rolüne bürünebildiğine ve diğer her şeyi unutabildiğine şaşırıyordu. Duncan'ın tek yapması gereken ona soyunmasını söylemekti, Amelia hemen itaat ediyordu.

Duncan gidip kapıyı kilitledi ve sonra dönüp Amelia'nın önünde savaşa hazır bir savaş lordu gibi ayakta durdu. "Uzan," dedi ve Amelia yatağa uzandı.

Duncan ceketini sabırsızlıkla çıkarıp yere attı, hemen sonra da yeleğinden kurtuldu.

Amelia dirsekleri üzerinde yükseldi ve gömleğini çıkarmasını seyretti.

Üstü çıplak ve pantolonu üzerinde olan Duncan yürüyen, nefes alan bir kas dağı olarak yanına geldi. Amelia'nın göğüs

Roche
www.roche.com.tr

uçlarını öpmek için iç gömleğinin yakasını indirdi. Tutku derinliklerinde yanıyordu ve çok geçmeden iç gömleği başından çıkarıldı. En sonunda çıplak, hiç utanç hissetmeden ve Duncan'ın engel tanımayan tutkusundan afallamış halde kaldı.

Kendini, "Artık benimsin, Duncan," derken buldu.

Duncan geriledi ve ona baktı. "Evet." Sonra onu derinden öptü ve diliyle memelerine doğru indi. Amelia inlerken Duncan yaladı, emdi ve dudaklarıyla genç kızın göbeğine kadar inerek onun altında kıvranmasını sağladı.

Amelia hızla bacaklarını ayırdı ve onun başını avuçları arasına aldı. Duncan daha da aşağıya, onun uylukları arasına indi. Kadınlığının derinliklerini dudakları ve diliyle keşfetmeye başladı.

Duyduğu hazdan Amelia'nın nefesi kesilmişti. Duncan onu kelimenin tam anlamıyla iştahla yiyordu. Onu daha iyi kavrayabilmek için ellerini Amelia'nın kalçasına doğru kaydırıp bacaklarını yukarı doğru kaldırdı ve genç kızın yapabildiği tek şey zevkle titremek oldu

Duncan yukarı baktı ve bir anlığına gözleri kenetlendi. Amelia'nın üzerine çıkmak için yükseldi, sonra ellerini aşağı indirip pantolonunu çıkarmaya başladı.

Birkaç saniye sonra içindeydi, onu mest ediyor, yağmalıyor ve sahibi olduğunu ilan ediyordu. Amelia'nın da tek bildiği hem bedenen hem de ruhen Duncan'a ait olduğuydu. Bundan sonra hiçbir şey onu Duncan'ın kalbini kazanmak ve bu evliliği gerçek bir evlilik yapmak arzusundan vazgeçiremeyecekti.

* * *

Birkaç saat sonra, Duncan kapının sessizce vuruluşuna uyandı. Kafasını yastıkta çevirdi ve Amelia'nın huzurlu bir şekilde uyuduğunu gördü, sonra onu uyandırmamaya çalışarak yataktan sessizce kalktı. Çıplak halde şömineye doğru gitti. Şömine tabanında alevler dans ediyordu, biraz ellerini ısıttı, sonra normalde ocak demirinin asılı olması gereken duvardaki kancadan baltasını aldı. Ses çıkarmadan, kapıya doğru yürüdü ve açtı.

Richard Bennett koridorda bekliyordu. "O benim. Geri ver."

Duncan tereddüt etmeden ileri doğru atıldı ve Bennett'ı öldürdü.

Duncan geri çekilip Bennett'ın cansız bedeninin yere devrilişini seyrederken içinde karanlık ve şeytani bir tatmin duygusu hissetti.

Birden uyandı ve yatakta oturdu.

Amelia hâlâ yanında mışıl mışıl uyuyordu. Cama vuran yağmur damlaları dışında oda sessizdi.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Etrafa göz gezdirdi, sönmekte olan ateşin hâlâ zayıfça parlayan közlerine baktı. Elini göğsüne götürdü ve Richard Bennett'ı ölüsünü seyrederken hissettiği acınası tatmin duygusunu tekrar yaşadı.

Rüyadan rahatsız olarak sıkıntıyla Amelia'ya baktı, yataktan kalkıp giyindi ve gecenin kalan kısmında tek başına uyumak için kendi yatak odasına gitti.

Roche
www.roche.com.tr

Roche
www.roche.com.tr

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir hafta sonra, Duncan ve Amelia yatak örtülerinin üzerinde yatak perdeleri kapalıyken sevişti. Kadife kumaşın sağladığı karanlığa sığınmışlardı ve Duncan kendini görme dışındaki diğer dört duyuya teslim etti. Amelia'nın ağzının verdiği haz, dilinin ustaca dokunuşları ve aç inlemeleri Duncan'a kendini kaybetmesine neden oldu. Amelia'ya doyması mümkün değildi.

Duncan gözlerini kapadı ve ellerini onun saçlarının ipeksi lülelerinde gezdirdi. Acaba Amelia onu bir gün ölümün karanlık dehlizlerinden çıkarmayı başarabilir mi diye merak etti. Geçen hafta kâbus görmemişti, gerçekten hayatının kalan kısmını bu kadar mutlu ve memnun bir şekilde geçirme şansı var mıydı?

Sevişmelerinin sarhoş edici aroması duyularına hücum etti ve Amelia yeniden hareket etmeye başlayınca inledi. Amelia'nın ufak kalçalarını elleriyle tuttu, saçlarının yüzünü okşamasını hissetti ve vücutlarının bir araya gelmesinin her anından zevk almak için kendini yukarı doğru kaldırdı.

Bir dizi orgazmın ardından, Duncan halsiz ve tatmin olmuş bir şekilde yüzüstü yattı. Amelia da üzerini vücuduyla kaplamıştı. Çok hafifti ama Duncan onun göğüslerinin basıncını hissetti ve bundan keyif aldı. Amelia'nın vücudunun sıcaklığını hissettiğindeyse o kâbus yine aklına geldi.

Duncan birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra yavaşça, "Buraya gelecek, biliyorsun," dedi.

"Kim?"

"Bennett. Bunun altında kalmayacaktır." Duncan durdu. "Onu görünce ne yapacaksın?"

Amelia'nın cevap vermesi zaman aldı ve bu süre zarfında Duncan midesinin korkuyla kasıldığını hissetti.

"Hiçbir şey," dedi Amelia en sonunda. "Artık nişanlı değiliz."

Duncan onun ölçülü cevabını düşündü. "Eğer gelip seni geri kazanmaya çalışırsa, kendimi tutabileceğimi sanmıyorum."

"Ama ona zarar vermeyeceğine söz verdin, Duncan. Bir anlaşma yaptık. Kaderini mahkemeler tayin edecek."

Dudaklarını yaladı ve Amelia'nın eski nişanlısını koruma arzusuna duyduğu öfkeyi bastırmaya çabaladı. Ona hâlâ önem veriyor muydu?

"Evet. Sözümden dönmeyeceğim," dedi Duncan. "Ama senin onun gerçek yüzünü görmeni istiyorum."

Amelia uzun bir süre sessiz kaldı. "Neden?"

"Böyiece eş seçiminden pişman olmazsın."

İşte. Gerçeği söylemişti.

Amelia onun üstünden kalktı ve yatakta oturdu. Duncan parmak uçlarının yumuşakça sırtında gezinip yara izlerine dokunduğunu hissetti.

"Eğer bana verdiğin sözü tutarsan pişman olmayacağım," dedi Amelia, "İyi bir başlangıç yapmamamıza rağmen Duncan, sendeki iyiliği görüyorum ve seni arzuluyorum. Bunu biliyorsun. Buraya geldiğimizden beri, hatta ondan da önce, pek çok defa onurlu bir insan olduğunu kanıtladın ve inanıyorum ki zamanla birbirimize güvenmeyi ve birbirimizi içtenlikle sevmeyi öğreneceğiz. En azından umudum bu yönde."

Yine de bu sözler Duncan'ı rahatlatmadı, çünkü zihninin derinliklerinde hâlâ bir yabani olduğuna inanıyordu ve zamanla, arzularının ilk heyecanı söndüğünde, Amelia'nın da gerçek yüzünü -özünde babası gibi bir savaşçı olduğunu ve her zaman öyle kalacağını- görmesinden korkuyordu.

"Hâlâ beni anladığını düşünmüyorum, küçük kız," dedi Duncan. "Neler yaptığımı bilmiyorsun."

Hiçbirini unutmamıştı. En ince ayrıntısına kadar hatırlıyordu.

Amelia tereddüt etti. "Bunları arkamızda bırakmayı ve yeniden başlamayı tercih ediyorum. Sen Moncrieffe Kontu'sun ve ben de yakında kontesin olacağım. Bunu düşünelim ve geleceğimiz konusunda umutlu olalım. Diğer her şeyi geçmişte bırakalım."

Duncan onun sözleri üzerine uzun bir süre düşündü.

"Doğamdaki şiddete yatkınlık konusunda endişelenmiyor musun?" dedi en sonunda.

"Belki, bazen," diye itiraf etti.

Bazen...

Eğer aklın varsa günün her anı bu konuda endişe etmelisin, diye düşündü Duncan.

Çünkü kendisi kesinlikle ediyordu.

* * *

Birkaç gün sonra, Amelia ve Josephine faytonla köye, Bayan Logan'a kirazlı tart götürmek için gittiler. Bayan Logan çiçek aranjmanı konusunda ender görülen bir yeteneği olan değirmencinin karısıydı ve kontun yakında gerçekleşecek düğünü için şapeli süslemeyi teklif etmişti

Ancak kadın rengârenk çiçekler ve kristal vazolardan bahsederken Amelia sohbete konsantre olamıyordu, çünkü Duncan'ı ve geçen gece yatakta aralarında geçen konuşmayı düşünmekle meşguldü. Duncan, Richard'ın şatoya gelip Amelia'yı geri kazanmaya uğraşacağı endişesini dile getirmişti ve kendine hâkim olamayıp onu öldüreceğinden korkuyordu.

Amelia bu şekilde düşünerek acı çekmesini istemiyordu. İyi bir adam olduğunu düşünüyordu ve geçmişini ardında bırakabileceğini görmesi için yardım etmek istiyordu. Duncan babası gibi değildi, öyle olmadığını biliyordu.

Kapıya vuruldu ve hem Amelia'nın düşünceleri hem de Bayan Logan'ın çiçek sunumu bölündü. Bayan Logan bu davetsiz misafirin kim olduğunu merak ederek, kapıyı açmaya gitti.

Uzun boylu, geniş omuzlu bir şato muhafızı içeri girdi. MacLean tartanı giyiyordu ve eli kılıcının kabzasını sabırsızca sıkıyordu.

Roche
www.roche.com.tr

"Leydi Amelia'yı bir an önce şatoya geri götürmek için emir aldım."

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Amelia, telaşla ayağa kalkarken. Josephine de ayaklanmıştı.

"Evet, hanımefendi. Moncrieffe milisleri kırmızı ceketlilerle geri döndüler."

Amelia hızlı bir soluk aldı. "Yarbay Bennett'ın burada olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Sizinle beraber faytonun içinde seyahat edeceğim ve sizi iç kaledeki galeriye ulaştırana kadar gözümün önünden ayrılmamanız gerekiyor."

Amelia hızla kapıya doğru gitti ve her biri kalkan, kılıç ve tüfek taşıyan yirmiden fazla atlının dışarıda beklediğini gördü. Kendine ait bir ordusu var gibiydi.

Değirmencinin kulübesine geri girdi. "Buna gerek yok. Yarbay benim eski nişanlım ve bizler onun alayıyla savaşta değiliz, değil mi? Herhalde sadece Lord Moncrieffe ile konuşmak ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyor."

En azından böyle olduğunu ve Duncan'ın da Richard'ı böyle olduğuna inandıracağını umuyordu. Sonra Richard gidecekti. Belki Amelia'nın onu reddetmesinden hayal kırıklığına uğrayacaktı ama hâlâ hayatta olacaktı.

Uzun boylu İskoçyalı omuz silkti. "Bu benim kararım değil, hanımefendi. Sadece emirleri yerine getiriyorum. Sizi sağ salim şatoya götürmekle görevliyim."

Amelia omuzlarını dikleştirdi. "Tabii ki." Değirmencinin karısına döndü. "Özür dilerim, Bayan Logan. Belki de buna başka bir gün devam edebiliriz?"

"Kapım size her zaman açık, hanımefendi." Kadın elinden geldiği kadar telaşsız görünmeye çalıştı ama yanakları kızarmıştı.

Kısa bir süre sonra, Amelia ve Josephine faytonda uzun boylu İskoçyalı'nın karşısında oturuyorlardı. İskoçyalı savaşçı gözlerini faytonun kapısından ayırmıyordu.

Yolda yavaşça giderlerken, kimse pek konuşmadı. Faytondaki hava kurşun kadar ağırdı. Dışarıda atlı birliklerle ilerliyor ve sanki çoktan başlamış, kanlı bir savaşın tam kalbine gidiyorlardı.

Amelia bunların sadece tedbir amaçlı olduğunu umuyordu ve şatoya varınca olacaklar hakkında endişelenmeye başlamıştı. Büyük ihtimalle Richard onunla özel olarak konuşmak ve bu evliliğin Amelia'nın seçimi olduğundan emin olmak isteyecekti. Belki kızgındı ya da Duncan'ın onu evlenmeye zorladığına inanıyordu. Öyleyse, Amelia fikrini niye değiştirdiğini açıklamak ve Richard'ın mutlu olduğunu anlamasını sağlamak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı - aksi halde Richard kendini Amelia için savaşmak zorunda hissedebilirdi ve bu da nahoş bir dizi olaya yol açabilirdi. Richard'ın Duncan'ı tahrik edecek bir şey söylemesini ya da yapmasını önlemek için var gücüyle çabalamalıydı. Hislerini en doğru şekilde açıklamak ve Richard'ı gitmeye ikna etmek için elinden geleni yapacaktı.

Richard'ın bir asker olarak işlediği iddia edilen suçlara yönelik Duncan'ın resmi soruşturmasına gelince... Amelia suçlamaların Moncrieffe'te değil de Fort William'da yapılacağını umuyordu, böylece bunun Duncan'la ilgisi yok gibi gözükecekti.

Fayton bir tümseğe çarptığında sarsıldı ve amcasının tüm bu olan biten karşısında ne yapacağını endişeyle merak

Roche
www.roche.com.tr

etti. Geldiğinden beri Richard'dan bahsetmemişti. Aslında ne Amelia'ya nişanını sona erdirmesi hakkında hislerini sormuştu, ne de Duncan o ilk geceden beri amcasının düşüncelerinden bahsetmişti. Bu aklına geldiğinde Amelia birdenbire huzursuz oldu. Fayton taş köprü üzerinde takırdayarak ilerleyip ve kapı kulesinden girerken tam olarak bu düşüncelerle boğuşuyordu.

En sonunda güneşli avluya doğru çıktılar. Amelia ve Josephine öne doğru eğilip dışarı baktı.

Bahçede gürültü ve kargaşa vardı - birbirlerine bağıran kiltli İskoçyalılar ellerinde kılıçlarla talim yapıyor, atlar dövüş seslerinden ürkerek kişneyip şaha kalkıyordu. Amelia faytonla geçerken doğu tarafında kırmızı benekler gördü. Bunlar beraberce çimenlerde oturan bir grup İngiliz askeriydi.

Fayton şatonun kapısının önünde durdu. Amelia'yı iç kaleye getirmekle görevlendirilen muhafız ilk inen kişi oldu, sonra Amelia'yı kolundan tutarak faytondan inmesine yardımcı oldu. Josephine'i arkada bırakıp şatoda yürürlerken, Amelia adamın hızına yetişebilmek için eteklerini toplamak ve koşuşturmak zorunda kaldı.

Öndeki bekleme odasından geçtiler ve köprü koridor boyunca giderek arkadaki iç kaleye girdiler. Uzun ziyafet salonunu geçtiler ve en sonunda galeriye ulaştılar. İskoçyalı savaşçı kavisli kapıyı açtı ve Amelia'yı içeri doğru itti. Genç kız tökezledi; sonra kapı arkasından kapandı ve anahtar kilitte döndü. Muhafızın ayak sesleri yavaş yavaş kayboldu. Birden tek başına kalmıştı, içeride kimse yoktu.

Amelia bir süre bekledi ve gözünü anahtar deliğine dayadı, sonra döndü ve pencereye doğru gitti. Dışarıya, sakin göle baktı ve ağaçların sudaki yansımalarını izledi.

Richard'ın şu anda burada olduğunu düşünmek tuhaftı. Eski hayatı son birkaç hafta içinde tamamen kaybolmuştu, sanki hiç yaşamamış gibiydi.

Gerçi eski hayatının hiç de sandığı gibi olmadığını anlamıştı. Bir zamanlar evlenmeyi umduğu adam ağza alınmayacak suçlarla itham ediliyordu ve çok geçmeden onla yüzleşecek, gerçeği kendisi görmeye çalışacaktı - daha önce göremediği gerçeği.

Ya yine de başramazsa?

Peki şu anda şatoda neler oluyordu? Richard ve Duncan görüşüyor muydu? Richard kızgın mıydı? Duncan ne yapacaktı?

Doğamdaki şiddete yatkınlık konusunda endişelenmiyor musun?

Birden endişelenmeye başladı - köyden tüfekli ve mızraklı bir İskoçyalı ordusu tarafından şatoya getirilmişti. Kalbi korkuyla hızla atmaktaydı. Ya şu anda korkunç bir şey oluyorsa diye düşündü? Duncan'ın kiltli, üzerinden kan damlayan savaş baltasını havada sallayan, dehşet verici görüntüleri zihnine hücum ederken elleri titremeye başladı. Gözlerini kapadı ve hepsini aklından çıkarmak için parmaklarını şakaklarına bastırdı.

Ayak sesleri kapıya doğru yaklaştı ve anahtar kilide girdi. Kapı açıldı ve Iain içeri girdi.

Amelia ona doğru yürüdü. "Ah, Iain, Tanrı'ya şükür. Lütfen bana neler olduğunu anlat. Josephine iyi mi? Duncan nerede? Richard'la konuştu mu?"

"Henüz değil," dedi Iain. İçinde bulundukları durum göz önüne alınırsa, gereğinden fazla kayıtsız bir sesle konuşmuştu. "Yarbay Bennett kütüphanede bekliyor ve Duncan çok geçmeden burada olacak. Bennett nişanınıza itiraz ettiğinde -ki niyeti tamamen bu- yanında olmanı istiyor."

www.roche.com.tr

"Nereden biliyorsun bunu?"

"Bennett şatoya girerken bunu muhafıza belirtti."

Amelia elini karnına götürdü. Tanrı hepimize yardım etsin, diye düşündü. Ama yine de tüm bu olanlarda umut verici bir şeyler vardı: Eğer Duncan'ın niyeti Richard'ın kafasını uçurmak olsaydı Amelia'yı yanında istemezdi. Bu konuda nasıl hissettiğini biliyordu ve ona söz vermişti.

"Richard'la konuştun mu?" diye sordu. "Duncan'la konuşmak istediğinden emin misin? İlk önce benle konuşmak istememesine şaşırdım."

"İstedi. İlk istediği şey buydu. Buraya geldi ve özel olarak senle görüşmek istedi."

"Ve sen de hayır dedin?"

"Tam olarak değil. Ona kütüphanede beklemesini, senin köyden gelmekte olduğunu ve sonra görüşeceğinizi söyledim. Atıştırması için bir şeyler hazırlattım."

"Teşekkürler, Iain. Ama tüm bunların gereksiz olduğuna inanıyorum. Eğer onunla konuşabilseydim, onu iyi olduğuma ve içtenlikle Duncan ile evlenmek istediğime ikna ederdim. Eğer bu kelimeleri benim ağzımdan duysaydı, kararımı kabul edip sorun çıkarmadan buradan ayrılacağına inanıyorum." Amelia, Iain kaşlarını çatınca duraksadı. "Lütfen Iain, yanlış anlama. Onu korumak niyetinde değilim. Tek istediğim bir münakaşayı önlemek. Buraya güvende olduğumdan emin olmak istediği için geldiğine eminim. Unutma, onunla evlenecektim ve onun koruması altındayken İskoç Kasabı tarafından kaçırıldım. Buraya geldiği için onu suçlayamazsın. Eminim sen de aynı şeyi yapardın."

"Kimseyi suçlamıyorum. Ama Duncan, Bennett'la tek başına kalmana izin vermez. Mümkün değil. Sormak için zahmet bile etme."

Bir süre ne kadar kararlı olduğunu görmek için Iain'ı izledi, sonra fikrini değiştiremeyeceğini kabul etti.

Görülen o ki müstakbel kocasının isteklerine uymaktan başka seçeneği yoktu. Herhalde bu kadar çok önlem alması için sebepleri var, diye düşündü.

Tam o anda Duncan içeri girdi. Gözleri buluştu ve kenetlendi.

"Bennett'ın burada olduğunu duydun mu?" diye sordu Duncan. Bolca düğmeyle bezenmiş, tam kuyruklu altın sarısı ceket ve buna uygun beyaz, fırfırlı gömlekle işlemeli yelek giyiyordu. Kafasında siyah, omzundan aşağıya uzanan bukleleriyle upuzun bir Fransız peruğu vardı

Peruk Amelia'yı rahatsız etti, daha önce bunu taktığını hiç görmemişti. Acaba babamın yanında da giyiyor muydu, diye düşündü.

Amelia, kınında duran beline takılmış süvari kılıcını da fark etmişti

"Evet, duydum," diye yanıtladı. "Değirmencinin kulübesinden apar topar çıkarıldım, düğün günümüz için çiçekleri ayarlıyordum."

Duncan'ın yanına gelmesini, onu kollarına almasını ve bugünü atlattıktan sonra her şeyin yoluna gireceğine söz vermesini bekledi Ancak Duncan, karanlık ve tehditkâr bir şekilde bakarak kapının önünde kaldı.

"Yarın oraya tekrar gidebilirsin," diye kestirip attı.

"Teşekkürler, gideceğim."

Ardından odaya derin bir sessizlik çökerken, Iain boğazını temizledi ve sıkıntıyla kımıldandı.

* * *

Roche
www.roche.com.tr

Duncan gözleri müstakbel gelinine sabitlenmiş halde, içinde yükselen öfkeyi bastırmaya uğraşıyordu. Richard Bennett burada, evindeydi. Yemeğini yemiş ve şarabını içmişti. Ve Amelia ile özel olarak konuşmak istiyordu.

Duncan birkaç derin soluk aldı ve kılıcının kabzasını sıktı.

"Onunla ziyafet salonunda buluşacağız," dedi Duncan, Amelia'ya verdiği sözü hatırlayarak ve o sözü hiç vermemiş olmayı dileyerek. O sözü vermemiş olsaydı, Albay Bennett çoktan ölmüş olurdu ve konuşmaya gerek kalmazdı.

Amelia başını salladı ve ilerledi, Duncan'ın önünde durup gözlerine baktı. "Teşekkürler," dedi.

Bir tecavüzcüyü ve katili evime davet edip, ona medenice davranmayı kabul ettiğim için mi?

Kapıyı Amelia için açık tuttu ve o da kapıdan geçerek ziyafet salonuna girdi. Salon iç kalenin batı tarafı boyunca yirmi beş metre uzanıyordu. Taş duvarlarında altın çerçeveli portreler asılıydı ama pek fazla mobilya yoktu. Sadece şömine önünde uzun dar bir masa ve uç kısmında etkileyici bir kırmızı duvar halısı önündeki kaidenin üstünde ağır bir sandalye vardı.

Duncan'ın babası klan sorunlarını dinlemek için birçok defa o sandalyede oturmuştu. Her zaman o sandalyeden otoriteyle yönetmişti ve azımsanmayacak sayıda insan bu odada onun kılıcıyla ölmüştü.

Dük pencerenin kenarında duruyordu ve Amelia onu görünce durdu. "Amca sen de mi buradasın?"

"Evet, canım. Lord Moncrieffe rica etti."

Amelia tebessüm etse de hâlâ şüphe içinde olduğunu görebiliyordu.

Duncan ise gülümsemedi. Zihni yapmak için yanıp tutuştuğu korkunç şeylerle doluyken nasıl gülümseyebilirdi?

Yıl boyu peşinde olduğu iğrenç pislik, savunmasız bir kadına -bir zamanlar sevdiği kadına- tecavüz eden ve kafasını kesen aşağılık adam, çiftlikleri yakan, kadınları ve çocukları öldüren o şerefsiz evindeydi.

Az sonra bu salona girecekti ve Duncan'ı Amelia'yı eşi olarak seçmesi hakkında sorgulayacaktı.

Sandalyeye oturdu. İyice yayılıp bacaklarını açtı ve kolçakları iki eliyle kavradı, çünkü bir şeyleri sertçe sıkmak istiyordu.

"Arkama geç, küçük kız," dedi, başıyla hızla işaret ederek. Öfkeyle yanıp tutuşurken, sevimli, cana yakın beyefendi rolünü oynaması, medeni davranması imkânsızdı. Şu anda, giydiği süslü elbiselere ve taktığı gülünç peruğa rağmen, o bir İskoçyalı'ydı, bir savaşçı ve vahşiydi. Bu klanın başıydı, doğduğundan beri himayesinde olanları korumak için savaşmak ve öldürmek için eğitilmişti. Ölümcül düşmanını pusuda bekleyen içindeki hayvanı dizginlemek, sahip olduğu tüm enerjiyi tüketiyordu.

Amelia eteklerini kaldırıp kaideye çıkarken hiçbir şey söylemedi. Duncan'ın sol omzunun hemen gerisinde durdu. Onun kaygı duyduğunu hissedebiliyordu ama şimdi bunu düşünemezdi. En önemli sorunu kendi özdenetimiydi.

Iain karşı köşede dururken, dük pencere kenarında kaldı. Duncan, savaştan sertleşmiş elleri kolçakları kavrayıp bırakırken, savaşçı duyuları her sese dikkat kesilmiş bir halde tam karşısındaki kapıya bakarak, hareketsizce oturdu.

En sonunda kapı açıldı ve Richard Bennett içeri girdi. Kahraman İngiliz subayı. Tecavüzcü ve katil.

Roche
www.roche.com.tr

Roche
www.roche.com.tr

YİRMİNCİ BÖLÜM

Amelia kaçırılmasından bu yana ilk kez Richard'ı gördüğünde birden dengesini kaybetti.

Parlak pirinç düğmeli, etkileyici bir kırmızı üniforma giymişti. Ayağında da göz alacak derecede cilalı uzun siyah çizmeler vardı. Amelia'nın babasının gençlik günlerindeki haline benziyordu ve bunu fark etmek onu fena halde sardı. Sarışın ve dikkat çekecek kadar yakışıklı olan Richard, devasa salon boyunca, adımları yankılanarak etkileyici bir güvenle yürüdü. Gri gözleri tüm bu zaman boyunca Duncan'a sabitlenmişti.

Fergus, Gawyn ve Angus, Bennett'ın arkasından girdiler ve odanın arka tarafında yerlerini aldılar.

Amelia'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Onların bugün

şatoda olduklarından haberi yoktu. Amaçları neydi? Duncan niye onları burada istemişti?

Richard önlerinde durdu ve kuralına uygun olarak eğildi. Duncan tek kelime etmeden, ipekli ve süslü giysisi içinde, tahtında büyük ve güçlü bir kral gibi oturdu.

Çok uzun bir süre, kimse konuşmadı ve Amelia kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı. İstemsizce bir elini Duncan'ın sandalyesinin arkasına dayadı.

"Leydi Amelia ile özel olarak görüşmek istiyorum," dedi Richard.

"İsteğin reddedildi."

Amelia müstakbel kocasının saygısız davranışının fena halde farkındaydı. Endişeli bir halde amcasına baktı ama yaşlı adam istifini bozmadı.

Richard'ın yanakları sinirden kızardı ve gözleri Amelia'ya çevrildi. "İyi misin canım?"

"Evet," dedi Amelia. Richard'ın samimiyeti onu rahatsız etmişti. Resmi olarak nişanlarını sona erdirmişti. Artık onun "canı" değildi.

Richard dikkatini Duncan'a yöneltti. "Onursuzca davranıyorsunuz, lordum."

"Canım nasıl isterse öyle davranacağım, Bennett, özellikle de bu seni rahatsız ediyorsa."

"Duncan..." diye fısıldadı Amelia, sadece ona verdiği sözü anımsatmaya çalışarak.

Duncan sandalyesinde hızla döndü ve suçlarcasına hiddetle baktı, sanki bu hareketiyle onu olabilecek en kötü şekilde aldatmıştı. Ardından Duncan ayağa kalktı ve sertçe kaideden aşağı indi.

Parlak kostümüne ve taktığı siyah kıvırcık peruğa rağ-

men, Duncan tehditkâr bir çalımla yürüdü. Avını gözleyen bir kurt gibi, Richard'ın etrafında yürümeye başladı. Bu esnada eli sürekli kılıcının kabzasına vuruyordu. Karşısındaki erkek Amelia'ya hiç bu kadar korkutucu görünmemişti.

Richard, gözlerini Duncan'dan hiç ayırmayarak, tam bir daire çizdi. Amelia endişeyle ileriye doğru bir adım attı.

"Mümkünse bana yardımcı ol Bennett," dedi Duncan. "Muira MacDonald adında genç bir İskoç kızını hatırlıyor musun?"

Ah, Tanrım... Amelia onun her şeyden evvel nişanlarının meşruiyetinden bahsedeceğini düşünmüştü ama belli ki Duncan'ın önceliklerini yanlış değerlendirmişti. Aptallık yaptım, diye düşündü. Tüm bunlar hep tek bir şey yüzündendi: Muira. Onu kaçırmasının sebebi de buydu.

Amelia'nın gözleri Angus'a çevrildi. Uzaktaki duvara dayanmıştı, konuşmayı karanlık, uğursuz bir memnuniyetle izliyordu.

"Bu isimde bir kadın hatırlamıyorum," dedi Richard.

"Daha iyi düşün Bennett. Bir elma bahçesinde ona zorla sahip oldun. Adamların da ona zorla sahip oldu, sonra da onu acımasızca öldürdün. Kafasını kestin ve babasına gönderdin."

Amelia derin bir nefes aldı ve amcasına baktı. Yaşlı adamın rahatsız olduğu belliydi ama garip bir şekilde, şaşırmış görünmüyordu.

"Bundan haberim yok, Moncrieffe," dedi Bennett, "ve buraya Leydi Amelia Templeton ile nişanlanmanıza karşı çıkmak için geldim. Onun bana söz verilmiş olduğunun farkındasınız, bayım. Babası, merhum Winslowe Dükü, bunu onaylamıştı."

"Evet, biliyorum ama artık bana ait ve dolayısıyla, benim korumam altında. Unutma, onu İskoç Kasabı'ndan kurtardım." Hâlâ eli kılıcının kabzasında Richard'ın çevresinde dönüyordu.

Richard ise onun her hareketini izlemekteydi. "Onu benim korumam gerekir, senin değil."

Duncan durdu ve ters yönde yürümeye başladı. "Ama senin kadınları koruman oldukça seçici, değil mi Bennett? Birini korumayı seçiyorsun ve diğerlerini öldürmek bile senin için önemli olmuyor. Bu hanımefendi kesinlikle daha iyisini hak ediyor."

Richard güldü. "Ve sen daha iyi olduğunu düşünüyorsun? Yani sen onun sevgisini hak ediyorsun? Moncrieffe sen de aynı baban gibi bir hayvansın. Beni, Kral'ın ordusundaki bir subayı herhangi bir şeyle suçlamak için hiçbir sebebin yok! Ben onun güvende olduğundan emin olmak için buradayım ve gördüğüm kadarıyla, onu bu evliliği kabul etmeye zorlamışsın. Hatta aşağılık İskoç Kasabı ile anlaşmış da olabilirsin ve bu doğruysa senin vatana ihanetten asılmanı sağlayacağım."

Duncan başını nefretle iki yana salladı. "Eğer bu odada birisi asılacaksa, seni temin ederim Bennett, bu ben olmayacağım."

"Yanlış bir şey yapmadım," diye itiraz etti Richard. Sonra başını pencereye çevirdi. "Beni boş yere kuzeye gönderdin, her nasılsa Amelia mucizevî bir şekilde buraya gelirken ben uzaklaşıyordum."

"Hakikaten de mucizevî," dedi Duncan öfkeyle. "Şimdi bana o gün meyve bahçesinde Muira'ya ne yaptığını ve babası Lord MacDonald'a gönderdiğin mesajı söyle. Müstakbel eşimin doğrudan senin ağzından duymasını istiyorum."

Roche
www.roche.com.tr

Richard ümitsizce Amelia'ya baktı. "Onu dinleme, Amelia. Üzerinde güç kazanmak için ismimi lekelemeye çalışıyor ve bu sayede amcan vasıtasıyla çevre edinmek istiyor. Jakobit bir hain olarak gerçek amaçlarını görmeni istemiyor."

Duncan acı bir şekilde güldü. "İyi bir katil olduğun kadar iyi bir yalancısın da."

"Ekselansları!" Richard omzundan üzerinden bağırdı ve Amelia'nın amcası öne çıktı. "Moncrieffe Kontu'nun bugün beni tehdit ettiğine, şüpheli faaliyetlere iştirak ettiğine ve yeğeniniz Leydi Amelia Templeton'ın kaçırılmasında suç ortağı olduğuna şahitlik eder misiniz?"

"Buna şahitlik edemem," dedi dük. "Kont, yeğenim kurtulduktan sonra ona güvenli bir yer sağladı. Tek bildiğim bu."

"Ekselansları!"

Richard istediğini elde edemeyince hedefini değiştirdi. "Amelia. Bu adam seni lekelediyse ya da sana herhangi bir şeyi zorla yaptırdıysa söyle, çünkü o zaman kanunu karşısında bulacak."

Amelia, kafası korkuyla dolu olmasına rağmen kesin konuştu: "Hayır, Richard. Zorlanmadım. Teklifini özgürce kabul ettim. Bu yüzden, lütfen beyler ellerinizi kılıçlarınızdan çekin. Eğer biriniz için bile bir şey ifade ediyorsam, bugün dövüşmezsiniz."

"Amelia," dedi Richard acı dolu bir sesle.

Amelia kaideden aşağı indi. "Richard, mektubum canını yaktıysa üzgünüm. Niyetim seni üzmek değildi. Babamın hayatını savaş meydanında kurtardığın için her zaman müteşekkir olacağım. Güvende ve mutlu olduğumdan emin olmak istediğin için buraya gelmeni takdir ediyorum ama

artık bitti. Üzgünüm fakat seni sevmiyorum. Lord Moncrieffe'i seviyorum."

Amelia'nın içinde bir şey cız etti.

Richard hızla ileriye yürüdü. "Amelia. Bu çok saçma. O bir İskoç!"

Amelia çenesini kaldırdı. "Başka söyleyecek bir şey yok, Richard. Şimdi gitmelisin. Lütfen, sadece git."

Duncan'la Richard birbirlerine gerilim dolu bir an boyunca dik dik baktılar ve sonunda Richard gitmek için hareket etti.

Duncan eliyle onu durdurdu. "Hayır, Yarbay Bennett. Henüz hiçbir yere gitmiyorsun."

Lütfen, hayır...

"Seni aşağılık pislik, kirli ellerini üstümden çek. Hepiniz aynısınız." Richard tekrar Amelia'ya baktı. "Amelia, aptal olma. Bu adamla evlenmeyi düşünemezsin. O bir fahişenin oğlu."

Amelia sinirlendi. "Richard, kendine gel! Kontun annesi Moncrieffe Kontesi'ydi, bir Fransız markisinin kızı."

Richard dudak büktü. "Hayır, Amelia. Moncrieffe'in babası hoş Fransız eşini köydeki bir fahişe için bıraktı ve bu yüzden aforoz da edildi." Richard konuşurken Duncan'a baktı. "Büyük İskoç lordu sonra aforoz kararını alan piskoposu öldürdü ve derhal iyi bir Katolik olarak itibarı iade edildi. Fahişesi doğururken ölünce karısına döndü ve piç oğlunu şatoya getirdi. Evlenmek istediğin adam bu Amelia, şüphesiz şu anda cehennemde yanmakta olan bir günahkârın oğlu."

Amelia'nın bakışları Duncan'a döndü. "Bu doğru mu?"

Duncan'ın gözleri alev alevdi. "Evet."

Roche
www.roche.com.tr

Aynı anda, odanın arkasından korkutucu bir metal sesi geldi ve Angus iki eliyle kılıcını kavrayarak hızla öne atıldı. Richard'ı ikiye bölmek amacındaydı!

Angus gözlerinde cehennem ateşleri kaynayarak odayı bir uçtan diğer uca geçti ve Richard, panik içinde kendi kılıcını çekmeye çabalarken, tökezleyerek iki adım geriledi.

Amelia ileriye fırladı. "Hayır, Angus! Lütfen dur!"

Duncan yıldırım hızıyla ceketinin içinden bir tabanca çıkardı, tetiği çekti ve Angus'u hedef aldı.

"Silahını indir," dedi Duncan, talimatı açık ve mutlak bir emirdi. "Bu adamı bugün öldürmeyeceksin. Sana intikamımı alacağımı söylemiştim ve alacağım da."

"Peki ya benim intikamım?" diye kinle bağırdı Angus.

"Sen de alacaksın."

"Ne zaman? Ve nasıl?"

Angus koşmaya başladığında korkuyla kenara çekilen dük cevap verdi: "Yarbay Bennett'ın hareketleriyle ilgili bir soruşturma açılacak. Tanıklarımız var. Buraya geldikten sonra bazılarıyla konuştum."

Richard hızla döndü ve Amelia'nın amcasına öfkeyle baktı. "Herkes çıldırdı mı? Ekselansları eminim ki ciddi değilsiniz- "

"Her kelimesinde ciddiyim Bennett. Metotların kabul edilemez. Kral'ın ismini lekeliyorsun."

Ama Angus henüz kılıcını kınına sokmamıştı. Hâlâ yukarıda, hazır tutuyordu.

Kimse kımıldamadı.

Angus, Duncan'a döndü. "O kadın seni aciz bıraktı."

Duncan ise cevap vermedi; sadece tabancası hâlâ Angus'un gözlerinin arasına nişan almış halde bekledi.

Amelia nefes almakta zorlanıyordu.

Duncan, "Fergus, Gawyn! Yarbay Bennett'ı zindana götürün ve kilitleyin," diye emir verdi.

Zindan? Duncan'ın zindanı mı var?

İkisi Richard'ı yakalamak ve silahlarına el koymak için aceleyle yürüdüğünde, Angus da kılıcını indirdi ve geri çekildi. Duncan ise parmağı tabancasının tetiğinde beklemeye devam etti.

Richard, Fergus ve Gawyn'in onu zapt etmesine karşı direnirken bağırdı: "Adamlarım bunu kabul etmeyecekler! Seni vurduracağım, Moncrieffe!"

Duncan tabancasını Richard'a çevirdi. "Tek kelime daha edersen Bennett, beynini dağıtırım."

Richard'ı salondan sürükleyerek çıkardıklarında Amelia da endişesini bastırmaya çalışıyordu. Kocasının şoke edici tehdidi bir yana, son beş dakika içinde olan her şey yüzünden çok endişeliydi.

Her şeyden önemlisiyse müstakbel kocasının ona verdiği sözü tuttuğu gerçeğiydi.

Duncan silahını tekrar Angus'a çevirdi. "Bana istediklerime karşı gelmeyeceğine dair söz vereceksin."

"Söz mü?" Angus yere tükürdü. "Kız kardeşimin katilinin hayatta kalmasına izin verirken sözün ne değeri var ki?"

"Onu adalete teslim edeceğim."

"Peki ya ben?" dedi Angus. "Onun ölüsünü istiyordum Duncan ve unutma ki çok da uzun olmayan bir süre önce sen de aynı şeyi istiyordun."

Angus kapıya doğru yöneldiğinde Duncan nihayet silahını indirdi.

Tam o anda, dört iri yarı klan üyesi salona girdi ve çıkışı kapattı. Angus kızgınlıkla güldü. Duncan'a baktı ve kollarını

Roche
www.roche.com.tr

iki yana açtı. "Bu adamlar buraya beni şato dışına çıkarmak için mi geldiler?"

"Evet. Zindana gitmene izin veremem Angus. Keyfine göre hareket edemezsin.

Nöbetçiler kollarından tuttular ama Angus kollarını sertçe silkeledi. "Kendinizi yormayın. Burayı terk ediyorum ve geri dönmeyeceğim. Bugün burada midemi bulandıran yeteri kadar şey gördüm."

Angus çekip gitti. Nöbetçilerden biri Duncan'a baktı ve Duncan başını eğerek sessiz bir emri yerine getirmesi için onay verdi. Adamlar Angus'un olaysız ayrıldığından emin olmak için onu iç kalenin dışına kadar izlediler.

Duncan, Amelia'ya doğru döndü.

Amelia ellerinin titrediğini fark etti ve sandalyeye doğru gidip kendisini üzerine bıraktı.

"Teşekkürler," dedi.

"Ne için?" Duncan'ın sesi sert ve küçümseyiciydi.

"Sözünü tuttuğun için."

Mavi gözleri buz kadar soğuktu ve omuzları zorlukla zapt ettiği belli olan öfkesiyle dikleşmişti. Duncan kafasından peruğunu çıkarıp yavaşça yere bıraktı, sonra da tek kelime etmeden salondan çıktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Duncan çalışma odasına girdi, tozlu kitaplara ve evraklara, pencerenin önündeki teleskopuna ve şömine rafındaki Fransız annesinin portresine baktı. Kapıyı çarparak kapattı, sonra döndü ve alnını kapıya dayadı. Gözlerini kapayarak, öfkesini bastırmak için mücadele etti.

Kimseyi öldürmek için böyle büyük bir arzu duymamıştı. Birkaç saniyeliğine, Amelia'ya olan tutkusu bile kan hırsıyla geri plana itilmişti. Kılıcını kınından çekip Richard Bennett'ın soğuk, kara kalbine saplama isteğine yenik düşeceğinden korkmuştu. Şimdi bile, Muira'nın o gün meyve bahçesinde neler çektiğini ve Amelia'nın o adamın karısı olsa neler yaşayabileceğini düşündükçe, ellerini Bennett'ın boğazına dolamayı ve kokuşmuş hayatının son zerresi vücudundan çıkana dek sıkmayı istiyordu.

Roche
www.roche.com.tr

Duncan yumruğunu kapıya defalarca vurdu. İkiye ayrıldığını hissetti. Ne tür bir adamdı? Annesinin yetiştirdiği diplomatik aristokrat mıydı? Yoksa babasının oğlu muydu? Bir fahişeden doğan, nefret ve intikamla yanan, savaşın ve mücadele etmenin yorduğu, sorunlarını baltayla çözen bir adam mıydı?

Durup gözlerini kapadı ve içinde var olan savaşçıyı anlamaya çalıştı.

Savaş meydanında asla gereksiz yere öldürmemişti. Uzun bir süredir ölümün yol açtıklarının farkındaydı. Bir insanın ölümü dünya üzerinde dalga etkisi yaratırdı. Bazıları o kayıp sebebiyle acı çekip yas tutardı ya da sadece Tanrı'nın bilebileceği şekillerde etkilenirlerdi. Bazen acı çekmek, şefkate, derin duygulara ve anlayışlı olmaya yol açardı.

Bazense canavarlar yaratırdı.

Duncan böyle bir canavardı.

Richard Bennett da başka tür bir canavardı.

Duncan gözlerini açtı - Bennett'ın zalimliği nerden geliyordu? Annesi bir fahişe miydi? Yoksa değer verdiği biri acımasızca hayatından çıkarılmış mıydı?

Kapının vurulması Duncan'ı afallattı. Kapıdan bir adım uzaklaşmıştı ki Amelia çağrılmayı beklemeden içeriye girdi. Kapıyı arkasından kapattı ve ellerini arkasına alarak sırtını kapıya yasladı. Yanakları kıpkırmızı halde gözlerini kocaman açarak müstakbel kocasına bakıyordu.

Duncan'dan korkuyordu, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Canavarı görmüştü. Duncan onu hazırlıksız yakalayan korkunç bir utanç hissetti.

"Niye bana gerçek annenden ve babanın bir piskoposu öldürdüğünden bahsetmedin?" diye sordu Amelia. "Zaten

kararımı etkilemezdi, seni babanın yaptıklarıyla yargılamam ama bana söylemiş olmanı dilerdim."

Duncan'ın verecek bir cevabı yoktu. Kafası çok karışıktı.

Amelia ise onu daha fazla zorlamadı ve Duncan, nasıl olur da bir kadın böyle bir durumda bu kadar sakin olabilir, diye merak etti. Niye buradaydı ki? Zindana inip Bennett'tan gördüğü muamele için ötürü özür diler diye düşünmüştü.

"Bu senin için zordu," dedi Amelia.

Kelimeler Duncan'ın ağzından istemsizce döküldü. "Onu kalbinden bıçaklamak istedim."

Amelia kaskatı kesildi. "Farkındayım."

İkisi de bir süre konuşmadı ve bu sessizlik Duncan'a sonsuzluk kadar uzun geldi. Amelia'yı burada, özel sığınağında istemiyordu. Onu odadan çıkarmak istedi fakat bir parçası buna itiraz etti. Ona ihtiyacı vardı. Onu istiyor, arzu ediyordu.

Bu aşk mıydı?

Hayır, bu mümkün değildi. Nasıl olur da bu kadar farklı duyguyu aynı anda hissedebilirdi? Nefret, kızgınlık, huzursuzluk.

Acı.

Amelia ilerleyerek onu odanın ortasına kadar gerilemeye zorladı ve, "Onu öldürmemek için kendini tuttun," dedi. "Dahası Angus'un da bunu yapmasına engel oldun."

Duncan'ın gözleri üzerinde gezindi, göğüslerinin tatlı kıvrımlarına takılı kaldı ve sonunda merhametle dolu gözlerine odaklandı.

"Eğer orada olmasaydın," dedi Duncan, "o kadar merhametli olmayabilirdim. Beni eşikten döndürmeyi, zalimliğimi yumuşatmayı iyi beceriyorsun. Bu yüzden senden bazen nefret ediyorum. Ancak diğer zamanlarda da ne düşünsem bilmiyorum."

Roche
www.roche.com.tr

Amelia aralarındaki mesafeyi kapadı ve avuçlarını onun sert göğsüne dayadı. Amelia'nın gözleri içinde bulunduğu ruh halini anlıyor gibi bakıyordu ve Duncan garip, kafa karıştırıcı bir arzunun kanını kaynattığını hissetti. Bir parçası hâlâ intikam istiyordu ama daha da fazla istediği, müstakbel eşiyle sevişmekti. Öfke ve sevecenlik katılmış bu ihtiyaç çok kuvvetliydi. Karmaşıktı, hem de anlayamayacağı kadar karmaşık. Sadece Amelia'yı şu anda elde etmeliydi. Tek istediği buydu.

Başını elleri arasına alıp dilini ağzına daldırarak onu derin bir şekilde öptü. Amelia zevkle inledi. Onun tahrik olmuş sesi aklını karıştırdı. Amelia'yı tüm mantığını allak bullak eden bir tutkuyla istiyordu.

Bir an sonra, onu kapıya yaslayıp eteklerini kaldırdı ve hızla kendi pantolonunun bağlarını çözüp aşağı indirdi.

Amelia onun ceketini yırtarcasına sertçe çıkardı ve Duncan, bunu niye yapıyor acaba, diye düşündü. Amelia onun içindeki tatmin edilmesi gereken açlığın farkında mıydı? Bunu Duncan için mi yapıyordu, yoksa karanlık yüzünü görmüş olmasına rağmen o da arzuyla mı dolmuştu?

Ellerini Amelia'nın bacakları arasında kaydırdı. Amelia çoktan sırılsıklam olmuştu. Ön sevişmeye gerek yoktu. Kolayca onun içine girdiğinde genç kız omuzlarını sıkıca kavradı. Duncan onu yukarı doğru hafifçe kaldırıp tekrar tekrar kuvvetle içine girerken, Amelia bacaklarını onun kalçalarına sarmıştı. Hoyrat ve aynı zamanda samimiydi.

"Beni asla terk etme," dedi Duncan düşünmeden ama sanki konuşan başka biriydi.

Amelia hızla orgazma ulaştı ve Duncan da saniyeler sonra zirveye çıktı. Her şey çok çabuk olmuştu. Bundan gurur duymuyordu ama en azından ikisi de tatmin olmuştu.

Dikkatlice Amelia'yı yere indirdi ama genç kız onun boynunu uzunca bir süre bırakmadı. Duncan yine mahcup hissetti ama tam olarak nedenini bilmiyordu.

Amelia'nın hızla çarpan kalbi yavaşlayana ve nefesi normale dönene kadar içinde kaldı ama sonra yavaşça çıktı. Pantolonunun bağlarını bağladı ve çekildi.

Duncan kaşlarını şüpheyle çatarak, "Nasıl olur da bana değer verirsin?" dedi. "Sen bir hanımefendisin. Neden karım olmak istiyorsun?

"Daha önce sana söyledim," dedi Amelia. "İyi biri olduğunu görebiliyorum, ayrıca ikimiz de birbirimizi ne kadar istediğimizi biliyoruz."

Duncan döndü ve pencereye doğru yürüdü, uzakta gölün ardındaki tarlalara ve ormanlara baktı. "Peki ya biraz önce salonda Richard'ını öldürmüş olsaydım? Ya tam senin gözlerinin önünde kalbine bir bıçak saplamış olsaydım? Hâlâ iyi biri olduğumu düşünür müydün?"

"O benim Richard'ım değil," dedi Amelia. "Ve onu öldürmedin."

Doğru ama çok yaklaşmıştı ve bir parçası onu öldürmeyi hâlâ istiyordu.

Duncan durgun göle bakmaya devam ederken, Amelia odanın öbür tarafına doğru gidip sofaya oturdu.

"Muira hakkındaki her şeyi inkâr etti." Duncan pencerenin dışındaki doğal hayatın hareketsizliğine odaklandı, çünkü öfkesinin içinde yol açtığı kasırgayla yüzleşmek istemiyordu. Şimdi yenilirse, geri dönüşün olamayacağına inanıyordu. "Onu hapsetmekle yanlış yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Amelia. "Richard'ın onursuzca davrandı-

Roche
www.roche.com.tr

ğını düşünüyorum. Amcam da bu şekilde düşünüyor. Bana geçen hafta öğrendiği şeyleri daha yeni anlattı. Hepsi de çok rahatsız edici, şüpheye mahal bırakmayan detaylar." İç geçirdi. "Amcam birçok asker ve İskoçyalı ile konuşmuş. Kral da bunları duymalı. Yine de bunların dışında, bugün Richard'ın gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm."

"Neydi o?"

"Yalanlar."

Duncan gökyüzüne baktı ve bir ördeğin uçuşunu izledi. "Bunu niye daha önce görememiştin küçük kız?"

"Çünkü seni tanımadan önce eksik bir insandım," dedi Amelia. "Korunaklı bir hayat sürmüştüm, naif ve tecrübesizdim. Ayrıca babamı kaybetme ve yalnız kalma korkusu beni yiyip bitiriyordu. O artık yok ama yine de hayattayım, hafife alınmayacak kadar güçlü bir iradem ve aklım olduğunu keşfettim. Senden de sağ kurtulmayı başardım, değil mi?"

Duncan döndü ve ona baktı. "Ama şimdi de tutkuların ve yatakta paylaştığımız zevkler seni tüketiyor. Bu tür şeyler insanı körleştirebilir, biliyorsun."

Amelia hafifçe gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Kör değilim, Duncan. Yaralarını açık seçik görüyorum. Derin ve çok sayıdalar."

Duncan'ın içine ağır bir hüzün çöktü ve yutkundu. Bu tür şeyler hissetmeye alışık değildi. Bu kadın ona neler yapıyordu böyle? "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Henüz öyle bir şey yapmadın," dedi Amelia tereddüt etmeden ve bu Duncan'ı rahatsız etti, çünkü bu kadar güvenilmeyi hak etmiyordu.

"Bugün senin için ne kadar zordu biliyorum," dedi Amelia.

"İşkenceydi."

Ancak çok daha fazlası vardı - en yakın arkadaşı Angus'a sırt çevirmenin ona ne kadar acı verdiği ve o anda ona seçenek bırakmadığı için Amelia'ya ne kadar kızdığı gibi.

Ama bunlar söyleyemeyeceği şeylerdi. Bunlar hoşuna gitmeyen, pek çok başka şeyle beraber gömmek istediği hislerdi.

Amelia'ya arkasını dönüp pencereden dışarı baktı ve bu medeni soruşturmanın ne kadar süreceğini düşündü.

* * *

Daha sonra Leydi Amelia kütüphaneye gittiğinde amcası rafların önünde volta atıyordu. "Beni mi çağırttın?"

"Evet." Elini uzattı ve Amelia'ya bir sandalyeyi gösterdi ama yürümeye devam etti.

"Canın mı sıkılıyor amca?"

Sonunda amcası durdu ve Amelia'ya baktı. Yanakları kıpkırmızıydı. "Ziyafet salonunda tanık olduklarımı düşündükçe can sıkıntım artıyor."

Sükûnetini korumakta kararlı olan Amelia ellerini kucağında birleştirdi. "Neden?"

"Richard Bennett hakkında fikrim değişmedi. Hâlâ bir zalim olduğuna ve durdurulması gerektiğine inanıyorum ama başka bir şey beni rahatsız ediyor." Amelia'ya baktı. "Richard'a kılıçla saldırmaya çalışan o vahşi, hani Angus denen... Kasap dedikleri kişi o mu Amelia?"

Amelia şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak amcasına baktı. "Hayır, değil."

Amcası dikkatle ona baktı. "Seni kaleden kaçıran o, değil mi? Dürüst olmalısın kızım, çünkü müstakbel kocan kana susamış asilerle işbirliği yapıyorsa, bu evliliği, vicdanım rahat bir şekilde onaylayamam."

Roche
www.roche.com.tr

Amelia yutkundu. "Seni temin ederim amca, o adam Kasap değil. O bir MacDonald ve Duncan'ın eski bir arkadaşı. Sherrifmuir'de beraber savaştılar ve Duncan bir zamanlar kız kardeşiyle nişanlıydı. Duncan da Richard'ı salonda bu kız hakkında sorguluyordu."

"Evet, evet, o genç kız hakkında bilgi sahibiyim. Duncan benle birçok şeyi paylaştı. Ama o azgın İskoçyalı'nın odada saldırıya geçtiğini gördüğümde, yemin ederim kalbim duracak gibi oldu. Hayatımda hiç öyle bir hiddet görmemiştim."

Amelia görmüştü.

Amcası konuşmaya devam etti: "İnanıyorum ki Richard'ı gözlerimizin önünde doğrardı, tabii Moncrieffe engel olmak için orada olmasaydı."

Amelia ellerine baktı. "Evet, aynı fikirdeyim."

Amcası büfeye gitti ve kendine kristal bir sürahiden bir bardak kırmızı Bordeaux şarabı doldurdu. Biraz içti, sonra bir süre sinirlerinin yatışmasını bekledi. "Yani bu MacDonald seni kaçıran vahşi değil mi?"

"Hayır amca, seni temin ederim ki değil."

Yeğenine baktı. "Doğruyu söylemek gerekirse çok rahatladım."

Amelia ayağa kalktı ve o da kendine bir bardak şarap aldı.

"Richard'a ne olacak?" diye sordu Amelia.

"Bekleyip göreceğiz. Kral'a her şeyi ayrıntılarıyla açıklayan bir mektup yolladım ve ayrıca kaledeki Albay Worthington'ı bilgilendirdim. Bir atlı gönderip Richard'ın burada hapsedildiğini yazdım. Worthington'ın orduları yarın onu tutuklamak ve Fort William'a götürmek için burada olurlar sanıyorum. Devamında da bir askeri mahkeme olacaktır."

"Asılacak mı?"

"Tahmin etmek güç," dedi amcası. "Richard, Kral'a sadık olduğunu defalarca kanıtlamış, madalya almış bir subay. Bu tür şeyler..." Yaşlı adam duraksadı. "Bunlar hassas meseleler."

"Senin nüfuzuna ve tanıkların ifadelerine rağmen suçsuz bulunacağını düşünüyor musun?"

"Sana yalan söyleyemem Amelia. Pekâlâ mümkün."

Amelia gözlerini yere indirdi. "Öyle olursa, Duncan memnun kalmayacak, özellikle de Richard tekrar İskoçya'da görevlendirilirse."

"Bunun farkındayım, onu kim suçlayabilir?"

Amelia amcasının gözlerine baktı. "Bu düşüncelerini ona söyledin mi?"

"Henüz değil."

"Planlıyor musun?"

Amcası döndü ve bir şarap daha aldı. "Hâlâ karar vermedim."

* * *

Şafaktan hemen önce Amelia, Duncan'ın penceresinin önündeki çatıda ötüşen kuşların sesine uyandı. Birkaç yıldız hâlâ gökyüzündeydi.

Amelia kalın yorganın altında çıplaktı ve yan dönmüş yatıyordu. Duncan da yanında uzanmıştı. O da çıplaktı, bacakları birbirine dolanmış, güçlü kolları Amelia'nın belini sarmıştı. Duncan'ın düzenli nefes alıp verişini dinledi ve beraber oldukları tüm zamanların böyle -sakin, savaş tehdidinden, intikamdan uzak- geçmesini diledi.

Bir gece önce sevecenlikle sevişmişlerdi ve bu daha ön-

Roche
www.roche.com.tr

ceki cinsel birleşmelerinden çok farklıydı. Belki de sebebi, Duncan'ın Richard'ı öldürmekten vazgeçmiş olmasıydı. Sonunda Richard'la yüzleştiği ve onun adalet önüne çıkarılacağı için belki de artık biraz olsun iç huzura kavuşurdu. Duncan'ın Muira'nın ölümünün acısını gömüp, yeniden âşık olabilmesini de umuyordu.

Hey şey ne kadar çabuk değişebiliyor, diye düşündü Amelia. İnanması zordu ama pek de uzun olmayan bir süre önce, kendine Richard'ın karısı olarak mutlu bir gelecek düşlüyordu. Olaylar başka türlü gelişseydi, şu anda nerede olabileceğini düşünmek korkutucuydu. Richard'ın kollarında çıplak yatıyor mu olurdu?

Richard'ın kadınlar ve çocuklara karşı işlediği suçları artık bildiğinden, bu düşünce tüylerini diken diken etti.

Tam o sırada ani bir gürültü duyuldu. Dış avludan bağırış sesleri geldi ve borazanlar çalmaya başladı.

Duncan hızla yataktan kalkıp pencereden baktı. Dışarısı, ufuktaki gündoğumunun titrek pembe parıltısı hariç hâlâ karanlıktı.

Amelia doğruldu ve yatak örtülerini göğsüne çekti. "Ne oluyor?"

Duncan cevap vermeden soyunma odasına girdi, bol bir gömlek ve kitlini giymiş olarak döndü. Tartanına hızla sarınıp kemerini taktı ve kalan kumaşı omzu üzerinde iğneledi.

Şatoya geldiğinden beri Amelia onu ilk kez kiltli görüyordu. Gür saçları uzun ve dağınıktı, aynı ilk gece yatağının başında baltası elinde dururken olduğu gibi. Henüz tıraş olmamıştı, bu yüzden kirli sakalı yüzünü çevreliyordu.

Amelia konuşmak için ağzını açamadı. Duncan yeniden İskoç Kasabı'na dönüşüvermişti.

Botlarını giyerken kapı vuruldu ve Duncan cevap ver-

mek için kapıya gitti. Nefes nefese kalmış kiltli bir İskoç savaşçı kapıda bekliyordu. "Bennett kaçtı."

"Ne zaman?" Duncan hiç de şaşırmış görünmüyordu.

"On dakika önce."

"Atla mı?"

"Hayır, yürüyerek."

"Git. Atımı eyerle ve Fergus ile Gawyn'i uyandır."

İskoçyalı koşarak uzaklaştı ve Duncan yatağa döndü. Çömeldi ve yatağın altından uzun ahşap bir sandık çıkardı.

"Giyin," dedi, "ama bu odadan çıkmayacaksın, anlıyor musun?" Kapıyı arkamdan kilitle ve hiç kimseye açma. Hiç kimseye."

Silahlarını sandıktan çıkardı - beline taktığı büyük kılıcını, baltasını ve tabancasını. En son, kalkanını çıkardı ve sırtına astı.

"Bu senin kimliğini belli ediyor," dedi Amelia. "O taş Mull akiği ve bunu herkes biliyor."

Duncan kaşlarını çattı, sonra kalkanı tekrar sandığa yerleştirdi. "Başka bir tane bulacağım." Amelia'ya bir İskoç kaması verdi. "Al bunu." Sandığı yine yatağın altına itti ve kapıya doğru yöneldi.

Duncan onu rahatlatmak için geç kalmış bir çabayla, "Muhafızları göndereceğim," dedi ve sonra hızla gitti.

Amelia yataktan kalktı ve çabucak onun arkasından kapıyı kilitledi.

* * *

Şatodaki biri Bennett'ın kapısını anahtarla açmıştı.

Köprüden Turner ile dörtnala geçerken, rüzgârda dal-

Roche
www.roche.com.tr

galanan saçı ve atının toynaklarının sesi Duncan'ı kendine getirdi, kararlılığını arttırdı.

Moncrieffe milisleri toplanıyordu ve çok geçmeden Duncan'ın peşinden her yere yayılacaklardı. Kalan askerlerse Richard'ı şatonun içerisinde arıyor ve İngiliz askerlerinin başında nöbet tutuyordu ancak Duncan, Bennett'ın şatodan gitmiş olduğunu biliyordu. Kapıdaki muhafızın cansız bedeni bunu teyit etmişti. Bennett'la karşı karşıya gelen muhafız karnından bıçaklanarak vahşice öldürülmüştü.

Güneş yükseliyordu ve Duncan hem hızından hem de bölgeyi iyi bildiğinden avantajlı konumdaydı. Çiğ düşmüş çalılardan ormana doğru gürültüyle ilerledi -her asker gizlenmek için ormanı tercih ederdi- ve gölgelikli ağaçların arasına hızla girdi. Ormana girdikten sonra, atını eşkin yürüttü, devrilmiş bir ağacın üzerinden zıpladı ama sonra atını durdurdu. Durdu ve dinledi.

Bir kumru yakarıyormuş gibi öttü ve hafif bir rüzgâr ağaçların yapraklarını hışırdatarak esti. Duncan gözlerini kapattı ve eyerde hareketsizce pürdikkat oturdu. Bir dal çıtırdadı. Ayak sesleri yerde gümbürdedi. Belki de yüz metre ileride?

Hemen gözleri açıldı. Topuklarını Turner'ın karnına geçirerek ileriye fırladı ve çalılara daldı. Saniyeler sonra, solunda kırmızı bir şey görür gibi oldu ve Turner'ı sertçe döndürdü.

Duncan ilerledi. Dallardan korunmak için kafasını eğerken, ustalıkla baltasını eyer kınından çıkardı.

Bennett var gücüyle koşuyordu. Nefes nefeseydi ve paniklemişti. Arkasına baktı.

Turner'ın ağır toynakları yosunlu zemini inletirken,

Duncan vahşice haykırdı. Sonra beyninde her şey karardı. Geriye doğru kavis aldı ve sakin sabah havasında baltasını fırlattı.

www.roche.com.tr

roche
www.roche.com.tr

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Duncan atını dizginledi ve aşağı indi. Hızla Bennett'ın çömelip saklandığı yere doğru yürüdü. Bennett yüzünü kolları arasında saklıyordu, şapkası da başında değildi - çünkü Duncan iki parçaya ayırmıştı.

Duncan onu omzundan tutup, uykusundan uyandırmak istermiş gibi şiddete sarstı. Bennett yosunlu zemin üzerine sırtüstü düştü ve ellerini başının üstüne kaldırdı. Bu tam ve açık bir teslim mesajıydı.

Muhafızı öldürürken kullandığı bıçağı bulmak için kemerini ve ceplerini aradı, bulduktan sonra da kanı yosunlarda temizleyip bıçağı kendi çizmesine soktu.

"Sen Kasap'sın, değil mi?" diye sordu Bennett.

"Ben Moncrieffe Kontu'yum. Kalk şimdi," dedi Duncan.

Bennett doğrulmaya çabalarken Duncan baltası elinde ileri geri yürüdü.

"Seni tanıyamayacaktım," dedi Bennett sesi titreyerek. "Vahşi gibi giyindiğinde farklı görünüyorsun. O yüzden Kasap olduğunu sandım."

Duncan hakareti duymazdan gelerek, "Nasıl kaçtın? Kim bıraktı seni?" diye sordu.

"Adamlarımdan biri. Anahtarı vardı."

"Nerden bulmuş?"

"Bilmiyorum. Sormaya gerek duymadım." Sesindeki panik yavaş yavaş yatışmaya başladı.

Duncan kapana kısılmış bir kaplan gibi ileri geri yürümeye devam etti. "Suçlarının cezasını çekmen lazım. Masum kadın ve çocuklarının cinayeti yanına kâr kalamaz. Bundan kaçamazsın."

"Görevim dışında hiçbir şey yapmadım," dedi Bennett.

"Kime karşı görevin?" Duncan sabırsızlığının arttığını hissedebiliyordu. "Ülken? Kral'ın? Peki ya Tanrı?"

"Tanrı, Kral, ülke - hepsi aynı."

"Hakikaten öyle mi?" Duncan durdu ve gözlerini onun üzerinde sabitledi. "Söyle bana. Benim gibi savaş meydanlarında savaştın. Benim gibi birçok adam öldürdün. Hatta komutanın olan Amelia'nın babasının hayatını bile kurtardın. Ama niye kadın ve çocuklara zarar veriyorsun? Niye evlerini yakıp onları yuvalarından ediyorsun?"

"Görevim bu isyanı ezmek," dedi Bennett. "Eğer bu, tüm ülkeyi tüm Jakobitler'den temizlemem anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapacağım."

Duncan, sakin olmaya çalışarak derin bir soluk aldı. "Hiç yaptığın şeylerden pişmanlık duyuyor musun?"

Rüyanda kurbanlarını görüp geceleri ter içinde uyanıyor musun? Cehennemin kavurucu ateşlerini hissediyor musun? Ne kadar yıkasan da ellerinden çıkaramadığın kan yüzünden acı çekiyor musun?

"Asla," dedi Bennett. "Söylediğim gibi, bir subay olarak görevim Kral'a hizmet etmek ve bunu tereddüt etmeden yapıyorum. Ya da vicdan azabı duymadan."

Duncan uzaklara baktı, babasının demir yumruğunun verdiği acıyı düşünüyordu. Disiplin konusunda ona gereğinden fazla ders vermişti.

Bir an Bennett'ın belki de başkalarına verdiği acıyı anlamadığı için böyle davrandığını düşündü. "Hiç yaralandın mı? Hiç gerçek bir fiziksel acı hissettin mi? Vuruldun ya da bıçaklandı veya dövüldün mü? Hiç başka bir adamın öfkesinin kurbanı oldun mu?"

Bennett güldü. "Niye tüm bu sorular, Moncrieffe?"

"Anlamam lazım..."

"Yara izlerimi görmek ister misin?" diye sordu Bennett. "İstersen, sana gösterebilirim. Savaş meydanında nerelerimden yaralandığımı ve öldüresiye kırbaçlanmamın sonuçlarını görebilirsin."

Duncan şüpheyle baktı. "İngiliz ordusu askerlerini kırbaçlamaz."

"Hayır ama bir baba oğlunu iyi bir asker yapmak için kırbaçlar."

Duncan bunu düşündü. "Baban mı?"

"Evet," dedi Bennett. "Birçok defa. Ama senin çektiklerinden daha kötü olduğunu sanmıyorum, Moncrieffe. Piskoposu unutmayalım. Baban pek çok insanın karşı geleceği bir insan değildi. Eminim ki sen de çok sert bir eğitimden

geçtin ve sana söylenileni yaptın. Utanılacak bir şey yok bunda. Ben de itaatkâr bir oğuldum."

Doğruydu. Duncan disiplinle yetiştirilmişti fakat aynı zamanda babasına karşı da gelmişti. On üç yaşında, babası annesini kütüphanede döverken içeriye girmişti. Hemen babasının kolunu kırık bir şişeyle kesmişti ve sonra babası bir sene boyunca annesine el kaldırmamıştı.

Bir sonraki seferse babasının gözünü morartmıştı. Duncan on yedi yaşındayken bir kez daha babasıyla birbirine girdiğinde ve annesi bir daha asla şiddet görmemişti.

"Şimdi seni şatoya geri götüreceğim," dedi Duncan. Atına doğru gitti ve eyer çantasında ip aradı. "Orada Albay Worthington'ı bekleyeceksin."

Bennett sert sert baktı. "Bana bir kılıç ver Moncrieffe ve seninle savaşayım. Adil olan bu, senin nişanlını çaldığım gibi sen de benimkini çaldın. Neydi ismi? Mary? Megan?"

Duncan alçak sesle konuştu. "İsmi Muira'ydı."

"Muira çok güzel bir İskoç kızıydı, son dakikalarının heyecanlı ve hatırlanmaya değer olmasını sağladım. Bayağı hoşlandığını düşünüyorum. Ne yazık ki olanları görmek için orada değildin."

Duncan onun yüzüne baktı ve baltasının kabzasını avuçladı. "Orada olsaydım ölmüş olurdun Bennett."

"Öyle mi? Peki niye hâlâ ölmedim? Belki de savaşacak cesaretin yoktur. Anladığım kadarıyla, çiçekli odalarda müzakereler yapmayı seviyorsun ve viskini istediğini elde etmek için rüşvet olarak kullanıyorsun. Ne oldu sana? Baban çetin bir savaşçıydı. Bu halin onu hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Hâlâ Amelia'nın senden neden hoşlandığını anlayamıyorum. Zayıf ve korkak bir İskoç'sun ve eminim ki aynı zamanda pis bir Jakobit'sin."

Roche
www.roche.com.tr

"Sesini kes," diye uyardı Duncan. Birden Angus aklına geldi ve arkadaşının sesi zihninde yankılandı: *O kadın seni aciz bıraktı.*

Bennett güldü. "Neden? Gerçekler canını mı sıkıyor? O zaman al sana başka bir can sıkıcı gerçek daha, Moncrieffe. Bu suçlamalar reddedilince -ki kesinlikle öyle olacak- yapacağım ilk iş İskoçya dağlarına geri dönmek olacak. Yol boyunca tüm kadınlara tecavüz edeceğim, her evi yakacağım, sonra da seni ve hanendeki herkesi öldüreceğim. Amelia'yı İngiltere'ye, ait olduğu yere geri götüreceğim ve karım yapacağım. Gerdek gecesi yatağıma götürüp gerçek bir erkek nasıl sevişir ona göstereceğim. En azından o zaman bir İngiliz fahişesi olacak. Belki de mezarından onun çığlıklarını da duyarsın ama bu konuda hiçbir şey yapamayacaksın, çünkü ölü olacaksın."

Duncan'ın öfkesi zirveye ulaşmıştı. Birden dünya kararır gibi oldu, bir kükreme sesi duydu ve sonra kendini ayağının dibindeki Richard Bennett'ın kopmuş kellesine bakarken buldu.

Başsız bedeni öne doğru devrildi ve Duncan'ın üzerine düştü. Gövdeyi itti, sonra gerisin geri tökezleyerek bir ağaca çarptı. Baltasını elinden bıraktı, kelleye ve başsız gövdeye bakakaldı...

Duncan hemen eğilip midesini boşalttı.

Birkaç dakika sonra, açıklığın diğer tarafında, arkası kırmızı ceketli cesede dönük olarak ağaçlara bakarak dikiliyordu. Fergus ve Gawyn dörtnala gelene kadar ne kadar süre orada dikildiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Belli belirsiz seslerini duydu, sonra omzunda bir el hissetti.

"Ne oldu burada?"

Gawyn'in gözlerine baktı. "Bennett öldü."

"Evet, farkındayız."

Fergus cesedin önünde diz çökmüştü. "İyi iş çıkarmışsın, Duncan. Ama nasıl kaçtı ki? Onu bırakanın Leydi Amelia olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Duncan parmağını ona doğru uzattı. "Bunu bir daha söylersen Fergus, hiç doğmamış olmayı dilersin."

"Bu konuda tek kelime etmeyeceğim!" Fergus ellerini teslim olur gibi kaldırdı.

"Ne yapacağız Bennett'ı?" diye sordu Gawyn, umursamazca.

Duncan cansız bedene doğru gidip baktı ve sanki eski hayatının cehennemine tekrar çekiliyormuş gibi hissetti. Aslında o cehennem onu hiç bırakmamıştı. Bir tarafı yaptığı şeyden iğreniyordu ama diğer bir tarafı memnundu. Hem de son derece memnun. İntikamını almış olmanın keyfinden sarhoş olmuştu.

Ağır adımlarla atına doğru yürüyerek, boş eyer çantasını çıkardı ve Gawyn'e verdi. "Başı bu çantaya koy ve Kinloch Şatosu'na götür. Lord MacDonald'a ulaştır. Bunun, kızı Muira'yı öldüren İngiliz askeri olduğunu belirten bir de not ekle. Kimsenin yüzünü görmesine izin verme."

"Peki bunu kimin yaptığını söyleyeceğim?"

Duncan ona uzunca baktı ve hiç tereddüt etmedi.

"İskoç Kasabı." Baltasını kaldırdı ve eyere çıktı. "Gövdesinden kurtulun. Moncrieffe topraklarında bulunmasın."

Bu son emirle, Duncan atına binip dörtnala ormanın derinliklerinde yol aldı.

* * *

Roche
www.roche.com.tr

Yarbay Bennett'ın aranması on iki saat daha devam etti ama Duncan arama ekibinde yer almadı. Şatoya da dönmedi. Onun yerine, tek başına Loch Shiel sahillerine gitti. Attan inip üzerinde kilti, tabancası ve kılıcıyla buz gibi suya girdi.

Tamamen batıncaya kadar suda yürümeye devam etti. Ayakları gölün çamurlu zeminindeyken, karanlık ve acı soğuk tarafından yutulmaktan memnundu.

En sonunda, acilen nefes alması gerektiğini hissettiğinde, yüzeye çıktı ve havayı ciğerlerine çekti, sonra silahlarını çözdü ve dibe çökmelerini izledi.

Bir süre boğazına kadar gelen soğuk suda yürüdü, sonra kendini hafif akıntıya bıraktı. Çeliğin ağırlığı olmadan, ayakları yerden yükseldi. Gözleri kapalı, dalgalar üzerinde süzüldü. Kıyıdan gittikçe uzaklaştığınınsa farkında değildi.

Amelia'yı başından beri endişe ettiği gibi hayal kırıklığına uğratacağını düşündü. Bu bir örs kadar ağır vuracaktı ve her şeyi ezecekti. Amelia'ya verdiği sözü tutmamıştı ve bunu evlilik anlaşmalarının ihlali olarak görebilirdi. Hatta onu terk edebilir ve kimliğini açıklayabilirdi.

Yine de garip bir şekilde hüzünlü hissetmiyordu Duncan, yaptığından vicdan azabı duymuyordu. Şu anda tek hissettiği onu kucaklayan serin su ve etrafında dalgalanan tartanıydı.

Aradığı sükûnet bu muydu? Belki de. Kemiklerini artık hissetmiyordu. Hemen hemen hiçbir şey hissetmiyordu, sanki bir insan değil de gölün bir parçası gibiydi. Sudan ibaretti ve su üstünde süzülüyordu.

Sonra titremeye başladı ve bunun aptalca bir düşünce olduğunu fark etti. O damarlarında sıcak kan akan bir insandı ve bu kan gittikçe soğuyordu. Kıyıya doğru yüzdü,

yalpalayarak sudan çıktı ve sırtüstü taşlı kumsala devrildi, titriyordu.

Bir süre beyaz gökyüzüne baktı, sonra kendini iki yuvarlak siyah deliğe bakarken buldu.

Turner'in burun delikleri...

İri hayvan burnundan soluk verdi ve Duncan'ın kafasını dürttü.

"Hayır, yaratıcımla buluşmaya gitmedim." Duncan elini uzattı ve atının ipeksi yelesini okşadı. "Ama canlı da hissetmiyorum. Ne olduğumu bilmiyorum."

Giysilerinin kurumasını ve vicdanının yaptığı şey hakkında karar vermesinin ne kadar süreceğini düşünerek orada uzanmaya devam etti.

* * *

Duncan şatoya döndüğünde karanlık basmıştı. Turner'ı arkasından yürüterek köprüyü geçti, sonra onu ahırların dışındaki bir seyise teslim etti.

Ana şatoya girdi ve doğruca yatak odasına gitti ama kilitliydi. Kapıyı yumrukladı ve Amelia'nın içeriden, "Kim o?" diye bağırdığını duydu.

Ona kapıyı kilitlemesini kendisi söylemişti ve bu on üç saat önceydi. Elini saçlarının arasından geçirdi. "Duncan. Şimdi kapıyı açabilirsin."

Çünkü Richard geri gelmeyecek.

Kilit tık etti, kapı açıldı ve Amelia onun kollarına atıldı. Beyaz bir sabahlık giyiyordu ve dağınık saçları ıslaktı. Tanrım, gül yaprağı kokuyordu.

"Tanrı'ya şükür buradasın," dedi Amelia. "Kimse nerde olduğunu bilmiyordu."

Roche
www.roche.com.tr

Duncan onun bileklerini boynundan ayırdı ve aşağıya indirdi. "İyiyim, küçük kız."

Amelia önde o arkada odaya girdiler. Usulca yanan şöminе yatak odasını altın rengi bir ışıkla sarıyordu. Şöminenin önünde bir banyo küveti vardı. Odaya hizmetçisinin gelip gittiğini anlamıştı.

"Richard'ı buldular mı?" diye sordu Amelia.

Duncan bütün gün bu soruya nasıl cevap vereceğini düşünmüştü. Dürüst olmanın en doğrusu olduğunu biliyordu. Richard'ın kellesi çok geçmeden Kinloch Şatosu'na varacak -buradan atla sadece iki gün sürüyordu- ve ölümünün haberi çabucak yayılacaktı. Olanları Amelia'dan değil saklamanın mümkünatı yoktu.

"Hayır, bulamadılar," dedi Duncan. "Milisler, Worthington'ın adamları ile beraber hâlâ arıyorlar."

Başka bir şey söylemeye fırsat vermeden, Amelia ona doğru geldi, kollarını beline doladı ve yanağını göğsüne yasladı. "Ah, Duncan, seni ne kadar özledim. Öyle endişelenmiştim ki. Bir daha dönmeyeceksin diye çok korktum."

Duncan hareketsiz durdu, şaşırmıştı. Amelia onun kiltinin ve kemerinin içine soktuğu gömleğini çekiştirerek çıkardı; çıplak göğsünü, kaslarını ve yara izlerini seyretti. Çok geçmeden yumuşak, pembe dudakları Duncan'ın tenine dokunuyordu. Nefesi Duncan'ı ürpertti. Söyleyecek çok şeyi olmasına rağmen, artık sohbet havasında değildi.

Amelia'nın davetkâr ağzı onun göğüs ucunda karar kıldı ve oburca emdi. Duncan'ın nefesi alıp vermesi ağırlaştı. Amelia iki göğüs ucunu da oldukça uzun bir süre yaladı ve onlarla oynadı; sonra gözlerini kaldırdı ve müstehcen bir şekilde gülümsedi.

Duncan onu durdurması gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Bütün gün içinde yüzdüğü tuhaf ve anlamsız boşluktan çıkabilmesi için bu fiziksel heyecana ihtiyacı vardı.

Amelia önünde dizleri üzerine çöktü ve ellerini kiltinin altına soktu. Gözlerini Duncan'ın gözlerinden ayırmıyordu. Baldırlarını okşadı, sonra dolgun hayalarını avcuna aldı. Okşadı ve masaj yaptı. En sonunda açgözlü bakışlarını aşağıya indirdi ve başı Duncan'ın kiltinin altında kayboldu.

Amelia onu ağzına alırken, Duncan gözlerini kapattı ve başını arkaya eğdi. Zevk tüm vücuduna akın etti. Hayatındaki karmaşa Amelia'nın ağzının ıslak ve harika sıcaklığında yok oldu. En sonunda ayakta duracak hali kalmayınca Amelia'yı omuzlarından kavrayıp ayağa kaldırdı, kollarına aldı ve yatağa taşıdı.

Duncan ustalıkla onun üzerine çıktı, daha önce hiç ihtiyaç duymadığı bir şekilde sevişmek istiyordu. Onu öptü, alev alev yanan kasıklarını Amelia'nınkilere dayadı, sonra da onun iç gömleğini çıkardı.

Dirseği üzerinde yükselip dirilmiş erkekliğine baktı, hazır halde nabız gibi atıyordu. Tek yapması gereken ucunu Amelia'nın kadınlığının karanlık, ipeksi merkezine dokundurmaktı ve sağlam bir itişle içinde kaybolacaktı. Ama bir şey onu durdurdu.

"Amelia..."

"Evet?" Amelia sabırsızca kıvrandı, Duncan'ın kalçasını avuçladı ve kendine doğru çekti. Duncan kolayca içine girdi. Cennetteydi sanki, hareketsiz kaldı ama bir şekilde tekrar çıkacak gücü kendinde bulabildi. El ve ayakları üzerinde yükselip altındaki Amelia'ya baktı.

Bunu yapamayacaktı. Şimdi değil.

"Onu öldürdüm."

www.roche.com.tr

Amelia birkaç kez gözlerini kırptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bennett'ı öldürdüm. Bu sabah yaptım. Ormanda."

Amelia'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Duncan sönmekte olan şömine ışığında, bir şey söylemesi için bekleyerek ona baktı. Herhangi bir şey. Ama Amelia hiçbir şey söylemedi.

Duncan onun üzerinden kalkarak sırt üstü yattı.

"Anlamıyorum," dedi Amelia en sonunda. Doğruldu ve iç gömleğini bacaklarını örtecek şekilde aşağıya çekti. "Bana hâlâ onu aradıklarını söyledin."

"Arıyorlar."

"Ama ölü olduğunu biliyorlar mı?"

"Hayır."

Amelia bunu düşündü. "Yani kimse onu öldürdüğünü bilmiyor mu? Milislerin topraklarının altını üstüne getiriyor ve ölü bir adamı arıyor. Niçin bana bunu daha önce söylemedin, Duncan?" Amelia duraksadı ama yeniden konuştuğunda sesinde kızgınlık vardı. "Ne oldu? Lütfen bana kendini savunduğunu söyle."

Duncan yalan söyleyemezdi. Öfkesi, Bennett'ın savurduğu tehditler ve geçmişteki zalimliklerinin dehşeti buna sebep olmuştu. "Hayır. Silahsızdı. Bıçağına zaten el koymuştum."

Duncan çizmesine uzandı ve bıçağı çıkardı, sonra gürültüyle yere fırlattı. Bıçak döne döne duvara kadar sekti.

Amelia yakasına sıkıca sarıldı. "Madem öyle, niye onu geri getirip tekrar hapsetmedin?"

"Amacım oydu. İp de ellerimdeydi ama..."

"Ama ne?"

"Başka bir şeyin etkisi altındaydım, söylediklerini dinlemeye devam edemezdim. Bunları sana söyleyemem bile."

"Dene."

Duncan boğazında yükselen öfke üzerine yutkundu. "Senin hakkındaydı, küçük kız. Ayrıca Muira hakkında kötü şeyler söyledi ki hiçbirini söyleyemem. Aklımı ve kontrolümü kaybettim. İş işten geçene kadar ne yaptığımın farkında bile değildim."

Amelia yataktan kalkarak pencerenin önüne gidip durdu. "Onu nasıl öldürdün, Duncan?"

"Kafasını uçurdum." Kabul etmesi zordu ama gerçek buydu. Duncan tereddüt etmeden söylemiş ve tuhaf bir şekilde hiç de utanmamıştı. Hatta Bennett en sonunda susunca ormanın sessizliğe büründüğü aklına geldiğinde mutlu bile oldu.

Uzun bir süre Amelia hareket etmeden ve konuşmadan durdu. Duncan'ın yaptığından iğreniyordu, midesi bulanıyordu. Bunu görebiliyordu.

Amelia yüzüne baktı. "Nasıl hissediyorsun bu konuda? Yaptığın seni rahatsız ediyor mu?"

Duncan yatağın kenarında oturup ayaklarını sallandırdı. "Keşke rahatsız ediyor diyebilsem. Keşke suçluluk ve vicdan azabı içinde boğuluyorum, bütün günü dizlerimin üzerinde Tanrı'nın bağışlaması için dua ederek geçirdim diyebilsem ama yalan söylemiş olurdum, çünkü pişman değilim."

"Hiç vicdan azabı duymuyor musun?"

Duncan tekrar ona baktı. "Hayır. İyi ki yaptım ve şimdi olsa yine aynısını yapardım."

Amelia kapıya doğru gitti fakat Duncan yataktan fırlayarak çıkmasını engelledi.

"Nasıl olur da böyle bir şey yaparsın ve pişmanlık his-

Roche
www.roche.com.tr

setmezsin?" diye sordu Amelia. Sesi şok ve acıyla titriyordu. "Onu buraya geri getirme şansın vardı, böylece Albay Worthington'un savaş mahkemesinde yargılanacaktı ama sen hem yargıç hem de cellat rolünü oynamaya karar verdin. Silahsız bir adamı acımasızca öldürdün. Oysa her şeyi unutmaya hazırdım ve seni sevmenin mümkün olduğuna inanmaya başlamıştım."

Duncan'ın dizlerinin bağı çözüldü ve açıklama yapmak zorunda hissetti kendini. "Bir önemi varsa eğer planlamamıştım."

Amelia suratını buruşturdu. "Yani bana kendini kontrol edemediğini mi söylüyorsun? Üzgünüm, Duncan ama bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. İleride benim yüzümden çileden çıkmayacağından nasıl emin olabilirim? Sinirini bozarsam, beni ikiye ayırmayacağını nasıl bilebilirim?"

"Öyle bir şey kesinlikle olmayacak."

"Ama kontrolünü kaybettiğini söyledin. Baban da kontrolünü kaybedip bir piskoposu öldürdü. Annene de şiddet uyguladığını söylemiştin. Bu kadar dengesiz olduğunu bilerek nasıl karın olmayı kabul edebilirim?"

Duncan ileriye atıldı ve onu kollarının arasına alıp asla incitmeyeceğine ikna etmek istedi ama Amelia onu itti. "Bana dokunma. Richard'ın kanının kokusu hâlâ üzerinde."

Duncan kaşlarını çattı. "Ben buyum, Amelia. Ben bir savaşçıyım. Savaşmak için yetiştirildim ve ülkem için savaşıyorum. Seni korumak için savaşıyorum."

"Ben bir savaşçıyla evlenmek istemiyorum. Bir beyefendiyle evlenmek istiyorum."

Sözleri kalbine sıcak bir demir çubuk gibi saplandı.

"Gözlerini kapatıp bu dünyada savaş yokmuş gibi davranamazsın," dedi Duncan acı bir şekilde. "Erkekler özgürlüklerini ve ailelerini korumak için savaşmak zorundalar."

"Ama savaşmanın başka yolları da var!"

Daha önce bunu tartışmışlardı ve Duncan bu konuda hiçbir zaman anlaşamayacaklarını anlamaya başlıyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve bunun bir gün olacağının hep farkında olmuştu.

"Richard'ın cesedi nerede? Ne yaptın ona? Doğru dürüst defnedilmeyi hak ediyor."

Gerçeği er ya da geç öğrenecekti, dolayısıyla ondan saklamanın bir gereği yoktu. "Kafasını Lord MacDonald'a gönderdim."

Amelia'nın kaşları dehşetle yukarı kalktı. "Muira'nın babasına mı?"

"Evet."

"Tanrım! Yani bu sadece Muira'nın ölümünün intikamı mıydı?"

"Hayır, daha önce söyledim. Bunu İskoçya ve seni korumak için yaptım. Onun hayatta kalmasının riskini alamazdım."

Amelia derin bir nefes aldı, Duncan onun kendisine inanmadığını biliyordu. Sadece intikam için yaptığını düşünüyordu, başka bir şey değil. "Peki ya vücudunun geri kalan kısmı? Nerede?"

"Bilmiyorum. Fergus ve Gawyn icabına baktılar."

Duncan'ı iterek kapıya doğru gitti. "Bırak gideyim."

"Amelia..."

Kapıyı hızla açtı ama son sözünü söylemek için geriye döndü. "Pek çok zevki paylaştık, Duncan ve bana iyi dav-

Roche
www.roche.com.tr

randın. Her şeye rağmen hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyorum ve bu yüzden İskoç Kasabı olduğunu kimseye söyleyeceğim. Sırını mezara kadar götüreceğim. Ancak senle evlenemem. Bir can alan ve hiçbir şey hissetmeyen biriyle evlenemem. Nasıl olur da bir şey hissetmezsin?"

Amelia odadan kaçarcasına çıktı ve Duncan sönmekte olan ateşin önünde yalnız kaldı. Nasıl olur da bu kadar hissiz olabilirdi? Şömine rafına esaslı bir yumruk attı, sonra da dizlerinin üzerine çöktü.

Roche
www.roche.com.tr

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Amelia yatak odasının mahremiyetinde, Richard'ın kanlı ölümüne ve kesilmiş başının ödül olarak komşu İskoç lorduna götürülüyor olmasının tüyler ürperten rezilliğine ağladı. Richard'ın ne yapmış olduğu umurunda değildi. Hiçbir insan böyle bir muameleyi hak etmiyordu.

Amelia sızlayan kalbi için de ağladı - bu acımasız barbara nasıl âşık olabilmişti? Moncrieffe'te mutlu bir hayat için beslediği tüm umutlar mahvolmuştu. Duncan olduğunu sandığı erkek değildi. Ona gereğinden fazla inanmıştı, vahşi doğasını alt edebileceğini düşünmüştü. Giysileri, evi, zekâsı ve cazibesi - hepsi kuşandığı bir maskeydi. Babasını bunlarla kandırmıştı, tıpkı Amelia'yı kandırdığı gibi.

Şimdi hâlâ duymakta olduğu tutkuyu yenmeliydi. Duncan'ın itirafından sonra bir anlamı kalmamıştı. Dün Dun-

can tutkunun insanı kör edebileceğini söylemişti. Bu konuda haklıydı. Yatakta paylaştıkları keyfi her hatırladığında, kalbi yeniden kırıldı.

Hiç ona değer vermiş miydi? Yoksa hepsi Muira için miydi?

Ertesi sabah, Josephine'e bir veda mektubu, Duncan'a da kısa bir not yazdı. İkisini de bir uşağın bulabileceği şekilde Josephine'in çalışma masasına bıraktı ve sonra da amcasının faytonuna bindi.

Hava ayazdı. Atlar ürkek sabah ışığında kafalarını çevirip hafifçe kişnerken burun deliklerinden buhar bulutları çıkıyordu. Her şey ne kadar sessiz ve huzurlu görünmekteydi.

Amcası tüm bavulları ve eşyalarıyla birkaç dakika sonra Amelia'ya katıldı. Neden Duncan'a veda etmeden aceleyle ayrıldıklarını merak ediyordu. Amelia nişanı bozduğunu ve bu konuda konuşmak istemediğini söyledi. Amcası faytona bindiğinde ağırlığıyla aracı sarstı ve onu daha fazla konuşması için zorlamadı. Amelia çok yorgun hissediyordu. Amcası eline hafifçe dokundu ve konuşmaya hazır olunca dinleyeceğini söyledi. Amelia ise sadece başını sallamakla yetindi.

Fayton şatodan uzaklaşırken geriye bakmaya cesareti yoktu.

* * *

Duncan sabah gözlerini açtığında, Amelia'yı kaybettiğini biliyordu.

Geceyi uyuyarak geçirmişti ama kâbuslarında cesetler, kan ve cehennemin kavurucu ateşleri peşini bırakmamıştı.

Amelia'ya da oradaydı - Duncan dumanlı bir gökyüzünün altında bir ateş denizinde gittikçe daha derine batarken, onu yukarıdaki bir balkondan seyrediyordu. Duncan boynuna kadar ateşe batıncaya kadar bekledi, sonra döndü ve uzaklaştı. Arkasına dönmedi bile ve Duncan onun arkasından bakarak ateşten dalgaların arasında kayboldu.

Duncan yatakta doğruldu ve kalbini ovuşturdu. Göğsünde bir ağrı vardı. Pencereye doğru baktı, Güneş daha yeni doğuyordu.

Sonra *onu* gördü - kapısının altından gece ya da sabahtan beri orada duran mühürlü bir mektup. Amelia'dan olduğuna şüphe yoktu. Şiddetli bir panik onu esir aldı. Korkuyla yutkundu, sonra mektubu almaya gitti.

Duncan,

Sen bu satırları okuduğunda gitmiş olacağım. Amcam beni İngiltere'ye geri götürüyor. Hoşça kal demeden gittiğim için üzgünüm ama bunun daha doğrusu olduğuna eminim. Seni bir daha asla görmemeyi diliyorum. Bu isteğime lütfen saygı duy.

Amelia

Duncan nefes almaya çalıştı ama ciğerleri sıkıştı. O gitmişti ve arkasından gelmesini istemiyordu. Onu bir daha asla görmeyi istemiyordu. Affetmesine dair bir umut yoktu. Hissetmeye başladığı sevecenlik artık yoktu. Bitmişti, yok edilmişti ve tek suçlu kendisiydi, çünkü bu umudu elleriyle yok etmişti. Aşklarına vahşi, kanlı bir katliamla kıymıştı. Öldürmeyeceğine söz verdiği birini öldürmüştü.

Acımadan silahsız bir adamın kafasını baltayla uçurmuştu.

roche
www.roche.com.tr

Hiç şüphesiz zalim ve vahşice bir hareketti.

Ama yine de Duncan pişmanlık hissedemiyordu. Şimdi olsa yine aynısını yapardı. Amelia'yı korumak için her şeyi feda ederdi. O aşağılık canavarın Amelia'ya dokunmasını önlemek için yapmıştı ve bu yüzden onu bir daha görmeyecekti.

Duncan bir sandalyeye oturdu ve içindeki hey şey susmuşken saatin çıkardığı düzenli tıkırtıyı dinledi.

* * *

"Benle konuşacak mısın Duncan?"

Duncan kitaptan başını kaldırdı ve Angus'u kapının ağzında dururken buldu. Çalışma odasını girmek için davet bekliyordu.

"İçeri gel."

Angus girdi ve bir an dağınık odaya göz gezdirmek için durdu. "Iain senin için endişeleniyor," dedi. "Ben de. Bu odadan beş gündür çıkmadın."

Doğruydu ama düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Dünyadaki amacı, gücünün kaynağı, yaptıkları hakkında kafa yormalıydı.

Angus'un gelmesine memnun olmuştu. Tartışılacak çok şey vardı.

"Söylediğim ve yaptığım bazı şeylerden pişmanım," dedi Angus, "sana karşı adil değildim, Duncan. Senden asla şüphe etmemeliydim."

Duncan kitabı kapattı ve kenara koydu, sandalyeden kalkıp yeşil kadifeden ceketini giydi. Kollarının dantellerini düzeltti, sonra eski dostuna yaklaştı. "Baban gönderdiğim paketi aldı mı?"

"Evet. Klanda görülmemiş bir ziyafet verildi. Orada olmalıydın, Duncan. Orada olmanı dilerdim."

Duncan sadece başını salladı.

"Ama sen kutlamıyorsun," dedi Angus, tartanını düzeltirken.

"Hayır, kutlamıyorum." Angus'a bir bardak viski koydu.

"Ama doğru şeyi yaptın, Duncan. Başka türlü düşünme, bir an için bile. Bennett hak ettiğini buldu ve İskoçya sana bunun için müteşekkir. Kendini cezalandırmamalısın. Bir madalyayı hak ediyorsun." Duncan'ın uzattığı bardağı aldı.

"Pişman değilim, Angus." Duncan sofaya oturdu.

Angus'un gözleri kısıldı ve ona şüpheyle baktı. "Bu tartışılır, çünkü pişman olduğuna inanıyorum - albayın kızını kaybettin." Angus viskiyi tek yudumda içti ve bardağı masanın köşesine, bir kitap yığınının yanına bıraktı.

Duncan bacak bacak üstüne attı ve pencereye doğru baktı.

"Böylesi daha iyi, Duncan. Sen de bunu biliyor olmalısın. Seni terk etti, Tanrı aşkına. Ne tür bir kadın...?" Angus durdu ve nefes aldı. "Sen ve ben birlikte çok şey yaşadık. Ve son zamanlarda ortaya çıkan aramızdaki farklılıklara rağmen, seni arkadaşım olarak kabul ediyorum. Liderliğine, kuvvetine ve savaş meydanındaki ustalığına saygı duyuyorum. Hayatımı birden fazla kez kurtardın, ben de seninkini." Angus duraksadı. "Bize geri dön, Duncan. O İngiliz kadını unut. Sana layık değildi. O solucan Bennett'e âşıktı ve onu sonuna kadar savundu. Daha iyisini yapabilirsin. Tek ihtiyacın olan başını döndürecek ve sana güçlü kuvvetli bir İskoç savaşçısı olduğunu hatırlatacak cici bir İskoç kızı." Angus yine durakladı ve soluk aldı. "Yanlış anlama, kız kardeşimi seviyordum ve sana her zaman onun katiline yaptıkların için borçlu ola-

Roche
www.roche.com.tr

cağım ama ikimiz için de yola devam etme zamanı. Yine silahlarını al, Duncan. Tartanını giy ve kalkanını gururla taşı."

Duncan kaşlarını çattı. "Silahlarımı mı alayım? Ne için?"

"Savaşmaktan başka bir amaç var mı? İsyan geriliyor, İskoçyalılar'ın çoğu çiftliklerine çekildiler ama İngilizler hâlâ buradalar. Onları ülkemizden son kez sürmemiz lazım, hâlâ bizden korkarlarken. Bennett'ın kesik başı zaten İngiliz garnizonlarında büyük bir korkuya neden oldu. Bence onları tamamen sınırın gerisine püskürtene kadar devam edelim."

Duncan bunu düşündü. Pencereden gökteki bulutlara baktı ve Kasap'ın geçmişteki yarattığı terör kasırgasını hatırladı. Etkili olmuştu, buna şüphe yoktu ve Bennett'ın ölümü İskoç Kasabı'nın kötü şöhretini sadece büyütecekti.

Ama düşünmesi gereken başka bir şey daha vardı; vicdanı. Ve her gece gördüğü kâbusları...

Angus ile göz göze geldi. "Moncrieffe unvanı vasıtasıyla daha etkili olacağıma inanıyorum. Kral beni dinliyor ve Amelia ile aramda geçenlere rağmen, eminim ki amcası dük barışı tesis etme çabalarımı desteklemeye devam edecektir."

Angus dudak büktü. "Winslowe yeğenine yaptıklarından sonra söylediğin tek kelimeyi bile dinlemeyecek. Kim olduğunu, onu gece yarısı nasıl kaçırdığını ve tehdit ettiğini amcasına henüz söylememişse şaşırırdım. Bir kırmızı ceketliler ordusu buraya doğru harekete geçmiş bile olabilir. Bu yüzden tartanını giymeni ve hâlâ yapabiliyorken buradan çıkmanı öneririm. Iain burada yerini alabilir. Bu tür bu hayat onun için daha uygun."

"Amelia kimseye söylemeyecek," dedi Duncan. "Bana söz verdi."

Angus acı bir şekilde dudak büktü. "Sözüne güveniyor musun? İngiliz'in sözüne?"

"Evet, güveniyorum."

"Aklını başına topla, Duncan."

Hiddetle ayağa kalktı. "Nasıl? Karım olmasını istediğim kadın benden iğreniyor. Benim o tecavüzcü, yağmacı dolumuz Richard Bennett'tan daha büyük bir canavar olduğumu düşünüyor. Çocuğumu taşıyor olabilir ve bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim."

Duncan kalbinin küt küt atan sesini kulaklarında duyabiliyordu. Belki Angus da duyabiliyordu, çünkü bir adım geriledi.

"Ve silahlarım yanımda bile değil. Loch Shiel'in dibinde."

"Kahretsin, Duncan. Ne işleri var orada?"

Duncan burnunu ovaladı. "Bilmiyorum. Hatırlamıyorum bile. Tek bildiğim ağırlık yaptıkları ve onlardan kurtulmasam boğulacağımdı."

"Ama babanın kılıcı… onu sana emanet etmişti."

"Yüz yıllıktı," dedi Duncan. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Pencereye hızlı adımlarla gitti ve öfkeyle inledi. "Sanırım aklımı kaybettim."

Uzun bir süre gölü seyrederek orada durdu, sonra Angus'un elini omzunda hissetti.

"Savaş, Duncan. Bunun için doğdun. Aklını başına getirecek. Bana güven ve bugün benle gel."

Duncan arkadaşının elini itti. "Hayır! Beni daha da delirtecek sadece. Bunu yapamam. Başka bir şey yapmam gerek"

"Neden bahsediyorsun?"

Angus'la yüz yüze geldi. "Kasap'ı emekli etme zamanının geldiğini söylüyorum. Bu işe başlarken bir amacım vardı: Muira'ya tecavüz eden ve öldüren iğrenç piçi öldürecektim. Şimdi, işim bitti. Bir daha öldürmeyeceğim."

www.roche.com.tr

"Duncan, beni dinle- "

"Hayır! Tek kelime daha duymak istemiyorum! Git, Fergus ve Gawyn'e benle mağarada buluşmalarını söyle. Ne yapılması gerektiği hakkında konuşacağız. Hepiniz özgür adamlarsınız ve kendi başınıza devam etmeyi dilerseniz sizi durdurmayacağım, kimliklerinizi korumak için de elimden geleni yapacağım. Ancak size katılmayacağım. Benim işim bitti, Angus. Amelia'yı tekrar kazanmak için uğraşacağım."

Angus kaşlarını çattı.

"Onu seviyorum. Onsuz yaşamayacağım."

Onu seviyordu. Seviyordu!

Angus ileriye doğru kaygılı bir adım attı. "Hata ediyorsun. O bir İngiliz ve bizi anlamıyor"

"Tahmin ettiğinden fazlasını anlıyor, Angus. Şimdi git, lütfen. Yarın mağaraya alacakaranlıkta geleceğim. Bende Kasap'tan geriye kalan tek şey kalkanım. Eğer mücadeleyi devam ettirmek istiyorsan onu getireceğim ve sana vereceğim. Sen benim arkadaşımsın, Angus ve sana asla ihanet etmeyeceğim. Ama sana katılmayacağım."

Şaşkına dönmüş olan Angus, odadan çıkarken başını salladı. Duncan sandalyeye gömüldü, annesinin portresine bakmak için başını kaldırdı ve sonra ellerini alnına bastırdı.

İşte. Karar verilmişti. Kasap'ı tarihe gömecek ve mücadelesine başka bir şekilde devam edecekti. Ve bir şekilde... bir şekilde... Amelia'ya kendini affettirecekti. Hatalarını telafi edecek ve saygısını geri kazanacaktı.

Roche
www.roche.com.tr

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duncan, Amelia'yı kaçırdığı gün getirdiği mağaranın girişinde durdu ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Kurumuş ateş çukuruna baktı ve Amelia'nın korkuyla titreyerek, iple bağlı halde, ateşin yanına çömeldiğini hatırladı. İpler bileklerini kesmiş, Duncan yaralarındaki kanı elleriyle temizlemişti.

Düşününce tuhaftı doğrusu, çünkü ellerinde kan olan her zaman kendisi olmuştu ve hâlâ da temizleyebilmiş değildi. Hiçbir zaman da temizleyemeyeceğini tahmin etti. Tamamen değil.

Bir can alan ve hiçbir şey hissetmeyen biriyle evlenemem.

Son birkaç gün, bu sözler hakkında düşünmeye zamanı olmuştu ve bir şey ona affedilmesi için umut veriyordu - bir

şey hissetmişti. Aslında oldukça güçlü bir şey hissetmişti. Richard Bennett'ın canını almak konusunda pişman olmayabilirdi ve bunu aynı koşullarda yine yapardı ama keder... İşte bu güçlü bir şekilde hissettiği duyguydu. Yaşayan bir insanın acısı onu her zaman kederlendirirdi ve buna babası tarafından hunharca dövülen Bennett da dahildi. Duncan bu durumu çok iyi anlayabiliyordu. Bennett ile çok fazla ortak noktaları vardı. Ancak yine de aynı değillerdi, çünkü Duncan başkalarının acılarından zevk almıyordu. Tam tersine bunu önlemek için elinden geleni yapıyordu. Savaşının sebebi buydu - tüm İskoçlar'ın, kendi ülkesinin insanlarının, özgür ve güvende olmalarını sağlamak.

Ve Amelia'nın. Özellikle de onun.

Ama bunu yaparken savaş meydanında -kendini müdafaa ederken bile- aldığı her can için acı çekmişti.

Duncan kalkanını sırtından çıkarıp diz çöktü ve beraberinde getirdiği kürk çantadaki çakmaktaşı kutusuna uzandı. Bir an sonra, sırtüstü yayılmıştı ve parmağını kalkanın merkezindeki parlak akik üzerinde gezdiriyordu. Taş alevlerin ışığında göz alıcı bir şekilde parlıyordu.

Kalkanı bu gece Angus'a verecekti, çünkü o Kasap'ın mücadelesini devam ettirmek istiyordu. Duncan bundan emindi. Angus'un bu savaşı devam ettirme tercihine karışmayacaktı ama önce ona başka bir seçenek sunacaktı...

Atlılar mağaranın dışında atlarından indiler. Duncan gözlerini kapattı ve derin, ferahlatıcı bir soluk aldı. Artık her şey farklı olacaktı.

Arkadaşlarının içeri girip ateşin etrafında ona katıldığını duydu. Sonra gözlerini açtı ve baktı - kırmızı ceketli bir İngiliz ile göz göze geldi. Adamın etrafında üç asker daha vardı ve tüfekleriyle başına nişan almışlardı.

Midesi ağzına geldi, çünkü liderlerini anında tanımıştı. Amelia'ya kumsalda tecavüz etmeye çalışan subaydı bu. Duncan hayatını bağışlamıştı.

Soluk tenli kırmızı ceketli adam lakayt bir gülümsemeyle, "İyi iş çıkardınız, beyler," dedi. "Öyle görünüyor ki ağımıza bir Kasap takıldı." Sonra tüfeğinin kabzasını sertçe Duncan'ın başına vurdu.

Fort William, gece yarısı

Amelia aceleyle ve telaşlı bir şekilde kapısına vurulunca uyandı. Kalbi birden hızla çarpmaya başlayarak doğruldu ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Kim o?"

"Amcan!"

Amcasının sesindeki endişeyi fark ederek yataktan kalktı ve hızla ayakları çıplak halde kapıya doğru gitti. Sürgüsünü çekip kapıyı açtı. "Ne oluyor? Saldırıya mı uğradık?"

Amcası dar koridorda parmağını pirinç bir şamdana geçirmiş, üzerinde sadece geceliği ve başlığıyla duruyordu. Cılızca yanan mum hava akımıyla titredi. "Hayır, canım, öyle bir şey değil. Başka bir şey. İyi haber, aslında. İskoç Kasabı'nı yakaladılar."

Kampta bir yerlerde bir borazan çaldı. Bağrışma sesleri geliyordu, merdivenlerde de ayak sesleri vardı. Amelia kapı aralığında durdu ve dilini yutmuş gibi konuşmadan amcasına baktı, onu doğru duyup duymadığından emin olamıyordu. Bir yanlışlık olmalıydı. Başka birini yakalamışlardı, bir sahtekârı. Duncan olamazdı.

"Nereye götürdüler?" diye sordu Amelia.

"Burada. Bir yük arabasının arkasında yeni getirdiler, gelen seslere bakılırsa yarı ölü."

Roche
www.roche.com.tr

"Onu gördün mü?"

"Hayır ama hemen sana söylemeyi istedim. Onun yakalandığını bilmek sana huzur verecektir."

Amelia tökezleyerek odaya doğru geriledi. "Yarı ölü mü dedin? Nasıl oldu da onu yakaladılar?"

Gerçekten o muydu? Eğer oysa, Moncrieffe Kontu olduğunu biliyorlar mıydı? Yakaladıklarında üzerinde ipekli ve süslü giysileri mi vardı? Ama hayır, mümkün değildi, yoksa amcası bir şey söylerdi. Böyle bir haber kaleyi ve bütün ülkeyi temellerinden sarsardı."

"Loch Fannich'teki ufak bir İngiliz kampına bir bilgi geldi," dedi amcası. "Askerler belli bir saatte nerede olacağını öğrendiler ve hakikaten, oradaydı. O barbar bir mağarada yaşıyormuş."

"Evet..." dedi Amelia, şoktan başı dönmeye başlayarak. "Beni kaçırdığı sabah oraya gitmiştik."

Amcası odaya girdi, şamdanı bıraktı ve onu kollarına aldı. "Amelia böyle bir işkenceye maruz kaldığın için çok üzgünüm ama şimdi güvendesin. O aşağılık vahşi bir hücreye konacak ve duvara zincirlenecek. Sana bir daha asla zarar veremeyecek."

Amelia gözlerini kırpıştırdı ve sakin kalmaya çabaladı. Hapsedilecek? Duvara zincirlenecek? Duyguları onu sendeletti. Duncan'ın evlenme teklifini geri çevirmesi gerekmişti ama hapsedilmesini ya da acı çekmesini hiç istememişti. Asla acı çekmesini dilememişti.

Ve amcası ne demek istiyordu... Yarı ölü? Duncan'a ne yapmışlardı?

"Sen iyi misin Amelia? Bembeyaz oldun. Otur. Brendi getirteceğim."

"Hayır, amca. Oturmaya ihtiyacım yok. Onu görmeliyim."

"Onu görmek mi? Sana yaptıklarından sonra görmek istiyor olamazsın!"

"İstiyorum," dedi Amelia. "Dışarıda bekleyebilirsen, hemen giyineceğim."

"Ama neden Amelia? Daha iyi olmaz- "

"Lütfen karşı çıkma, amca. Gerçekten o mu bilmeliyim."

Winslowe bir adım geriledi ve iç çekti. "Ah, gerçekten de o, şüphe yok. Yanında meşhur Mull akikli kalkanını taşıyormuş ve onu yakalayan subay daha önce de onla karşılaşıp hayatını zor kurtarmış. İyi bir yüzücü olmasaydı hayatta kalamazmış."

Amelia gözlerini kısıp amcasına baktı. "İyi bir yüzücü..." Tanrım, hayır. Daha fazlasını midesi kaldırmayacaktı. Kader onlara ne tür bir oyun oynuyordu? "Bu subay orada tanık olarak bir kadın olduğundan bahsetti mi?"

"Hayır. Kasap'ın birdenbire ortaya çıktığını ve onlar uyurken çadırlarını darmadağın ettiğini söyledi."

"İsmi Jack Curtis mi? Yüzbaşı Curtis?"

Amcası merakla Amelia'yı baktı. "Evet, ama bunu nasıl biliyorsun?"

Amelia karanlık ve içten içe kaynayan bir öfkenin midesinde yandığını hissetti - bu güya cesur felaketzedeyle konuşmayı çok istiyordu. O gece göle beklenmedik düşüşünde Amelia'nın oynadığı kısmı bahsetmeyi unutmuştu.

"Çünkü Yüzbaşı Curtis ile tanışma tatsızlığına eriştim. Kasap saldırdığında ben de kumsaldaydım. Bu İngiliz subayın bir alçak ve yalancı olduğunun tanığıyım." Amelia zorlukla nefes aldı ama öfkesini gizleyemiyordu. "Gerçeği

söylemek gerekirse, yaşamasının sebebi Kasap'a hayatını bağışlaması için yalvarmış olmam."

"Orada mıydın?"

"Evet. Yüzbaşı Curtis sarhoştu ve ırzıma geçmek istedi."

Amcasının nefesi kesildi. "Tanrım, Amelia!"

"Ama Kasap yardımıma geldi ve o yüzden kampa saldırdı. Tam zamanında geldi ve beni bahsettiğim tehlikeden kurtardı."

Amcasının gözleri acı ve kederle doldu. İleri doğru yürüdü ve Amelia'yı kollarından tuttu. "Keşke sana daha iyi göz kulak olabilseydim. Belli ki o adamın tutsağı olarak yaşadıklarının pek çoğunu benle paylaşmadın. Kim bilir ne zorluklarla karşılaştın."

"Evet, birçok zorluk vardı ama yalan söyleyemem. Kasap'ın beni kaçırdığı doğru fakat hiç zalimlik etmedi. Hiç canımı acıtmadı." Duraksadı. "Sana söylemediğim çok şey var."

"Ama bir gün bana söyleyecek misin? Yaşadıklarını anlatacak kadar güvenecek misin?" diye sordu amcası.

Uzun bir süre amcasına baktı ve en büyük acıyı şu anda hissettiğini düşündü. "Belki. Ama bu gece değil, çünkü onu görmeliyim amca. Ve yalnız görmeliyim."

* * *

Amelia kırmızı üniformalı bir muhafız tarafından merdivenlerden aşağı hücreye götürülürken Duncan'ın kimliğini çok geçmeden herkesin öğreneceğini düşündü. Amcası Duncan'ı görür görmez, onun çekici ve iyi kalpli Moncrieffe Kontu olduğunu anlayacaktı. Duncan'ın sırları ortaya çıkacak ve dünya allak bullak olacaktı. Dahası Amelia da sırrını sakladığı için vatan hainliğiyle suçlanabilirdi.

Midesi kalktı. Niye hâlâ kimsenin onu tanımadığını anlamıyordu. Albay Worthington, Duncan'ı görünce kesinlikle tanırdı. Şatoda geçen yıl birkaç kez yemek yemişlerdi. Burada görevde olan düzinelerce asker birkaç kez Moncrieffe'e sığınmıştı. Daha bu hafta Richard'ı aramak için yardım teklifinde bulunmuşlardı. Şimdi arama iptal edilmişti, tabii ki. Kopmuş başının Kinloch Şatosu'na ulaşması haberi iki gün önce Fort William'a gelmişti ve bu da Kasap'ın kötü şöhretini fantastik bir şekilde artırmıştı.

Koridorun sonundaki hücreye yaklaştıklarında yanındaki muhafız yavaşladı. Amelia ne beklemesi gerektiğini bilemeyerek ürperdi. Amcası, Duncan'ın yarı ölü olduğunu söylemişti. Bir parçası yanlış kişiyi yakalanmış olmalarını umuyordu. Ama masum bir insanın cezalandırılmasını dilemek de vicdanına sığmıyordu.

En sonunda hücrenin kapısına ulaştılar. Amelia ayak parmaklarının ucuna basarak uzandı ve demir parmaklıklı küçük pencereden hücreye baktı. Orada, saman kaplı zeminde yüzüstü uzanmış, iri yarı, kiltli bir İskoçyalı vardı. Bileklerine demir kelepçeler takılmış ve duvara zincirlenmişti. Uzun, siyah saçları yüzünü kaplamıştı ve bu kimlik teşhisini imkânsız kılıyordu ama Amelia'nın yüzünü görmeye ihtiyacı yoktu. Duncan'ın vücudunu en ince ayrıntısına kadar biliyordu ve üzerindeki yeşil MacLean tartanını tanıdı. Kafasında bu adamın Duncan olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktu.

Amelia heyecanlandı. Doğru anahtarı bir türlü bulamayan genç muhafıza döndü.

"Çabuk ol, lütfen."

"Özür dilerim, hanımefendi." En sonunda anahtarı buldu ve ağır ahşap kapıyı açtı. Kapıyı açarken paslı menteşeler gıcırdadı. "Korkmanıza gerek yok," dedi muhafız. "Bir canavar gibi görünebilir ama zincire vuruldu ve size zarar verecek durumda değil. Sabaha buradan ölüsü çıkar bence ya da onu astıklarında zaten ölecek."

Amelia'nın kalbi göğsünde küt küt atıyordu fakat sakin görünmeye çabaladı.

"Dikkatlice bakın," dedi muhafız. "Sonra sizi çıkarırım."

Amelia muhafıza döndü. "Biraz zamana ihtiyacım var. Ona özel olarak söylemek istediğim bazı şeyler var."

"Tabii ki, hanımefendi. Anlıyorum. Sizi bunun için yalnız bırakacağım ama uzakta olmayacağım. Burada koridorda bekleyeceğim. Yardıma ihtiyacınız olursa seslenin." Muhafız kapıyı kapattı ve onu hücrede yalnız bıraktı.

Yerde bilinçsiz yatan Duncan'a bakarken acı onu neredeyse boğuyordu. Saçları kurumuş kandan keçeleşmiş, sol eli morarmış ve deforme olmuş, davul gibi şişmişti. Bacaklarında da kesikler ve ezikler vardı. Amelia diz çöktü ve yavaşça omzuna dokundu.

"Benim. Lütfen konuş benimle, Duncan. Beni duyabiliyor musun? Gözlerini açabilir misin? Hareket edebilir misin?" diye fısıldadı.

Cevap gelmedi.

Amelia daha da yaklaştı ve kulağına fısıldayabilmek için saçlarını kenara itti. "Duncan, uyan. Lütfen, uyan."

Birden, Duncan irkildi ve zincirlerini çekti, sırtüstü döndü, tekmeledi ve birkaç saniye mücadele etti, sonra yaralarının boyutunu fark edip inledi. Yüzünü buruşturdu ve sert bir şekilde kıvrandı.

Muhafız hemen içeri girmeye yeltendi. "Her şey yolunda mı, hanımefendi?" Sesinde panik vardı.

"İyiyim. Tutsak uyandı, hepsi bu. Şimdi bizi yalnız bırak, lütfen. Hemen!"

Muhafız isteksizce geri çekildi ve kapıyı kapattı.

"Hareket etmemeye çalış," dedi Amelia, muhafızın sesinin ümitsiz yankılarını duymaması için fısıltıyla konuşarak. "Yaralısın. Ellerin kırılmış gibi görünüyor."

Ama çok daha fazlası vardı. Amelia kendini, kesikler ve şişlerle tanınamaz hale gelmiş olan Duncan'ın yüzüne bakarken buldu. Burnu kırılmıştı, elmacık kemiği parçalanmış, dudakları kesilmiş ve şişmişti. Bu en azından onu niye kimsenin tanımadığını açıklıyordu. Amcası bile bu haldeyken kim olduğunu anlayamazdı.

"Tanrım, sana ne yaptılar?"

"Hatırlamıyorum." Duncan nefes almaya çabaladı. "Ah, Tanrım, kaburgalarım."

"Seni mağarada bulmuşlar," dedi Amelia. "Seni yakalayan da bana kumsalda saldıran askermiş. Kim olduğunu hemen anlamış, Duncan. Öyle üzgünüm ki. Hepsi benim suçum. O gece kaçmasaydım..."

Duncan düzgün nefes alabilmek için gayret gösterdi. "Hayır, üzgün olduğunu söyleme. Bu benim hatam, başka kimsenin değil. Yanlış hiçbir şey yapmadın, küçük kız."

Amelia daha fazla dayanamadı ve ağlamaya başladı. "Ne yapabilirim? Nasıl yardım edebilirim?"

"Bana zaten istediğimi verdin. Yüzünü görmek ve sesini duymak yeter bana. Çoktan ülkene döndüğünü ve seni bir daha hiç görmeyeceğimi düşünmüştüm. Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Amelia yüzünü kaldırdı. "Tabii ki senden nefret etmiyorum."

"Ama bir vahşi olduğumu inkâr edemezsin. Sen bir beyefendi istedin ama hangi beyefendi bu halde olur?"

"Hayır."

"Beni tüm yaptıklarım için bağışlayabilir misin?"

Amelia tereddüt etmeden ve düşünmeden cevap verdi: "Evet. Seni affediyorum ama seni böyle görmeye dayanamam."

Duncan başını iki yana salladı. "Eğer bu gece burada ölürsem, huzurlu olacağım. Benden nefret etmediğini ve Bennett'tan uzakta, amcanın korumasında olduğunu bileceğim. O iyi bir adam. Bırak seni eve götürsün."

"Lütfen böyle şeyler söyleme."

"Hâlâ yapabiliyorken söylemeliyim, küçük kız. Bana öğrettiklerin sayesinde öbür dünyada benim için bir umut da olabilir. Eğer bir papaz gönderebilirsen..."

Amelia başını iki yana salladı. "Hayır!"

Arkasına baktı, muhafızın sesindeki sıkıntıyı duymuş olabileceğinden endişelenerek. "Bir papaz çağırmayacağım. Seni bir şekilde buradan çıkaracağım. Kimse kim olduğunu bilmiyor. Seni Moncrieffe Şatosu'na geri götürebilsem..."

Duncan gözlerini kapadı ve kafasını iki yana salladı. "Kasap yirmi adamı kesip seni buradan kolayca çıkarmış olabilir ama şimdi belim bükük, küçük kız. Artık öldürmeyeceğim ve buradan çıkmayacağım."

Amelia öfkeli bir şekilde ona baktı. "Evet, çıkacaksın, çünkü pes etmeyeceğim." Arkasını dönüp bağırdı: "Muhafız! Artık çıkmak istiyorum! Ve Tanrı aşkına, bu sefer anahtarı çabuk bul!"

* * *

Subay misafirhanesinin kapısı pat diye açıldı ve beş üniformalı asker tüfekleri hazır halde hızla içeri girdi. "Yüzbaşı Jack Curtis, tutuklusunuz."

Curtis, masada dört rütbeli askerle oturuyordu ve hemen ayağa kalktı. Diğerleri de onu takip etti, odadaki herkes şaşırmıştı.

Curtis inanmayarak, "Neyle suçlanıyorum?" diye sordu.

"Görev başındayken içki içmek ve tecavüze yeltenmek." Askerler etrafını sarıp onu kollarından yakaladılar, tabancasına ve kılıcına el koydular.

"Beni suçlayanın ismini bilmek istiyorum!"

"Yeğeni Leydi Amelia Templeton adına Winslowe Dükü. Çok ayıp, yüzbaşı. Asil bir kadını o şekilde zorlamak. Utanmalısınız."

Onu odadan çıkardılar ve hapishaneye götürdüler.

* * *

Gece olunca, bir doktor Duncan'ın hücresine geldi ve o gittikten sonra, Duncan melekleri, annesinin incilerini ve Amelia'nın yosun yeşili gözlerini hayal etti. Amelia'nın ellerinin yaralarının üzerinde gezindiğini, kemiklerini iyileştirdiğini hissetti. Amelia'nın alnını yumuşakça öpmesini, yüzünü temiz ılık suyla yıkamasını izledi.

Aslında duvara zincirlenmiş halde tek başınaydı. Hiçbiri gerçek değildi. Amelia hücrede onunla değildi, başka bir yerdeydi. Ama o gece iyi bir uyku çekti ve acı hissetmedi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Amelia gece boyunca odasını arşınladı, soğukkanlılığını ve dikkatini kaybetmemeye çalışıyordu. Melankoliye ya da çaresizliğe teslim olamazdı. Gözyaşı tuzağına düşemezdi. Kendini kaybetmesinin hiçbir şeye faydası olmazdı.

Duncan yaralanmış ve hapsedilmişti ama en azından hayattaydı. Şükretmeliydi. Her şey bitmiş değildi. Hayatta olduğu sürece umut vardı ve onu hâlâ kurtarabilirdi.

Belki de Albay Worthington'a Duncan'ı savunabilir, kendisine nasıl iyi davrandığından ve onu Yüzbaşı Curtis'in iğrenç saldırısından kurtardığını anlatabilirdi. Bu gerçekleri gözden geçirip daha yumuşak bir ceza verebilirlerdi. Tamamen suçsuz bulunmasa da hayatını bağışlayabilirlerdi. Darağacı yerine Tolbooth'a götürülebilir ve belki bir gün...

Bütün bu düşünceler zihninde dönüp duruyordu. Sandalyeye oturmasıyla kalkıp odada yine yürümeye başlaması bir oldu.

Belki de amcasından yardım istemeliydi. Yüzbaşı Curtis'in yaptıklarını açıkladığında amcası gerekeni yapmıştı. Yüzbaşı şimdi gözaltındaydı. Ancak amcasına Duncan'ın gerçek kimliğini itiraf edebilir miydi?

Çabucak kararını verdi; hayır. Bunun bir yararı olmazdı. Amcasını casus olmakla suçlayabilirlerdi, çünkü o da şatoda zaman geçirmişti. Bazıları Richard'ın ölümünde payı olduğunu bile iddia edebilirdi. Amelia'nın da bilgisi olduğu ortaya çıkarsa vatana ihanetle suçlanabilirdi. Kime yararı olurdu bunun? Kesinlikle Duncan'a bir yardımı olmazdı. Iain ve Josephine de töhmet altında kalırdı ve Duncan, ailesinin onun suçları yüzünden zarar göreceğini bilerek, sefil bir şekilde ölürdü.

Amelia parmaklarını şakaklarına bastırdı ve gözlerini sımsıkı kapattı. Kendini yavaşça nefes almaya zorladı ve Kasap idam cezası alsa bile, Duncan'ın kimliğini sır olarak tutmanın en iyisi olacağına karar verdi. İşler o raddeye varırsa, Iain yerine geçerdi ve belki de birkaç hafta sonra Moncrieffe Kontu'nun ölümünü tertipleyebilirlerdi...

Yeter artık Amelia! Yeter!

Niye bu tür şeyler düşünüyordu ki?

Kendini yatağa bıraktı. Keşke daha fazla zamanı olsaydı. Şu ana kadar yapabildiği tek şey Duncan'ı hücresinde ziyaret etmesi için bir doktor ayarlamak ve ona acısı için afyon ruhu vermesini sağlamak olmuştu. Yine de Duncan'ın ondan istediği tek şey olmasına rağmen papaz göndermeyi reddettiği için hâlâ kendine işkence ediyordu. Duncan hü-

küm anından önce günahları için tövbe edebilir ve affedilip bu dünyadan huzurla ayrılabilirdi.

Onu bundan mahrum bırakmamalıydı.

Bencil ve duyarsız davranmıştı.

Bir süre sonra, yatağının ayakucunda dikilmiş boş boş duvara bakıyordu. Ayağa kalktığının bile farkında değildi.

Iain, Duncan'ın burada olduğunu biliyor muydu? Duncan yakalandığında mağarada yalnız mıydı? Fergus ve Gawyn ya da Angus neredeydi?

Yine bir papaz göndermeyi düşündü ancak gerçekten yapmak istediği Duncan'ı oradan gizlice kaçırmaktı. Duncan'a yardım edip etmeyeceği belli olmayan ve zaman alan hukuki formalitelerin önüne geçmeli ve çabuk olmalıydı.

Ama nasıl? Duncan bir İngiliz garnizonunda hapisti. Bir hücredeydi ve duvara zincirli haldeydi. Amelia acımasız, baltalı bir savaşçı değildi ve Duncan'ın daha önce yaptığı gibi, böyle bir yerden onu gecenin köründe kaçıracak güçten ve hünerden yoksundu.

Ancak bu yeteneklere sahip biri aklına geldi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Evet, tabii ki vardı. Olmak zorundaydı.

Ama Duncan'a yardımcı olacak bir şey yapacaksa, düşünmeye harcayacak vakti yoktu. Derhal bir plan yapmalı ve uygulamaya koymalıydı.

Sabah ilk ışıkta Moncrieffe Şatosu'na gidecekti. Oraya varınca, Iain'dan Angus'u bulmak için yardım isteyecekti ve sonra Angus'la farklılıklarını bir kenara bırakıp Duncan'ın hayatını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

* * *

Angus MacDonald, Kinloch Şatosu'ndaki asma köprü boyunca atını sürdü ve atından indi. Kısa bir süre önce buradan keyfi yerinde ayrılmıştı - Richard Bennett'ın kafasının beklenmedik şekilde ulaşmasından sonra. Günlerce, klanın şefi olan babası ve diğer savaşçılarla beraber kutlamıştı. Zafer sarhoşu bir halde, asil ve cesur bir İskoç olan şanlı İskoç Kasabı'nın şerefine kadehini kaldırmış ve konuşma yapmıştı.

Ancak Angus'un birkaç gün sonra Duncan'ın onu mutlak bir şekilde hayal kırıklığına uğratacağından ve İskoç özgürlüğü için savaşma gayesi yerine bir kadını -bir İngiliz kadını- seçeceğinden haberi yoktu.

Elbette kendinin, Angus Bradach MacDonald'ın, bu kadar haince ve aşağılık bir şekilde davranabileceğine de ihtimal vermemişti.

Elini sabahtan beri bulanan midesine götürdü. Çürümüş et yemiş gibi hissediyordu ama işin aslının bu kadar basit olmadığını biliyordu. Bu kusarak kurtulabileceği bir şey değildi. Bu çok çirkin bir şeydi, onu hayatının sonuna ve hatta mezara dek izleyecekti.

Ahırlara yürüdü, atını bir seyise teslim edip, sessiz ve boş olan büyük salona gitti. Havada tatsız bir kasvet vardı. Kutlamalar sona ermişti.

Taş duvarlarda asılı MacDonald armalarına -taçlara, sancaklara ve duvar halılarına- baktı. Atalarıyla gurur duyuyordu, klanına kendini adamıştı ve iki gün önce kendine bir söz vermişti: Kendi üzerinde hiçbir kadının etkili olmasına izin vermeyecekti.

Angus klanına ve ülkesine sadık bir savaşçıydı. Bir gün klan şefi olacaktı ve bu yüzden, bu tür bir kör tutkunun hayatında yeri olamazdı. Tabii ki bir varise sahip olmak için

evlenecekti ama karısı haddini bilecekti. Ve muhakkak İskoçyalı olacaktı.

Döndü ve şömine taşına oyulmuş olan haça baktı. Uzun bir süre ayakta kaldı, ta ki ani bir gürültü onun yukarı doğru bakmasına neden olan kadar. Küçük bir kuş salonda kapalı kalmıştı. Çatı kirişi etrafında ümitsizce kanat çırpıyordu.

Angus yere baktı ve birden taşların içine, dibe batıyormuş gibi hissetti. Duncan'a çok kızmıştı ama yine de ne yapmıştı öyle?

Dizleri üzerine çöktü, ellerini birleştirdi ve başını eğdi. "Bağışlayan Tanrı," diye fısıldadı, "beni affet ve günahlarımın utancına katlanabilmem için güç ver, yalvarıyorum"

Sonra odanın arka tarafında bir kılıcın çekildiğini duydu, döndü ve babasının gözlerindeki karanlık öfke parıltısını gördü. Babası, şefi ve herkesten çok saydığı adam...

Öğrenmişti.

Ve o, Tanrı'nın aksine, merhamet göstermeyecekti.

* * *

Amelia amcasının faytonundan indi ve Moncrieffe Şatosu'nun muazzam ön cephesine baktı. Rüzgâr esip eteklerini havalandırıyor, şapkasının kurdeleleri sertçe uçuşuyordu. Şapkayı tutmak için elini uzattı ve faytondan şato girişine doğru hızla yürüdü. O sırada Duncan'ın nerede olduğunu ya da neler çektiğini düşünmemeye çalıştı. Onun yerine, söyleyeceklerini içinden tekrar etti. Bugün burada başarması gereken çok şey vardı ve duygusal patlamaları ya da olması mümkün felaketleri düşünmeyi göze alamazdı. Dikkatinin yapılması gereken işten ayrılmasına izin veremezdi.

Kâhya onu bekleme salonunda karşıladı. "Leydi Amelia,

sizi beklemiyorduk. Kont evde değil, kendileri dün Edinburgh'a gitti."

Amelia nazik bir şekilde gülümsedi. "Edinburgh? Önemli bir işi olduğundan eminim. O zaman, lütfen kardeşine geldiğimi haber verin."

Kâhya eğildi ve hızlıca odadan ayrıldı.

Kısa bir süre sonra, Amelia galeriye götürüldü. Iain ve Josephine'i görmeyi bekliyordu ama Fergus ve Gawyn de ordaydı. Şöminenin önünde dikilmişlerdi, gözleri fal taşı gibi açık ve onu gördüklerine şaşırmış bir halde bakıyorlardı.

"Beyler." Amelia eldivenlerini çıkardı. "İkinizin de burada olmasına sevindim. Çok kötü bir şey oldu. En çabuk şekilde geldim."

"Evet, hepimizin haberi var," dedi Fergus hor görür bir şekilde.

Amelia merakla Iain'a baktı. "Biliyor musun?"

Iain başını salladı ve Gawyn yaklaştı. "Leydi Amelia, ben de sizi gördüğüme sevindim. Kaleden mi geliyorsunuz? Duncan'ı gördünüz mü? Hayatta mı?"

"Evet, hâlâ yaşıyor."

Herkes derin bir oh çekti. Josephine sandalyeden kalktı, Amelia'a doğru yürüyüp ona sarıldı. Amelia hâlâ tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordu. Biliyorlardı. Yoksa onlar da mı Duncan'ı hapishaneden çıkarma planı yapıyordu?

"Senin İngiltere yolunda olduğunu sanıyordum," dedi Josephine.

"Hayır. Ayrılamazdım." Geri çekildi ve Josephine'in ellerini avuçlarına aldı. "Günlerdir kaledeyim, buraya gelmemin

doğru olup olmayacağından emin değildim. Sonra dün gece korkunç bir patırtı koptu ve amcam Kasap'ı yakaladıklarını söyledi. Kendimi kaybettim. Ne yapacağımı bilemedim, hemen buraya geldim."

"Duncan nasıl?" diye Iain endişeyle sordu. "Ona ne yaptılar?"

"Kim olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu Fergus.

Amelia başını iki yana salladı. "Kimse kim olduğunu bilmiyor, en azından şimdilik. Ama iyi durumda değil, Iain. Feci dayak yemiş ki bu hem iyi hem de kötü, sanırım. Dayak yüzünden tanınmayacak halde."

Josephine geriledi ve elini ağzına götürdü. "Zavallı Duncan."

"Onu asacaklar, sanırım," dedi Iain.

"Evet," dedi Amelia. "Niyetleri bu, o yüzden hızla geldim. Bir şekilde onu oradan çıkarmalıyız ve elimizi ne kadar çabuk tutarsak o kadar iyi."

Fergus masanın etrafında dolandı. "Bir İskoç asiyi İngiliz hapishanesinden çıkarmanın kolay olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Amelia doğrudan Fergus'un gözlerine baktı. "Duncan kaleye girmeyi ve beni çıkarmayı başardı. Belki biz de aynı şeyi onun için yapabiliriz."

Fergus dudak büktü. "Siz papatya kadar hafifsiniz. O ise öküz kadar ağır ve ayrıca zincirli."

Amelia yılmadan karşılık verdi: "Belki de yürüyebilir. En kötü yaraları ellerinde ve yüzünde."

"Onu hapishaneden çıkarabilmek yine de kolay değil," dedi Fergus. "Orası kırmızı ceketli kaynıyor ve meşhur Kasap tutsak olduğu için, güvenliği iki ya da üç katına çıkarmış olmaları muhtemel."

Amelia derin bir nefes aldı. "Evet. Zor olacağının farkındayım. Ama söylediğim gibi, Duncan bunu daha önce yapmayı sessizce başardı."

Aslında, Duncan içeri girmek için birkaç kişinin boğazını kesmişti. Acımasız davranmış, merhamet göstermemişti. Onun hayatını kurtarmak için bu tür yollara mı başvuracaklardı?

"Angus nerede?" diye sordu Amelia. "Böyle bir risk almaya razı olur mu? Ona Duncan'ın tam olarak nerede tutulduğunu söyleyebilirim ve yanımda kullanabileceğimiz üç kırmızı üniforma var. Bu sabah ayrılmadan önce çamaşırhaneden aldım. Henüz kaybolduklarının anlaşıldığını sanmıyorum."

Odaya ağır bir sessizlik çöktü. Herkes sıkıntıyla birbirine bakıyordu.

"Ne oldu? Sorun ne? Angus'a bir şey mi oldu? Yapmayın... o da mı yakalandı?"

"Hayır, yakalanmadı ama gerçekten de ona bir şey oldu," dedi Gawyn, "ve hâlâ hepimiz şoktayız."

Amelia kaşlarını çattı. "Söyleyin bana."

"Bize sırt çevirdi. İngiliz askerlerine Duncan'ın nerede olacağını söyleyen oydu."

Amelia kanın yüzünden çekildiğini hissetti. "Ne? Emin misiniz? Hayır, bu doğru olamaz. Angus İngilizler'den nefret ediyor. Niye böyle bir şey yapsın?"

"Bu affedilemez," dedi Gawyn.

"Cehennemde çürüyecek," diye ekledi Iain.

"Ama onun olduğundan emin misiniz?" diye sordu Amelia. "Belki de yanılıyorsunuz."

"Her zaman herkese karşı iyi niyetli olmanız," dedi Iain. "Bu özelliğinize hayranım, Amelia ama bu konuda hiçbir

şüphe yok. O gece Duncan'ın nerede olacağını benim dışımda yalnızca o biliyordu. Angus'un Fergus ve Gawyn'i, Duncan ile buluşmak için mağaraya getirmesi gerekiyordu. Kasap'ın mücadelesinin geleceğini tartışacaklardı fakat o İngiliz askerlerine gitti. Bizim için casusluk yapan bir çocuk onu görüp hemen babasına koşmuş ama geç kalmış."

"İyi de Angus bunu niye yapsın?"

"Duncan'a kızdı. Hareketlerinin İskoçya'ya ihanet anlamına geldiğine inanıyordu."

Tekrar tüm bunların kendi hatası olduğunu hisseden Amelia, Iain'ın cümlesini tamamladı: "Çünkü bana evlenme teklif etti. Ama nişanı bozmuştum. Zaten onu terk etmiştim. Her şey bitmişti, Duncan Richard'ı öldürdü ve bu da Angus'un istediği şeydi."

"Evet ama Duncan İskoç Kasabı olarak savaşmayı bırakacaktı," dedi Iain. "Artık savaşmak istemiyordu, en azından baltayla değil."

Amelia bu haberi hazmetmek için bir süre sustu. "Gerçekten de bırakacak mıydı?"

Josephine başını salladı. "Evet, Amelia. Ellerinde daha fazla kanla yaşayamazdı. Angus'a Kasap'ı emekli edeceğini söyledi."

Duncan'ın onun yüzünden çekmek zorunda olduklarını düşününce Amelia üzüntüyle başını eğdi. Tutsak alınmış, işkence görmüş ve ölüme mahkûm edilmişti. Bir sandalyeye oturdu ve Iain'e yalvarır gibi baktı. "Onu oradan çıkarmalıyız. Yaptığı her şeyi, başkalarının güvenliği ve özgürlüğü için yaptı. O ölemez. Yaşaması için bir şans vermemiz lazım."

"Ama nasıl Amelia? Onu nasıl çıkaracağız?"

Amelia, Duncan'ın ondan istediği şeyi hatırladı. "Tek

istediği," dedi Amelia, "bir papazla konuşmaktı. Ölmeden önce günah çıkarmak istiyor. Onu bundan mahrum bıraktım, çünkü onu kurtaracağım umudundan vazgeçmedim. Ama sanırım artık dileğini yerine getirme zamanı geldi."

"Çok naziksiniz, Leydi Amelia," dedi Gawyn, "ama bu onu bize geri getirmez."

"Hayır," dedi Amelia, "ama inanıyorum ki eğer hücresine bir papaz sokabilirsek, onu güvenli bir yere götürmeyi başarma ihtimalimiz var, hem de tek bir kişiye bile zarar vermeden."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Peder Douglas, Fort William'a bir çarşamba günü ulaştı. Üç etkileyici kahverengi beygir tarafından çekilen faytonu, Maryburgh köyünden geçip, kale kapılarından öğle vakti girdi. Genç bir asker tarafından karşılandı, sonra yemek için subay misafirhanesine götürüldü. Domuz yahnisinin ardından kremalı meyveli çörek yedi.

Öğle yemeği sonrası Albay Worthington ile özel odasında tanışma şerefine erişti. Albay bir bardak şarap ikram etti ve İskoç Kasabı'nın o sabah vatana ihanetten yargılanıp suçlu bulunduğunu bildirdi.

Hüküm şöyleydi: Beş gün içinde Fort William'dan Edinburgh'taki Tolbooth Hapishanesi'ne intikal edilecekti, orada yirmi yedi gün hapsedilecek ve yirmi sekizinci gün de asılacaktı.

Elbette Albay Worthington böyle halka açık bir gösteriye karşıydı. İsyan çıkacağına inanıyordu ve intikal sırasında kaçma ihtimalinin çok yüksek olduğu gerçeği de cabasıydı. Kasap'ın bir an önce Fort William'da idam edilmesi gerektiğini düşünüyordu ama ne yazık ki siyaset galip gelmişti - Kral'ın danışmanlarının başka planları vardı. Yakalanmasının an meselesi olduğu Kasap'ın ölümü ile ilgili emirleri bundan altı ay önce tebliğ etmişlerdi.

Albay şarabından bir yudum aldıktan sonra derin bir iç çekti. "Ben, işte bu yüzden siyasetçi değil de bir askerim. Şovmenlikle ilgilenmiyorum. Tantana olmaksızın sonuca varmak istiyorum."

Daha sonra Peder Douglas, tepeden tırnağa silahlı iki muhafız eşliğinde hapishaneye getirildi. Hücrenin kapısını açtılar ve papaz Kasap'ın itirafını dinlerken dışarıda beklediler.

* * *

Ertesi sabah bir düdük çaldı. İki muhafız bir hapishane hücresinde duvara zincirlenmiş halde uyandılar. Silahları kayıptı ve kafaları zonkluyordu. Üçüncü bir muhafız koridorda hızla Kasap'ın hücresine doğru gitti. "Uyanın, sizi aptallar!"

İki asker zorlukla doğrulurken, dışarıdaki asker anahtarlıkta hücrenin anahtarını aradı ama hepsini yere düşürdü, eğilip yerden aldı sonra aradığı anahtarı buldu ve hücrenin kilidini açıp içeri girdi.

Faltaşı gibi açılmış gözleri Peder Douglas'a çevrildi, duvara zincirlenmiş ve bir parça yeşil tartanla ağzı tıkanmış

haldeydi. Derin uykudaydı ve keten gömleği dışında üzerinde hiçbir şey yoktu. Cüppesi de yok olmuştu.

Muhafız çabucak papazın yardımına koştu. Kelepçeleri çözdü ve tıkacı pederin ağzından çıkardı. "İyi misiniz Peder Douglas?"

Peder Douglas bir elini başının arkasına bastırıp sızlandı. "Tanrım, biri bana sopayla vurmuş olmalı." Sonra uygun bir şekilde giyinik olmadığını fark etti. "Niye yarı çıplağım? Cüppem nerede?"

Muhafız ümitsizlik içinde etrafa bakındı. "Peder öyle gözüküyor ki soyuldunuz."

"Kim tarafından?"

"Kasap'tan başka kim olabilir?"

Peder Douglas muhafıza kaşlarını çattı. "Ama buraya günah çıkarmasını dinlemeye geldim. Bu duvara zincirlenmişti ve ölüm döşeğinde olması gerekiyordu. Bunu nasıl başarmış olabilir? Dahası şimdi nerede?"

Muhafız, Peder Douglas'ın ayağa kalkmasına yardım etti. "Eğer tahminde bulunmam gerekirse, çoktan İrlanda'ya doğru yola çıkmıştır derdim."

"Sadece cüppemi almış olduğu için herhalde müteşekkir olmalıyım," dedi Peder Douglas. "Başımı da alabilirdi."

"Tanrı size merhamet ediyor olmalı," dedi muhafız.

"Kaçan mahkûma da ediyor gibi."

Muhafız, Peder Douglas'ı hücreden çıkardı. "Endişelenmeyin peder. Adalet yerini bulacak. Hainler söz konusu olunca hep öyle olur."

Yavaşça merdivenlerden çıktılar. "Ama İskoç topraklarındayız, genç adam. Bazıları fikirlerine katılmayacaktır, Kasap'ı bir kahraman olarak görüyorlar."

"Peki siz peder? Siz nasıl görüyorsunuz onu?"

Peder uzun bir süre soru üzerine düşündü ve sonra kıkırdadı. "Bir İngiliz hapishanesindeyim ama yine de İskoç'um. Dolayısıyla onu sadece şanslı olarak adlandıracağım."

* * *

MacKenzieler'in çiftliğinden pek de uzak olmayan bir açıklığın kenarında, şırıl şırıl akan bir derenin kıyısında oturan Amelia, hayatındaki akıl sır ermeyen olaylara anlam vermeye çalışıyordu. Birkaç gün önce Duncan'ı kurtarmak için ihtiyacı olan yardımı bulacağını ümit ederek, onun hapsedildiği İngiliz garnizonundan, onu arkasında bırakıp tek başına ayrılmıştı.

Şimdiyse suyun kenarında oturmuş, planının yolunda gitmesi ve Duncan'ın bir şekilde hayatta kalması için dua ediyordu.

Etrafına baktı. Gözüne bir şey takıldı - derenin diğer tarafında gri bir karaltı görür gibi oldu. Duncan? Ancak ziyaretçinin kim olduğunun farkına varınca çok şaşırdı.

Tuhaf bir şekilde korkmadan hareketsiz kaldı. Kurt etrafı kokladı ve çok geçmeden Amelia ile göz göze geldi.

Vahşi bir yaratığa bu kadar yakın olmak ne kadar tuhaf ve inanılmazdı. Amelia kurda yiyecek bir şeyler verebilmeyi istedi ama bunun bir hata olacağını biliyordu, çünkü bu sadece onu geri dönmeye teşvik ederdi ve kurt MacKenzieler'in bir ahır dolusu hayvan beslediğini keşfedebilirdi.

Kurdun yakınında bu kadar güvende hissetmesine şaşırdı ancak kendine eşlik etmesinden hoşnut olmasının yanlış olmadığına karar verdi.

Aniden kurt başını kaldırdı. Kulakları dikildi ve arkasını dönüp koşmaya başladı. Amelia'yı, hepsini hayal mi ettim acaba, diye merakta bırakarak, çalılara dalıp hızla gözden kayboldu.

Orman yeniden sessizliğe büründü; ta ki arkasında bir hışırtı duyana kadar. Bu sesi yere vuran toynak sesleri takip etti. Hemen dönüp ayağa kalktı.

Rüya mı görüyordu? Gözleri onu ikinci defa mı yanıltıyordu?

Hayır, bu gerçekti. Duncan'a bakıyordu; kestane rengi beygiri üstünde oturmuş, tanıdık yeşil tartanını giymişti. Kapkara saçları rüzgârda uçuşuyordu ve sol eli de askıya alınmıştı. Gözü hâlâ mordu ama şişi biraz inmişti. Nerdeyse eskisi gibi görünüyordu ve hayattaydı. Özgürdü.

"Buradasın," dedi Duncan sertçe, Amelia'nın artık çok iyi bildiği o ağır İskoç aksanıyla.

Amelia konuşamadı. Kalbi hızla atıyordu. Paylaştıkları tüm zevklere rağmen, Duncan hâlâ istediği zaman kaba ve korkutucu bir canavar olabiliyordu.

Amelia zorlukla yutkundu ve kelimeleri dudaklarından çıkarmak için çabaladı, çünkü şimdi ona yenilemezdi. Bunu Duncan daha önce başaramamıştı ve şimdi de yapamayacaktı. "Evet. Sen de ucuz kurtuldun."

"İngilizler'den evet." Bir bacağını atın üzerinden geçirdi ve yere atladı. "Kaçış planımda rol oynadığın söylendi. Peder Douglas'ı bana cüppesini ödünç vermesi için hücreme getirmek senin fikrinmiş."

Amelia dudaklarını yaladı. "Evet. Ve o da yardım edebildiği için mutlu oldu."

"Ama bu riski almamalıydın, küçük kız. Eğer biri öğrenirse, başına ödül koyarlar. Vatana ihanetle suçlanabilirsin." Gözleri öfkeyle parladı. "Aklından ne geçiyordu? Kendini tehlikeye attın ve bu yüzden seni tekrar bağlamak istiyorum. Ama sadece emniyete almak ve dizginlemek için."

Amelia dik dik baktı. "Dizginlemek? Duncan, hâlâ senin korumana ihtiyacı olan o naif, korkak kız olduğumu düşünüyorsun. Artık o kişi olmadığıma ikna olman için ne gerekiyor? Bu dünya hakkında çok şey öğrendim ve kendi kendime yetiyorum. Seni terk ettim, değil mi? Çekip gitmekten ve hayatımı kendi tercihlerim doğrultusunda yaşamaktan korkmuyordum. O yüzden sakın bana kafanda birkaç tahta eksik mi diye sormaya cüret etme. Kendi kararlarımı verebilir ve en iyisi olduğunu düşündüğümü şeyi yapabilirim."

Duncan dişlerini sıktı. "Kadın, beni çılgına çeviriyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet ve umurumda değil. İstediğin kadar çıldır, senden korkmuyorum."

Duncan uzun bir süre sanki tartışıp tartışmamaya karar veriyormuş gibi gözünü dikip baktı, sonra açıklığın diğer tarafına yürüdü.

"Planın işe yaradı," dedi temkinli bir şekilde ve Amelia derin bir nefes aldı, çünkü bu açıkça beyaz bayraktı. "Peder Douglas yardımcı oldu ve kelepçelerden pek de şikâyetçi değil gibi gözüküyordu."

Amelia zaferi konusunda fazla böbürlenmemeyi seçerek, "Peki ya Fergus ve Gawyn?" diye sordu. Duncan için bu şekilde yenilgiyi kabul etmesinin ne kadar zor olduğunu biliyordu. "Onlar da güvende mi?"

"Evet. Bana ana kapıdan çıkarken eşlik ettiler ve köyden uzaklaşır uzaklaşmaz faytonu bırakıp atlara bindik. Ayrılmanın en iyisi olacağını düşündük."

"Böylece izinizin bulunması zorlaşacaktı."

"Evet. Ama eğer biri bunu öğrenirse, küçük kız..." Duncan, Amelia'ya bakabilmek için döndü ve gözleriyle onu uyardı.

Amelia gülümsedi. "Biliyorum, biliyorum. Başıma ödül konacak. İstediğin gibi olsun, o zaman. Eğer bu olursa, korunmaya ihtiyacım olur."

"Hem de çok güçlü bir erkek tarafından."

Amelia güldü. "Evet."

Sonunda Amelia'ya doğru yürüdü ve onu kollarından kavradı. "Sana çok şey borçluyum, küçük kız. Çok cesur davrandın ve hayatımı kurtardın."

Amelia şüpheyle güldü. "Ve sen de benimkini kurtardın."

Kendinden geçmiş halde mutlu olarak, Amelia kendini onun kollarına attı ve nerdeyse Duncan'ı sırtüstü çimenlere düşürüyordu. "Seni kaybettiğimi düşünmüştüm."

Duncan dengesini sağladı ve onu sıkıca kavradı. "Ve ben seni bir daha hiç görmeyeceğimi düşünmüştüm ama kaburgalarımı fena sıkıyorsun, küçük kız."

Amelia endişeyle geri çekildi. Çok uzun bir süre birbirlerine baktılar, sonra nihayet dudakları birbirini buldu ve doyasıya öpüştüler. Duncan'ın elleri onun vücudunda gezinirken arzuları ateşlendi.

"Bir daha seni hiç bırakmak istemiyorum," dedi Amelia, yüzünü avuçlarında tutarak. "Sensiz berbat haldeydim. O yüzden İskoçya'dan ayrılamadım ve o yüzden amcamdan kalede kalmayı istedim. Her gece seni düşledim, seni terk etmekle doğru şeyi yaptığımdan emin değildim. Geri gelip, yeniden başlayabilir miyiz, diye sormak istedim. Richard ile olanlar hakkında daha fazla konuşmak istedim ama sonra

kesik başıyla ilgili haberler kaleye ulaştı ve sonrasında İskoçlar'ın azılı katili hakkında konuşuluyordu. Kafam karışmıştı, sonra amcam kapıma vurdu ve..." Konuşmasını bitiremedi.

Duncan ağzını, yanaklarını ve alnını öptü. "Bilmeni istiyorum. O gece mağarada olma sebebim kalkanımı teslim etmekti. Angus'a artık yapamayacağımı, başka can almayacağımı söyledim. Bana söylediğin son şey can alan ve hiçbir şey hissetmeyen birine âşık olamayacağındı. Bir şeyler hissettiğimi sana söylemek istedim. Gereğinden fazla şey, aslında. Yaptığım her şey beni mezara kadar takip edecekti. Uzun bir süre perişan hissettim kendimi ama bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum."

Amelia onun yanağına dokundu. "Moncrieffe'e yardım bulmaya gittiğimde, Iain ve Josephine bana Angus ile arada geçenleri anlattılar." Başını eğdi. "Tüm bunlar için üzgünüm. Ben olmasam yakalanmayacaktın."

Duncan başını iki yana salladı. "Hayır, küçük kız. Hiçbir şey için üzgün değilim. Eğer olaylar o şekilde gelişmeseydi, şimdi burada senle olmaz, sevgine layık hissetmezdim."

Amelia parmak uçlarında yükselip onu öptü.

"Ama hakikaten layık mıyım, küçük kız?" diye sordu Duncan. "Sana verdiğim sözü tutamadım. Richard Bennett'ı öldürdüm."

Amelia kalbi sızlayarak ona baktı. "Kendine göre sebeplerin olduğunu düşünüyorum ve sen de bir şekilde kendini affetmelisin." Bunu inanarak söylemişti, gerçi bir parçası hâlâ Duncan'dan çekiniyordu ve büyük ihtimalle hep öyle kalacaktı. Kendini kaybetmiş ve bir adam öldürmüştü. Birçok adam öldürmüştü.

"Evet sebeplerim vardı," dedi Duncan, "ama artık be-

raber olacaksak bir şeyi anlamanı istiyorum." Parmağının tersi ile Amelia'nın yanağına dokundu, sonra su kenarına doğru yürüdü. "Onu öldürdüğüm gün onun hakkında bir şey öğrendim."

"Ne öğrendin?"

Duncan duraksadı. "Birbirimize çok benzediğimizi öğrendim. Aynaya bakıyormuşum gibi geldi. Aynı ama bir o kadar zıt."

"Nasıl yani?"

"İkimiz de savaşçıydık, ikimiz de doğumumuzdan beri savaşmak, hayatta kalmak ve acıya dayanmak için yetiştirildik."

Amelia kaşlarını çattı. "Ama sen ondan çok farklısın, Duncan. Senin tek istediğin başkalarının acı çekmesini önlemekti. İntikam almak istediğini sanmıştım ama aslında amacın Bennett'ın iyi insanlara kötü şeyler yapmasına engel olmaktı."

"Benzer," dedi Duncan, "ama farklı." Amelia'nın yakınına geldi. "Ama her şeyden önce, o kötü şeyleri sana yapmasına izin veremezdim, küçük kız. Onu öldürmeden önce bana söylediklerini seninle asla paylaşmayacağım fakat bil ki sadece seni korumak için yaptım."

Amelia hâlâ derinliklerinde kafasını kurcalayan ufak şüphe hissederek, "Benim için mi yaptın?" dedi.

"Evet."

"Peki ama ya Muira?"

Duncan onun önünde durdu ve kaşlarını çattı. "Ne olmuş ona?"

Amelia gözlerini dalları suya batmış bir söğüde doğru çevirdi, sonra tekrar kesik ve morluklarla gölgelenmiş Duncan'ın yüzüne baktı. "Bir gece birlikteyken, Muira'nın ismini ağzıma almamamı söylemiştin. Ona duyduğun aşkın aramıza girdiğini hissediyorum, Duncan fakat bunun bizi daha fazla ayırmasına izin veremem. Onun ve benim hakkımda, nasıl hissettiğini bilmem gerek."

"Bilecek bir şey yok," dedi Duncan, sersemlemiş halde. "Onu sevdim ama artık yok ve bunun farkındayım."

"Ama onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu Amelia. "Ve beni onu sevdiğin gibi sevecek misin? Çünkü bir hayaletle rekabet edemem."

"Rekabet?" Duncan onu tanıyamıyormuş gibi baktı. "Rekabet etmeni istemiyorum, küçük kız. Sadece seni istiyorum."

Amelia iç geçirdi. "Fakat sorun tam da bu, Duncan. Beni istiyorsun, arzuluyorsun. Bunu hep biliyordum ve arzularından zevk aldım - kendi arzularımdan da. Aramızda şehvet olduğuna dair hiçbir şüphe olmadı. Ama ..."

"Ama ne, küçük kız?" Duncan şaşırmış görünüyordu.

Amelia kendini nasıl ifade etmesi ya da gerçekten istediği şeyi nasıl talep etmesi gerektiğini bilemiyordu.

Sonra suratını buruşturdu, iri eliyle Amelia'nın çenesini tuttu. "O gece Muira hakkında konuşmak istemedim," dedi Duncan, "çünkü onu kaybettiğim şekilde seni de kaybetmeyi hayal etmek istemedim. Bunun düşüncesine katlanamazdım. Bu yüzden olanları hatırlamak istemedim. Ancak şu anda sevdiğim sensin, hem de tüm kalbimle. Ve sen olmasaydın, benden geriye bir şey kalmazdı. En azından şimdi göğsümde çarpan bir şey var. Kendim için bir zamanlar istediğim şeye sonunda sahip olduğumu hissediyorum; şehvetli ve akıllı bir eş."

"Beni seviyor musun?" Amelia onun aşkını ilan ettikten sonra ettiği tek kelimeyi bile duymadığını fark etti.

"Evet, tabii ki seni seviyorum, seni sersem. Kafanda birkaç tahta eksik mi?"

Amelia kahkahalarla güldü. Duncan onu kolları arasına aldı, arzusuyla nefessiz bırakan acımasız bir öpücükle konuşmasına mani oldu.

"Seni seviyorum, küçük kız. Ve seni bırakmamaya kararlıyım. Karım olup bir daha benden kaçmayacağına söz verir misin?"

Amelia tamamen afallamış hissetti. "Söz veriyorum bir daha asla."

Amelia'yı kollarında yumuşak bir şekilde tuttu. "Ve ben de her zaman arzu ettiğin beyefendi olmaya söz veriyorum. Bugünden itibaren söz."

Amelia gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Bir beyefendiyle evlenmek istemiyorum. Bir İskoç savaşçısıyla evlenmek istiyorum. Bunu hep istemiştim ama farkında değildim."

"Ee, belki her ikisi de olabilirim, ne olur ne olmaz."

"Zaten her ikisisin," dedi Amelia. "Ya benden hangi fedakârlığı yapmamı istiyorsun, Duncan MacLean? İngiliz eşin olabilir miyim? Yoksa İskoç aksanı mı edinmeliyim?"

Duncan gülümsedi. "İstekli olmaya devam ettiğin sürece istediğin her şey olabilirsin, küçük kız."

"Peki şimdi benim için mutlu olmak güvenli mi?"

Duncan bu konuda düşündü. "Hmm... henüz değil ama çok yakında."

"Ne kadar yakında?"

Duncan onun elbisesinin üstünü aşağı sıyırdı. "Burada çimler üzerinde çırılçıplak yatacak, ismimi sayıklayacak ve daha fazla diye yalvaracaksın."

Amelia güldü. "O zaman sanırım birkaç dakika geçmeden mutlu olacağım."

Duncan başını eğdi. "Beni daha iyi tanıman lazım, küçük kız. Birkaç kısa dakikadan daha uzun sürecek."

Amelia ellerini onun kiltinin altına soktu ve bu yakışıklı İskoçyalı'nın onu ne kadar tutkuyla sevdiğini görünce çok mutlu oldu. Duncan sözüne sadık bir erkek olarak, kısa bir süre sonra onu zevkten mest etmişti.